

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-222-03

Druk nr 2555

Warszawa, 23 lutego 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- Prawo celne wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

Prawo celne

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje, w zakresie uzupełniającym przepisy prawa wspólnotowego:

- 1) zasady przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty Europejskiej, zwanej dalej „Wspólnotą”, i wywozu towarów z tego obszaru;
- 2) zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną;
- 3) sposób przekazywania informacji do celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty – oraz związane z tym prawa i obowiązki osób, a także uprawnienia i obowiązki organów celnych.

Art. 2. Wprowadzenie towaru na obszar celny Wspólnoty lub jego wyprowadzenie z tego obszaru powoduje z mocy prawa powstanie obowiązków i uprawnień przewidzianych w przepisach prawa celnego, jeżeli przepisy prawa, w tym umowy międzynarodowe, nie stanowią inaczej.

Art. 3. Ustawa ma zastosowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej chyba, że umowa międzynarodowa stanowi inaczej.

Art. 4. Źyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) terytorium kraju – terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) terytorium państwa trzeciego – terytorium państwa nienależącego do Wspólnoty;
- 3) Wspólnotowy Kodeks Celny – rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302, z 19.10.1992, str. 1 i n.), ostatnio zmienione aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 236 z 3.9.2003, str. 33 i n.);
- 4) Rozporządzenie Wykonawcze – rozporządzenie Komisji (EWG) nr 454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 1.10.1993, str. 1 i n.), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1335/2003 z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie Komisji (EWG) nr 454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 187 z 6.7.2003, str. 6 i n.);
- 5) Rozporządzenie ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych – rozporządzenie Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. dotyczące ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych (Dz. Urz. WE L 105 z 23.4.1983, str. 1 i n.), ostatnio zmienione aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach

stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.).

Art. 5. Przepis art. 37 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego stosuje się odpowiednio do przemieszczania towarów pomiędzy terytorium kraju a pozostałą częścią obszaru celnego Wspólnoty, którymi obrót podlega na mocy przepisów krajowych, przepisów wspólnotowych lub umów międzynarodowych zakazom lub ograniczeniom, a także do przemieszczania towarów, których nabycie wewnątrz Wspólnoty lub dostawa wewnątrz Wspólnoty podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym.

2. W przypadku uzasadnionego przypuszczenia lub stwierdzenia naruszenia przepisów mających zastosowanie do towarów, o których mowa w ust. 1, organ celny, w sprawach nie należących do jego właściwości, niezwłocznie zawiadamia właściwe organy nadzoru i kontroli, które podejmują stosowne działania. Jeżeli jest to uzasadnione, organ celny może również w takim przypadku zatrzymać towar i niezwłocznie przekazać go tym organom.

Art. 6. Prawnienia organów celnych do wykonywania czynności w ramach dozoru celnego (kontrola celna) oraz zakres tych czynności określa ustawa z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 72, poz. 802, z późn. zm.¹⁾).

Art. 7. Do obliczania terminów określonych w przepisach wspólnotowego prawa celnego stosuje się rozporządzenie nr 1182/71/EWG/EURATOM z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz. Urz. WE L 124, z 8.6.1971, str. 1 i n.).

Art. 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy stosowanych w sprawach celnych, mając na uwadze jednolite wykonywanie przepisów prawa celnego oraz ułatwienie wykonywania formalności przed organami celnymi. Rozporządzenie może zawierać instrukcje wypełniania tych formularzy.

Art. 9. Termin przechowywania dokumentów, o którym mowa w art. 16 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, wynosi 5 lat.

Art. 10. Świadczenia pochodzenia towarów wywożonych z terytorium kraju są wystawiane przez organy celne na pisemny wniosek eksportera lub nadawcy towaru, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

Art. 11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, kurs wymiany, o którym mowa w rozdziale 6 tytułu 5 rozporządzenia Wykonawczego, stosowany w celu ustalenia wartości celnej, mając na uwadze postanowienia wspólnotowego prawa celnego oraz zapewnienie powszechnej dostępności informacji w tym zakresie.

Art. 12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wyjaśnienia do taryfy celnej, obejmujące, w szczególności, noty wyjaśniające do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów (HS), noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej oraz opinie klasyfikacyjne przyjęte przez Radę Współpracy Celnej.

Art. 13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, tryb przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu, mając na uwadze sprawną realizację przepisów prawa celnego oraz uproszczenie w dokonywaniu formalności przed organami celnymi.

ROZDZIAŁ 2

Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty

i nadawanie im przeznaczenia celnego

Art. 14. Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez otwarte dla danego ruchu przejścia graniczne.

Art. 5. Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty i ich wyprowadzanie z tego obszaru jest dozwolone wyłącznie drogą celną określoną przez organ celny i zgodnie z jego instrukcjami, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć drogi celne, określić sposób poruszania się i przemieszczania towarów po tych drogach, zabezpieczający przed usunięciem towarów spod dozoru celnego oraz ustalić przypadki i warunki, które powinny zostać spełnione, aby przewóz towarów oraz ich wprowadzenie i wyprowadzenie mogło odbywać się poza drogami celnymi, uwzględniając przepisy dotyczące ruchu turystycznego, ruchu przygranicznego, obrotu pocztowego lub ruchu o mało istotnym znaczeniu ekonomicznym.

Art. 6. Warunki i tryb tworzenia oraz prowadzenia magazynów czasowego składowania, o których mowa w art. 185 Rozporządzenia Wykonawczego, określi minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, mając na uwadze zapewnienie właściwego dozoru celnego i kontroli celnej towarów w nich składowanych.

Art. 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, urzędy celne, w których są dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Rozporządzenie powinno uwzględniać możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej.

Art. 8. W uzasadnionych przypadkach i na warunkach określonych przez organ celny, czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organ celny.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymogi, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny;
- 2) warunki i tryb postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc;

- 3) okres, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca;
- 4) przypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach;
- 5) rodzaj towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

Rozporządzenie powinno uwzględniać właściwość urzędów celnych do dokonywania czynności określonych przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, a w zakresie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane – konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego.

Art. 9. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne, w tym dokonywane z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, dokumenty, które mogą być wykorzystywane w charakterze zgłoszenia celnego oraz wymogi dotyczące dokumentów dołączanych do zgłoszenia celnego. W rozporządzeniu należy, w szczególności, określić instrukcję wypełniania, stosowania i przekazywania dokumentów zgłoszeń celnych oraz strukturę przesyłanych danych w przypadku gdy zgłoszenie celne dokonywane jest z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego. Rozporządzenie powinno uwzględniać różne formy dokonywania zgłoszenia celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki przedstawiania towarów i dokonywania zgłoszeń celnych w obrocie pocztowym. Rozporządzenie powinno uwzględniać specyfikę obrotu pocztowego oraz przepisy wspólnotowego prawa celnego w tym zakresie.

Art. 10. 1. Zgłoszenie celne dotyczące towaru niemającego charakteru handlowego wprowadzanego na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzanego z tego obszaru, dokonywane przez podróżnych, powinno być złożone najpóźniej w chwili przystąpienia organu celnego do kontroli celnej.

2. Jeżeli żywe zwierzęta, owoce, rośliny w stanie świeżym lub materiały niebezpieczne są przywożone z zamiarem objęcia ich procedurą celną, to zgłoszenie celne do

tej procedury powinno być dokonane w dniu dostarczenia tych towarów do miejsca, o którym mowa w art. 38 ust. 1 lit. a Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Art. 110. Organ celny odmawia przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy w formie pisemnej, jeżeli:

- 1) zgłoszenie nie odpowiada wymogom formalnym, o których mowa w art. 62 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
- 2) nie są spełnione warunki do objęcia towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadania przeznaczenia celnego;
- 3) objęcie towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadanie przeznaczenia celnego nie może nastąpić z powodu obowiązujących zakazów lub ograniczeń.

Art. 112. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje towarów, których objęcie procedurą celną z zastosowaniem procedury uproszczonej zależy od spełnienia dodatkowych warunków oraz rodzaje towarów, które nie mogą być obejmowane procedurą celną z zastosowaniem procedury uproszczonej. Rozporządzenie powinno uwzględniać rodzaje procedur celnych, w których stosuje się procedurę uproszczoną oraz ryzyko związane z obrotem określonymi kategoriami towarów.

Art. 113. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub należności wywozowych.

2. Jeżeli organ celny stwierdzi, że zgłaszający w zgłoszeniu celnym zadeklarował nieprawidłowe dane, mogące mieć wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurę celną, wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, organ celny nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania. Za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę przyjęcia zgłoszenia celnego.

4. **o** zwolnieniu towaru organ celny może, z urzędu lub na wniosek, wydać postanowienie, w którym zmienia nieprawidłowe dane zawarte w **g**łoszeniu celnym, inne niż określone w ust. **2**. Na postanowienie w sprawie zmiany służy zażalenie.

Art. **44.1.1** Towary zwolnione przez organ celny powinny zostać podjęte w **ter**minie 30 dni od dnia ich zwolnienia.

2. **W** szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony na wniosek osoby zainteresowanej. Na postanowienie w sprawie przedłużenia terminu służy zażalenie.

Art. **45.1** Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w **dro**dze rozporządzenia, przypadki, w których organ celny pobiera zabezpieczenie:

- 1) w związku z prowadzeniem składu celnego;
- 2) w związku z korzystaniem z zawieszającej procedury celnej, w **ce**lu zapewnienia pokrycia kwoty wynikającej z długu celnego mogącego powstać w stosunku do towarów objętych tą procedurą;
- 3) w związku z dopuszczeniem do obrotu towarów, które podlegają dozorowi celnemu ze względu na przeznaczenie;
- 4) w innych przypadkach, gdy przepisy prawa celnego przewidują możliwość pobrania zabezpieczenia.

Rozporządzenie powinno uwzględniać, w szczególności, różnice pomiędzy poszczególnymi typami składów celnych, rodzaje towarów obejmowanych procedurami celnymi, z uwzględnieniem towarów, którymi obrót związany jest z **po**dwyzszonym ryzykiem.

Art. **46.1.1** Wolne obszary celne lub składy wolnoctwowe mogą być tworzone na wniosek w **ce**lu:

- 1)** ułatwienia międzynarodowego ruchu tranzytowego towarów, w **sz**czególności, w portach morskich, lotniczych, rzecznych lub miejscach przyległych do przejść granicznych;
- 2)** rozwoju eksportu i tworzenia nowych miejsc pracy.

2. Wolne obszary celne lub składy wolnołowe mogą być tworzone w miejscach niezamieszanych, których położenie umożliwi sprawowanie skutecznego dozoru celnego towarów wprowadzanych i wyprowadzanych z wolnego obszaru celnego lub składu wolnołowego.

3. Zarządzającym wolnym obszarem celnym lub składem wolnołowym może być jedynie osoba mająca siedzibę we Wspólnocie posiadająca, z wyjątkiem wolnych obszarów celnych o typie kontroli II w rozumieniu art. 799 lit. b Rozporządzenia Wykonawczego, prawo własności lub użytkowania wieczystego nieruchomości, na której ma być ustanowiony wolny obszar celny lub skład wolnołowy.

4. Wstęp do wolnego obszaru celnego oraz przemieszczanie się w nim odbywa się według zasad i na warunkach ustalonych z organem celnym.

5. Wolny obszar celny lub skład wolnołowy może być zniesiony z urzędu lub na wniosek.

6. Zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnołowego może nastąpić z urzędu w przypadku gdy:

- 1) wymagają tego zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zarządzający rażąco naruszył przepisy podatkowe lub celne;
- 3) nie została podjęta działalność gospodarcza:
 - a) w wolnym obszarze celnym – w terminie 24 miesięcy od dnia jego ustanowienia,
 - b) w składzie wolnołowym – w terminie 12 miesięcy od dnia jego ustanowienia.

Art. 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnołowych. Określając warunki tworzenia wolnych obszarów celnych i składów wolnołowych minister właściwy do spraw finansów publicznych wskaże, w szczególności, wymogi dotyczące lokalizacji wolnych obszarów celnych i składów wolnołowych, a także

dokumenty niezbędne do rozpatrzenia wniosku o ustanowienie wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Rozporządzenie powinno uwzględniać możliwość zniesienia wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych z urzędu i na wniosek.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, ustanawia i znosi wolne obszary celne i składy wolnocłowe, określa ich obszar i wyznacza osobę zarządzającego, mając na uwadze spełnienie wymogów, o których mowa w art. 26.

Art. 28. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;
- 2) ogólne warunki i wzory ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

W rozporządzeniu należy określić, w szczególności, dokumenty, które powinien przedłożyć organowi celnemu przedsiębiorca, w przypadku rozpoczęcia lub zakończenia działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Art. 29. Organ celny może wyrazić zgodę na zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa bez innych obciążeń niż należności przywozowe. Organ celny może odstąpić od tego warunku, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że przyjęcie zrzeczonego towaru nie narazi Skarbu Państwa na straty.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb postępowania przy zniszczeniu towaru i zrzeczeniu się towaru na rzecz Skarbu Państwa. Rozporządzenie powinno uwzględniać, w szczególności, możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej oraz powierzenia zniszczenia towaru wyspecjalizowanym jednostkom powołanym do niszczenia określonego rodzaju towarów.

Art. 30. Jeżeli zgodnie z przepisami Wspólnotowego Kodeksu Celnego organ celny jest obowiązany podjąć działania zmierzające do uregulowania sytuacji towaru, może dokonać jego zajęcia.

2. **W**zięcie towaru może być dokonane bez względu na prawa osób trzecich i z pierwszeństwem przed wszystkimi obciążeniami i przywilejami.

3. **W**zięcie towaru następuje w drodze postanowienia, które może być w każdym czasie uchylone lub zmienione.

4. **N**a postanowienie w sprawie zajęcia towaru przysługuje zażalenie.

Art. **31**. **1**. **1**. **1** Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania, rozpowszechniania lub obrotu towarami albo uzależniają ich posiadanie, obrót lub rozpowszechnianie od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny, w celu uregulowania sytuacji towaru, może:

- 1) cofnąć towar poza obszar celny Wspólnoty lub na ten obszar;
 - 2) sprzedać towar osobie, która zobowiąże się do dokonania jego powrotnego wywozu albo która zapewnia spełnienie tych wymogów w terminie wyznaczonym przez organ celny, jeżeli cofnięcie towaru nie jest możliwe;
 - 3) dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona;
 - 4) wystąpić o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli dokonanie zniszczenia towaru jest nieuzasadnione
- chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.

2. **1** przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, na wniosek organu celnego, orzeka sąd stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru i do orzeczenia tego przepadku.

3. **1** przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują przepadek towaru.

4. Koszty cofnięcia towaru, sprzedaży, zniszczenia lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajduje się towar.

Art. 32. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń, organ celny może:

- 1) sprzedać towar;
 - 2) dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona;
 - 3) wystąpić o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli dokonanie zniszczenia towaru jest nieuzasadnione
- chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.

W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, cena sprzedaży powinna uwzględniać ustaloną przez organ celny kwotę należności przywzrostowych ciążących na towarze.

W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepis art. 31 ust. 2.

4. Koszty sprzedaży towaru, zniszczenia lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajduje się towar.

Art. 33. Sprzedaż towaru następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.²⁾) dotyczące zobowiązanego stosuje się do osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego lub każdej innej osoby, w której posiadaniu znajduje się towar.

3. ~~W~~ przypadku gdy zobowiązany jest nieznanymi, w dokumentach stosowanych przy sprzedaży, wskazuje się ten fakt.

4. ~~W~~ kwoty uzyskanej ze sprzedaży towaru pokrywa się, w następującej kolejności:

- 1) koszty sprzedaży;
- 2) koszty przewozu, przeładunku i przechowywania – poniesione przez Skarb Państwa;
- 3) kwotę należności przywózowych lub wywózowych;
- 4) kwoty należności obciążające towar na podstawie przepisów odrębnych.

5. ~~N~~adwyżkę ze sprzedaży towaru niestanowiącego własności Skarbu Państwa, pozostałą po pokryciu kosztów i kwot należności, o których mowa w ~~st.~~ 4, zwraca się osobie uprawnionej, jeżeli jest znana. Nadwyżka przechodzi na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po jej odbiór w terminie 12 miesięcy od dnia jej zawiadomienia lub od dnia, kiedy stwierdzono brak możliwości doręczenia zawiadomienia.

6. ~~Je~~żeli sprzedaż towaru jest dokonywana pod warunkiem nadania określonego przeznaczenia celnego, obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego związane z tym przeznaczeniem powstają z chwilą wydania towarów nabywcy.

Art. ~~34.~~ ~~N~~ieodpłatne przekazanie towarów, o którym mowa w przepisach wskazanych w art. 33 ust. 1, jest możliwe pod warunkiem, że podmiot na rzecz którego to przekazanie jest realizowane, wystąpi o nadanie towarowi przeznaczenia celnego określonego przez organ celny w terminie wyznaczonym przez ten organ. Przepis art. 33 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. ~~35.~~ ~~W~~ depozycie urzędu celnego przechowuje się czasowo:

- a) towary niewspólnotowe przed uzyskaniem przez nie przeznaczenia celnego bądź towary wspólnotowe niedopuszczone do wywozu, jeżeli cofnięcie towarów odpowiednio poza obszar celny Wspólnoty lub na

ten obszar albo ich złożenie w magazynie czasowego składowania jest niemożliwe lub utrudnione;

2) towary zajęte w celu zabezpieczenia należności przywozowych lub należności wywozowych;

3) inne towary, w przypadkach przewidzianych w przepisach odrębnych.

2. Towary przyjęte do przechowania w depozycie mogą być przekazane przez organ celny innej osobie do przechowania pod dozorem celnym.

3. Przechowaniu w depozycie nie podlegają towary niebezpieczne, szkodliwe dla zdrowia lub środowiska naturalnego oraz łatwo psujące się.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki przyjmowania towarów do depozytu;
 - 2) przypadki, w których organ celny odmówi przyjęcia towarów do depozytu;
 - 3) terminy przechowywania towarów w depozycie;
 - 4) wzór pokwitowania przyjęcia towarów do depozytu
- mając na uwadze, w szczególności, rodzaj towarów oraz uproszczenie formalności w przyjmowaniu towarów do depozytu.

ROZDZIAŁ 3

Zwolnienia celne

Art. 36. Zwolnienie od należności przywozowych lub należności wywozowych stosuje się na wniosek zgłaszającego.

Art. 37. 1. Zwolnione od należności przywozowych są paliwa, smary i inne materiały eksploatacyjne niezbędne do funkcjonowania środków transportu, innych niż wymienione w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, przewożone w tych środkach transportu, wykorzystywane do ich napędu lub działania instalacji, w które są wyposażone.

2. Towary, o których mowa w ust. 1, nie mogą być wykorzystywane w innych środkach transportu niż ten, w którym zostały przywiezione ani nie mogą zostać usunięte z tego środka transportu, chyba że jest to konieczne ze względu na jego naprawę, oraz nie mogą zostać odpłatnie lub nieodpłatnie odstąpione przez osobę korzystającą ze zwolnienia.

3. W przypadku naruszenia warunku, o którym mowa w ust. 2, powstaje dług celny. Wysokość długu celnego określa się według stanu i wartości celnej towaru w dniu naruszenia warunku i według stawek celnych obowiązujących w tym dniu. Jeżeli nie można ustalić daty odstąpienia towaru, art. 214 Wspólnotowego Kodeksu Celnego stosuje się odpowiednio.

Art. 38. 1. Zwolnione od należności przywozowych są środki spożywcze oraz zapasy pokładowe przywożone w innych niż wymienione w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych środkach transportu, użytkowanych w celach zarobkowych, przeznaczone do konsumpcji lub jednorazowego zużycia przez załogę lub pasażerów w tych środkach transportu, w czasie rejsu lub podróży, jeżeli tego rodzaju usługa jest normalną praktyką.

2. W przypadku sprzedaży podróżnym towarów, o których mowa w ust. 1, opakowania towarów muszą być oznaczone w sposób umożliwiający ich identyfikację poza środkiem transportu.

3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do alkoholu i napojów alkoholowych z pozycji 2208 Taryfy Celnej oraz tytoniu i wyrobów tytoniowych, przewożonych w wagonach restauracyjnych kolejowych środków transportu.

Art. 39. Zwolnione od należności przywozowych są paliwa, o których mowa w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, w ilości nie przekraczającej:

- 1) 600 litrów, w przypadku paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku handlowego pojazdu samochodowego służącego do odpłatnego lub nieodpłatnego przewozu więcej niż dziewięciu osób włącznie z kierowcą;
- 2) 200 litrów, w przypadku paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku handlowego pojazdu samochodowego, innego niż wymieniony w pkt 1;
- 3) 200 litrów paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku pojemnika specjalnego przeznaczenia.

Art. 40. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, ograniczenia wartości lub ilości zwolnionych od należności przywozowych towarów, przywożonych przez osoby, o których mowa w art. 47 zdanie drugie i art. 49 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze, w szczególności, zapobieżenie nadmiernemu przywozowi niektórych towarów objętych podatkiem akcyzowym na obszar celny Wspólnoty.

Art. 41. Na zasadzie wzajemności i pod warunkiem nieodstępowania towarów przez okres 3 lat od dnia dopuszczenia do obrotu osobom innym niż wymienione w tym artykule, zwolnione od należności przywozowych, zgodnie z postanowieniami Konwencji wiedeńskiej w sprawie stosunków dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 24 kwietnia 1963 r. (Dz. U. z 1982 r. Nr 13, poz. 98) oraz Konwencji o misjach specjalnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1969 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 48, poz. 245), są towary przeznaczone do użytku:

- 1) urzędowego obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej, a

także organizacji międzynarodowych mających siedzibę lub placówkę w Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) osobistego, uwierzytelnionych w Rzeczypospolitej Polskiej szefów przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, osób należących do personelu dyplomatycznego tych przedstawicielstw i misji specjalnych, osób należących do personelu organizacji międzynarodowych oraz innych osób korzystających z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych, jak również pozostających z nimi we wspólnocie domowej członków ich rodzin;
- 3) osobistego urzędników konsularnych państw obcych oraz pozostających z nimi we wspólnocie domowej członków ich rodzin;
- 4) osobistego osób niekorzystających z immunitetów, a należących do cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 42. Zwolnione od należności przywozowych są towary przywożone w zakresie przewidzianym w Umowie między Państwami-Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 21, poz. 257).

Art. 43. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz jednostek i organizacji uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 51 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te jednostki i organizacje.

Art. 44. Minister właściwy do spraw nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz prywatnych instytucji, których podstawową działalnością jest nauczanie lub prowadzenie badań naukowych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 52 ust. 2 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje.

Art. 45. Minister właściwy do spraw nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz prywatnych instytucji, których podstawową działalnością jest nauczanie lub prowadzenie badań naukowych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 60 ust. 2 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje.

Art. 46. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz instytucji i laboratoriów uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 62 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje i laboratoria.

Art. 47. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz szpitali i innych jednostek służby zdrowia oraz medycznych instytutów badawczych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 63a ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W

wykazie mogą być umieszczone tylko jednostki, które gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

Art. 48. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz instytucji powołanych do kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 63c Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W wykazie mogą być umieszczone tylko instytucje, które wykorzystują substancje posiadające atest Światowej Organizacji Zdrowia, w celu kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych oraz gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

Art. 49. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 65 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W wykazie mogą być umieszczone tylko instytucje i organizacje, które gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

Art. 50. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 71 tiret drugie oraz w art. 72 ust. 1 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W wykazie mogą być umieszczone tylko instytucje i organizacje, które gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

ROZDZIAŁ 4

Dług celny

Art. 191. Organ celny, w drodze decyzji, określa kwotę należności wynikającą z długu celnego powstałego na podstawie art. 202-205, art. 210, art. 211 i art. 216 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, a także niezaksięgowaną kwotę należności wynikającą z długu celnego, gdy istnieją podstawy do jej zaksięgowania retrospektywnego na podstawie art. 220 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Art. 192. Gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, uprawnionym do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, może być jedynie osoba mająca siedzibę we Wspólnocie i prowadząca działalność bankową lub ubezpieczeniową na obszarze stosowania niniejszej ustawy, ujęta w wykazie gwarantów.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz gwarantów, mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji zobowiązań wynikających z zabezpieczenia kwoty długu celnego.

Art. 193. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce;
- 2) dokumenty uważane za równoważne z depozytem w gotówce, mające wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organy celne;
- 3) sposób potwierdzenia przez organ celny złożenia zabezpieczenia – mając na uwadze, w szczególności, jednolitość postępowania w tym zakresie, a także uwzględniając potrzeby gospodarcze przedsiębiorców.

Art. 194. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inne formy zabezpieczenia niż te, o których mowa w art. 93 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, oraz przypadki i warunki korzystania z tych form zabezpieczenia, biorąc

pod uwagę formy zabezpieczenia określone w art. 57 Rozporządzenia Wykonawczego oraz zapewnienie skuteczności realizacji obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego.

Art. 55. Organ celny nie księguje i nie pobiera kwoty należności przywozowych:

- 1) jeżeli suma kwot tych należności i należności podatkowych z tytułu importu towarów nie przekracza:
 - a) w ruchu podróży – równowartości kwoty 1 euro,
 - b) w pozostałych przypadkach – równowartości kwoty 3 euro;
- 2) jeżeli upłynął termin na powiadomienie dłużnika o kwocie należności.

Art. 56. W przypadku, o którym mowa w art. 221 ust. 4 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, powiadomienie dłużnika o kwocie należności nie może nastąpić po upływie 5 lat licząc od dnia powstania długu celnego. Art. 221 ust. 3 zdanie drugie Wspólnotowego Kodeksu Celnego stosuje się odpowiednio.

Art. 57. Za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się:

- 1) przy zapłacie gotówką – dzień wpłacenia kwoty należności w kasie urzędu celnego lub na rachunek organu celnego w banku, w placówce pocztowej, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej;
- 2) w obrocie bezgotówkowym – dzień obciążenia rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej na podstawie polecenia przelewu.

Art. 58. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wyrażoną w euro równowartość kwoty, powyżej której należności uiszcza się w formie bezgotówkowej. Rozporządzenie powinno uwzględniać zachowanie bezpieczeństwa w obrocie pieniężnym.

Art. 59. Organ celny wydaje pozwolenie na odroczenie terminu płatności należności osobom, które spełniają następujące warunki:

- a) nie popełniły poważnego lub powtórnego naruszenia przepisów prawa celnego;

- 2) dają gwarancje należytego wykonania obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki i tryb postępowania przy udzielaniu pozwoleń na odroczenie terminu płatności należności;
 - 2) szczegółowe warunki i tryb postępowania przy stosowaniu odroczenia;
 - 3) wzór wniosku o udzielenie pozwolenia na odroczenie terminu płatności należności
- biorąc pod uwagę zapewnienie jednolitości postępowania oraz ułatwienie w dokonywaniu formalności przed organami celnymi.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których ze względu na rodzaj towaru nie udziela się pozwolenia na odroczenie terminu płatności należności. Wskazując przypadki, w których nie udziela się pozwolenia, należy uwzględnić ryzyko związane z brotem określonymi kategoriami towarów.

Art. 200. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje ułatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności kwoty należności, warunki ich udzielania, wzór wniosku o udzielenie ułatwienia oraz dokumenty, które należy do niego dołączyć, uwzględniając wysokość odsetek, o których mowa w art. 229 lit. b Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Art. 201. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, kwota należności może być zabezpieczona na majątku dłużnika przed terminem płatności, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że nie zostanie ona uiszczona.

2. Zabezpieczenia można dokonać również:

- 1) przed zaksięgowaniem kwoty należności;

2) w toku postępowania celnego lub kontroli celnej, przed wydaniem decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego.

3. Zabezpieczenie następuje w drodze decyzji. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, organ celny określa w decyzji o zabezpieczeniu przybliżoną kwotę należności w oparciu o dane dotyczące podstawy ustalenia wysokości tej kwoty.

4. Na podstawie decyzji o zabezpieczeniu następuje tymczasowe zajęcie majątku do czasu wydania zarządzenia zabezpieczenia na podstawie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. W postępowaniu zabezpieczającym nie stosuje się przepisów art. 65 § 2 i art. 200 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.³⁾).

Art. 62. Zabezpieczenie, o którym mowa w art. 61, następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Tymczasowe zajęcie, o którym mowa w art. 61 ust. 4, jest skuteczne pod warunkiem wydania zarządzenia zabezpieczenia w terminie 3 dni od dnia wydania decyzji o zabezpieczeniu.

Art. 63. Decyzja o zabezpieczeniu, o której mowa w art. 61, wygasa po upływie 10 dni od dnia powiadomienia dłużnika o wysokości zaksięgowanej kwoty należności.

Wygąśnięcie decyzji o zabezpieczeniu nie narusza zarządzenia zabezpieczenia wydanego na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 64. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła długu celnego, towar, na którym ciąży należność, może być przez organ celny zajęty w celu zabezpieczenia kwoty należności, do czasu ich uiszczenia. W tym przypadku stosuje się przepisy art. 30 ust. 2-4.

Jeżeli nie zostanie uiszczona kwota należności za towar, o którym mowa w ust. 1, może on zostać sprzedany przez organ celny w celu pokrycia ciężącej na nim kwoty należności. Przepis art. 33 stosuje się odpowiednio.

Art. 205. § 1. Termin, o którym mowa w art. 222 ust. 1 lit. a Wspólnotowego Kodeksu Celnego, wynosi 10 dni.

§ 2. Jeżeli kwota należności nie została uiszczona w terminie, organ celny pokrywa ją ze złożonego zabezpieczenia.

§ 3. Od kwot należności nieuiszczonych w terminie pobiera się odsetki.

§ 4. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202-205 oraz art. 210 i art. 211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pobiera się odsetki liczone od dnia jego powstania.

§ 5. Organ celny pobiera odsetki, w przypadku gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, z wyjątkiem, gdy dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych spowodowane było okolicznościami nie wynikającymi z jego zaniedbania lub świadomego działania. Odsetki pobierane są od dnia powstania długu celnego od kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą należną a kwotą pobraną.

§ 6. Odsetki, o których mowa w ust. 3-5, pobiera się według zasad i wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.

§ 7. Kwota należności można dochodzić w terminie 5 lat licząc od dnia, w którym zostały zaksięgowane.

§ 8. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje przerwany wskutek zastosowania środka egzekucyjnego, o którym dłużnik został zawiadomiony. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu, w którym zakończono postępowanie egzekucyjne.

§ 9. Kolejne wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie przerywa biegu terminu przedawnienia.

10. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje zawieszony z dniem:

-) wszczęcia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
-) wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

11. Termin przedawnienia biegnie dalej od dnia następującego po dniu:

-) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
-) doręczenia organowi celnemu orzeczenia sądu administracyjnego wraz z jego uzasadnieniem.

Art. 66. Do odpowiedzialności z tytułu długu celnego oraz odsetek, o których mowa w art. 65 ust. 3-5, stosuje się odpowiednio art. 29 oraz przepisy rozdziałów 14 i 15 działu III ustawy – Ordynacja podatkowa.

W zakresie wykonania obowiązków o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym, wynikających z przepisów prawa celnego, organy celne stosują przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.

Art. 67. Od zwracanych należności organ celny płaci odsetki, gdy niewłaściwe ustalenie kwoty należności było wynikiem błędu organu celnego, a dłużnik w żaden sposób nie przyczynił się do powstania tego błędu. W takim przypadku odsetki oblicza się od dnia zapłaty należności podlegających zwrotowi oraz według zasad i w wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.

W przypadku gdy decyzja o zwrocie należności nie zostanie wykonana w terminie 3 miesięcy od dnia jej wydania, odsetki, które podlegają wypłacie, są obliczane od dnia następującego po dniu upływu tego terminu oraz według zasad i w wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.

Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku gdy wypłata odsetek następuje na podstawie ust. 1.

Art. 68. Kwota należności podlegających zwrotowi może zostać zaliczona na zaległe lub bieżące zobowiązania dłużnika wobec organu celnego.

ROZDZIAŁ 5

Właściwość organów celnych

Art. 69. W postępowaniu celnym organami właściwymi są:

- 1) naczelnik urzędu celnego – jako organ pierwszej instancji;
- 2) dyrektor izby celnej – jako:
 - a) organ odwoławczy od decyzji naczelnika urzędu celnego,
 - b) organ pierwszej instancji w sprawach określonych w przepisach prawa celnego oraz przepisach odrębnych,
 - c) organ odwoławczy od decyzji wydanych przez ten organ w pierwszej instancji, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej;
- 3) Minister właściwy do spraw finansów publicznych – jako:
 - a) organ pierwszej instancji w sprawach stwierdzenia z urzędu nieważności decyzji ostatecznej dyrektora izby celnej,
 - b) organ odwoławczy od decyzji wydanych przez ten organ w pierwszej instancji oraz decyzji, o których mowa w art. 70 ust. 2 pkt 2.

2. Organami wyższego stopnia są organy odwoławcze.

Art. 70. Dyrektor izby celnej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 76, art. 94 ust. 2 lit. b i ust. 4, art. 100, art. 167 ust. 3, art. 72 ust. 2 i 3, art. 191, art. 224 i art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;

2) art. 292 ust. 5, art. 313b, art. 324a, art. 324d, art. 324e, art. 372 ust. 1 lit. a, e, f i h, art. 403 ust. 1, art. 500 i art. 804 Rozporządzenia Wykonawczego;

3) art. 18, art. 31 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 32 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 34, art. 64 ust. 2 i art. 65 ust. 2 ustawy.

4) Dyrektor lub dyrektorzy izb celnych wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych są właściwi w sprawach dotyczących:

1) pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;

2) wiążącej informacji taryfowej i wiążącej informacji o pochodzeniu towaru;

3) prowadzenia listy agentów celnych oraz wydawania decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego;

4) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.

5) Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, wyznaczy dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby celnej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

6) Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, może wyznaczyć dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw innych niż określone w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby celnej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

Art. 11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organów celnych, mając na uwadze, w szczególności, zakres zadań wykonywanych przez te organy, a także rodzaje procedur celnych, którymi mogą

być obejmowane towary. Rozporządzenie powinno uwzględniać możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej, a także gospodarcze potrzeby przedsiębiorców.

Art. 2. Organy celne przestrzegają z urzędu swojej właściwości miejscowej i rzeczowej.

W przypadku sporu o właściwość, przepisy art. 19 i art. 20 ustawy – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 6

Postępowanie w sprawach celnych

Art. 3. Do postępowania w sprawach celnych stosuje się odpowiednio przepis art. 12 oraz przepisy działu IV ustawy – Ordynacja podatkowa, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawa celnego.

Do wydawania zaświadczeń stosuje się odpowiednio przepisy działu VIIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.

Art. 4. W zakresie praw i obowiązków następców prawnych i podmiotów przekształconych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 14 działu III ustawy – Ordynacja podatkowa.

Art. 5. Zastrzeżeniem art. 78, przedstawicielem może być każda osoba, o której mowa w art. 4 pkt 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Przedstawicielem może być, w szczególności, agencja celna, spedytor, przewoźnik.

Art. 6. Czynnności dokonane przez przedstawiciela w granicach upoważnienia pociągają za sobą skutki bezpośrednio dla osoby, która go ustanowiła.

Art. 7. Przedstawiciel może udzielić dalszego upoważnienia do wykonania określonych czynności, za zgodą osoby udzielającej upoważnienia.

Art. 78. § 1. Zgłoszenia celnego jako przedstawiciel bezpośredni może dokonać wyłącznie agent celny.

§ 1. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli zgłoszenie celne:

- 1) dotyczy towarów niemających charakteru handlowego;
- 2) jest dokonywane w imieniu osoby przez jej pracownika;
- 3) jest dokonywane w ramach obrotu pocztowego.

Art. 79. § 1. Agentem celnym jest osoba wpisana na listę agentów celnych.

Art. 80. § 1. Na listę agentów celnych wpisuje się osobę fizyczną, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) posiada miejsce zamieszkania we Wspólnocie;
- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) posiada co najmniej średnie wykształcenie;
- 5) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe;
- 6) swoim postępowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania czynności agenta celnego;
- 7) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin na agenta celnego przed komisją egzaminacyjną, powoływaną przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, lub otrzymała decyzję o uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu agenta celnego wydaną na podstawie przepisów odrębnych;
- 8) wystąpiła z wnioskiem o wpis na listę agentów celnych, nie później niż w okresie 2 lat od dnia spełnienia warunku określonego w pkt 7.

§ 2. Listy agentów celnych skreśla się osobę, w przypadku:

- 1) gdy został naruszony jeden z warunków, o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 1;
- 2) niewykonywania czynności agenta celnego przez okres co najmniej pięciu lat;
- 3) jej śmierci.

Art. 81 ust. 1. Działalność agenta celnego może zostać zawieszona na czas toczącego się przeciwko osobie agenta postępowania w sprawach, o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 5.

Art. 82 ust. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza listę agentów celnych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów.

Art. 83 ust. 1. Osoba przystępująca do egzaminu, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 7, wnosi opłatę egzaminacyjną.

Art. 84 ust. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego oraz sposób powoływania komisji egzaminacyjnej, kwalifikacje członków komisji, zakres i sposób przeprowadzania egzaminu, a także wysokość opłat egzaminacyjnych przeznaczonych na pokrycie działalności i wynagrodzenia jej członków;
- 2) sposób prowadzenia i tryb dokonywania wpisu na listę agentów celnych
 - mając na uwadze, w szczególności, konieczność zapewnienia prawidłowego przebiegu egzaminu, sprawdzenia wiedzy niezbędnej do wykonywania czynności agenta celnego oraz sprawnego i jednolitego postępowania przy dokonywaniu wpisu.

Art. 85 ust. 1. W przypadku niemożności ustalenia osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego, organ celny może podejmować wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji towaru, w tym także wszcząć i prowadzić postępowanie oraz wydawać decyzje w stosunku do osoby nieznannej.

§ 104. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, decyzja jest wydawana bez oznaczania strony.

Art. 83. Pisma skierowane do osób nieznanymi z miejsca pobytu lub adresu oraz decyzje, o których mowa w art. 82, wywiesza się na okres 14 dni w siedzibie organu celnego prowadzącego postępowanie. Pisma oraz decyzje uważa się za doręczone po upływie tego terminu.

Art. 84. Osoba, która nie posiada miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium kraju jest obowiązana, na żądanie organu celnego i w terminie przez niego wskazanym, do ustanowienia w kraju pełnomocnika do spraw doręczeń. Ustanowienie pełnomocnika jest skuteczne także w postępowaniu, o którym mowa w art. 31 ust. 2.

§ 105. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 83.

§ 106. Organ celny poucza osobę, o której mowa w ust. 1, o skutkach nieustanowienia pełnomocnika do spraw doręczeń, sporządzając z tej czynności pisemny protokół.

Art. 85. Organ celny może wszcząć postępowanie z urzędu w sprawach dotyczących towaru przywożonego z terytorium państwa trzeciego lub do niego wywożonego w obrocie pocztowym.

Art. 86. Organ celny może przyjąć jako dowód w postępowaniu dokumenty sporządzone przez organy celne państwa obcego lub inne uprawnione podmioty państwa obcego.

§ 107. Organ celny może żądać od strony postępowania:

- a) urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym;
- b) przedłożenia dokumentów zagranicznych zalegalizowanych przez właściwe organy polskie działające w kraju albo polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne lub urzędy konsularne.

Art. 87. § 1. Organ celny może zawiesić postępowanie w przypadku gdy w jego toku wystąpił z wnioskiem o pomoc prawną do organu celnego państwa obcego lub innego uprawnionego podmiotu państwa obcego.

§ 2. Na postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania służy zażalenie.

Art. 88. Prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe lub postępowania karnego nie stanowi przeszkody do prowadzenia postępowania w sprawie celnej.

Art. 89. § 1. Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia, organ celny odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

§ 2. Przed odebraniem oświadczenia organ celny uprzedza stronę o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Art. 90. Organ celny może, w drodze postanowienia, połączyć toczące się przed nim oddzielne sprawy, w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli dotyczą tej samej osoby i są ze sobą w związku.

Art. 91. Badania lub analizy towaru mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne laboratoria, akredytowane zgodnie z odrębnymi przepisami, a także przez instytuty naukowe i badawcze dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań.

Art. 92. § 1. Organ celny pobiera opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz towarów, w przypadku gdy:

- 1) badanie lub analiza zostaną przeprowadzone na żądanie osoby;
- 2) rozpatrzenie wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub wiążącej informacji o pochodzeniu towaru wymaga przeprowadzenia badania lub analizy;
- 3) osoba będąca do tego zobowiązana nie podała danych dotyczących rodzaju, wartości, właściwości towaru lub innych informacji

niezbędnych do wydania rozstrzygnięcia i pomimo wezwania nie uzupełniła tych danych w wyznaczonym przez organ celny terminie;

- 4) podane przez osobę dane dotyczące towarów były nieprawdziwe lub nieprawidłowe.

2. Osoba, na wezwanie organu celnego, obowiązana jest do uiszczenia zaliczki w określonej wysokości na pokrycie opłat za badania lub analizy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w wyznaczonym terminie organ celny wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia.

3. Kwota opłat i termin jej uiszczenia są ustalane przez organ celny, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, ryczałtowe stawki opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne. Określając stawki opłat należy uwzględnić rodzaj przeprowadzanych badań lub analiz, stopień ich skomplikowania i pracochłonność.

Art. 93. 1. Organ celny pobiera opłaty za:

- a) przechowanie towarów w depozycie lub w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny;
- b) wykonywanie na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust. 1, uwzględniając charakter czynności, za które opłaty te są pobierane.

Art. 94. 1. Środki finansowe z opłat, o których mowa w art. 93, stanowią dochód budżetu państwa, z tym, że 20% tych środków przeznacza się na usprawnienie funkcjonowania organów celnych oraz na premie dla funkcjonariuszy celnych i pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, którzy przyczynili się bezpośrednio do wykrycia przestępstw lub wykroczeń celnych i dewizowych.

11.11 Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi sposób rozdysponowania środków, o których mowa w ust. 1, oraz zasady przyznawania premii.

Art. 95.11 Pozwolenia wydawane na podstawie przepisów prawa celnego nie podlegają opłacie skarbowej oraz innym opłatom o charakterze publicznoprawnym.

ROZDZIAŁ 7

Zasady postępowania

z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną

Art. 96.1.11 W zakresie przewidzianym dla organów celnych postępowanie z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną obejmuje czynności związane z przywozem towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozem towarów z tego obszaru oraz:

- 1) sprawdzanie i potwierdzanie licencji przywozowych lub wywozowych oraz certyfikatów przywozowych;
- 2) przyjmowanie, sprawdzanie i potwierdzanie wniosków o refundację;
- 3) pobór i badania laboratoryjne próbek towarów;
- 4) zatwierdzanie magazynów żywnościowych;
- 5) zatwierdzanie miejsc, w których towary mogą być przetwarzane lub składowane w ramach prefinansowania;
- 6) kontrola zakładów produkcyjnych w zakresie dostosowania możliwości wytwórczych producenta do zgłoszonej i zarejestrowanej receptury, spełnienia parametrów wytwarzanego towaru, wynikających z receptury, oraz weryfikacja receptur;
- 7) inne czynności wynikające z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną.

2.11 Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 1, przepisy dotyczące przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozu towarów z tego obszaru oraz wykonywania czynności kontroli celnej stosuje się odpowiednio.

3. **U**czynności w ramach postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną w zakresie przewidzianym dla organów celnych są realizowane we współpracy z właściwą agencją płatniczą, ustanowioną zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 2003 r. o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 166, poz. 1611).

4. **M**inister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z **M**inistrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, sposób współpracy organów celnych z agencją płatniczą przy wykonywaniu zadań wynikających z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych zadań.

5. **M**inister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z **M**inistrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, dokumenty stosowane w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną oraz zasady postępowania z tymi towarami, w zakresie przewidzianym dla organów celnych. Rozporządzenie powinno określać, w szczególności, wzory i **Z**asady stosowania dokumentów wykorzystywanych w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną, warunki i tryb zatwierdzania magazynów żywnościowych, miejsc przetwarzania lub składowania towarów w ramach prefinansowania, kontroli zakładów produkcyjnych w zakresie receptur oraz weryfikacji receptur, mając na uwadze konieczność zapewnienia właściwego dozoru i kontroli celnej towarów objętych Wspólną Polityką Rolną oraz prawidłowego wykonania zadań wynikających z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną.

ROZDZIAŁ 8

Ewidencja i statystyka dotycząca obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty

Art. **97**. **U**żyte w niniejszym rozdziale określenia oznaczają:

- 1) zgłoszenie INTRASTAT – przekazanie organom celnym, w wymaganej formie i w określony sposób, informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty;
- 2) osoba zobowiązana – osoba fizyczna lub osoba prawna, a także jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, uczestnicząca w obrocie towarowym z państwami członkowskimi Wspólnoty i zobowiązana do przekazywania informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty, zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty, przepisami o statystyce publicznej oraz przepisami niniejszej ustawy.

Art. 98. § 1. Osoba zobowiązana dokonuje zgłoszeń INTRASTAT na zasadach i w terminach określonych w przepisach wspólnotowych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty, przepisach o statystyce publicznej oraz przepisach niniejszej ustawy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT oraz korekt tych zgłoszeń;
 - 2) wzory i sposób wypełniania formularzy stosowanych przy dokonywaniu zgłoszeń INTRASTAT oraz korekt tych zgłoszeń;
 - 3) właściwość miejscową organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT
- uwzględniając wysokość progów statystycznych, zakres przekazywanych informacji wymaganych od osoby zobowiązanej oraz możliwość wykorzystania systemu teleinformatycznego.

3. Wysokość progów statystycznych, o których mowa w ust. 2, będzie ustalana corocznie w programie badań statystycznych statystyki publicznej, o którym mowa w przepisach o statystyce publicznej.

Art. 99. Osoba zobowiązana może upoważnić osobę trzecią do dokonywania w jej imieniu zgłoszeń INTRASTAT. Upoważnienie powinno zostać sporządzone w formie pisemnej.

Osobą trzecią, o której mowa w ust. 1, może być:

- 1) pracownik osoby zobowiązanej lub jej prokurent;
- 2) agent celny;
- 3) adwokat;
- 4) radca prawny;
- 5) doradca podatkowy.

3. Czynnności dokonane przez osobę, o której mowa w ust. 2, w granicach upoważnienia pociągają za sobą skutki bezpośrednio dla osoby, która ją upoważniła.

Art. 100. W przypadku niewykonania lub nieprawidłowego wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 98 ust. 1, organ celny, nie więcej niż trzykrotnie, upomina pisemnie osobę zobowiązaną o konieczności złożenia zgłoszenia INTRASTAT lub dokonania korekty zgłoszenia już dokonanego.

Organ celny, przed skierowaniem pisemnego upomnienia o konieczności dokonania korekty zgłoszenia INTRASTAT, może wezwać telefonicznie, telefaksem lub za pomocą innego środka łączności, osobę zobowiązaną do dokonania korekty zgłoszenia lub złożenia wyjaśnień w tym zakresie.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz wezwań, uwzględniając potrzebę zapewnienia skutecznego egzekwowania wykonania obowiązku przekazywania prawidłowych informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty.

Art. 101. 1. Na osobę zobowiązaną, która pomimo trzykrotnego pisemnego upomnienia, o którym mowa w art. 100 ust. 1, za okres sprawozdawczy:

- 1) nie dokonała zgłoszenia INTRASTAT lub
- 2) nie dokonała korekty złożonego uprzednio zgłoszenia INTRASTAT – organ celny może nałożyć karę pieniężną w wysokości 3000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, organ celny nakłada w drodze decyzji.

3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 10 dni od dnia doręczenia decyzji.

4. Karę pieniężną uiszcza się gotówką w kasie urzędu celnego lub przekazuje na rachunek bankowy właściwego organu celnego.

5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

6. Do dochodzenia kary pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 65 ust. 7-11.

Art. 102. Do postępowania w sprawach ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty, w zakresie nieuregulowanym przepisami wspólnotowymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty, przepisami o statystyce publicznej oraz przepisami niniejszej ustawy, stosuje się odpowiednio przepis art. 12, przepisy rozdziału 14 działu III oraz przepisy działów IV i VIIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.

ROZDZIAŁ 9

Przepis końcowy

Art. 103. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych ustawą z dnia – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne (Dz. U. Nr .., poz.).

-
- ¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 110, poz. 1255, z 2002 r. Nr 41, poz. 65, Nr 89, poz. 804 oraz z 2003 r. Nr 120, poz. 1122, Nr 137, poz. 1302, Nr 199, poz. 1939 i Nr 17, poz. 2124.
- ²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 84, Nr 127, poz. 1090, Nr 141, poz. 1178, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1679 i Nr 16, poz. 1824 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 718, Nr 135, poz. 1268, Nr 37, poz. 1302, Nr 153, poz. 1271, Nr 193, poz. 1884 i Nr 217, poz. 2124.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 06, poz. 68, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 16, poz. 166, Nr 39, poz. 459, Nr 42, poz. 475, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 130, poz. 1452, z 2002 r. Nr 89, poz. 804, Nr 13, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 137, poz. 1302 i Nr 170, poz. 1660.

UZASADNIENIE

Z dniem 1 maja 2004 r. Polska stanie się członkiem Wspólnoty Europejskiej. W zakresie prawa celnego oznacza to, w szczególności, obowiązek przyjęcia jednolitych zasad dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi, jak również przemieszczania towarów w ramach Wspólnoty. Od dnia akcesji zatem Polska będzie w sposób bezpośredni stosować postanowienia wspólnotowego prawa celnego, w tym przede wszystkim rozporządzenia nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302, z 19.10.1992, str. 1 i n.), rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia Rady nr 918/83/EWG z dnia 28 marca 1983 r. dotyczącego ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych i inne regulacje unijne wydane w randze rozporządzenia. Ponadto, zgodnie z zasadami konstytuującymi unię celną, Polska będzie również stosowała Wspólną Taryfę Celną.

Z dniem akcesji obecnie obowiązująca ustawa – Kodeks celny przestanie obowiązywać. Jednakże konstrukcja przepisów wspólnotowych aktów prawnych, w tym przede wszystkim Wspólnotowego Kodeksu Celnego, mająca często charakter ogólny, tak aby państwa członkowskie, których systemy prawne charakteryzują się odmiennymi rozwiązaniami, mogły je stosować, sprawia, że dla przejścia regulacji unijnych z zakresu prawa celnego niezbędna jest ustawa, która będzie stanowić ich uzupełnienie. Pozwoli to na zapewnienie spójności tych rozwiązań z prawem polskim oraz na uwzględnienie dotychczasowej praktyki organów celnych oraz ich struktury organizacyjnej i zakresu kompetencji naczelników urzędów celnych i dyrektorów izb celnych. Ponadto regulacje zawarte w projekcie tej ustawy mają na celu poprawienie wewnętrznej spójności prawa stosowanego przez organy celne.

Wspólnotowe prawo celne pozostawia państwom członkowskim swobodę w regulowaniu niektórych kwestii albo dopuszcza możliwość ich regulacji w sposób

odmienny, np. posługując się sformułowaniem „kraje członkowskie mogą sobie zastrzec prawo do....” (art. 5 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego).

Przepisy unijne w bardzo niewielkim stopniu regulują również kwestie dotyczące postępowania celnego. Dla zapewnienia sprawnego wykonywania obowiązków organów celnych konieczne zatem stało się wprowadzenie do projektu przedstawianej ustawy stosownych przepisów, stanowiących w znacznym stopniu przejęcie regulacji zawartych obecnie w ustawie – Kodeks celny i będących jedynie dozwolonym uzupełnieniem rozwiązań przyjętych na gruncie prawa wspólnotowego. Zatem prawo celne po dniu akcesji obejmować będzie wspólnotowe regulacje celne, przepisy ustawy – Prawo celne oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie. Jest to zgodne z postanowieniami art. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, zgodnie z którym „Prawo celne składa się z niniejszego Kodeksu oraz przepisów wydanych w celu stosowania go we Wspólnocie lub w krajach członkowskich Wspólnoty”.

W przedkładanym projekcie ustawy – Prawo celne wykorzystane zostały m.in. rozwiązania prawne funkcjonujące w innych państwach członkowskich (Niemcy, Austria, Finlandia, Dania), w których również, obok przepisów wspólnotowych, funkcjonują krajowe regulacje celne.

Zakres przedmiotowy projektu obejmuje zasady przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozu towarów z tego obszaru. Zgodnie z art. 3 projektu, będzie miał on zastosowanie na terytorium Polski.

Ponadto, w projekcie ustawy ujęte zostały zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną, a także sposób przekazywania informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty, związane z tym prawa i obowiązki osób oraz uprawnienia i obowiązki organów celnych.

Art. 2 projektu ustawy jest przejęciem zapisów art. 2 § 2 ustawy – Kodeks celny. Przepis ten jednoznacznie określa moment powstania obowiązków i uprawnień przewidzianych przez przepisy prawa celnego.

W art. 5 projektu ustawy wprowadzono regulację, zgodnie z którą działania organów celnych w ramach dozoru celnego, a więc m.in. czynności kontroli celnej, odnosić się będą także odpowiednio do przemieszczania towarów z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pozostały obszar celny Wspólnoty i odwrotnie, jeżeli obrót tymi towarami, zgodnie z przepisami krajowymi lub wspólnotowymi, jest w określony sposób reglamentowany (istnieją zakazy lub ograniczenia), a także przemieszczania towarów objętych podatkiem akcyzowym w nabyciu lub dostawie wewnątrzwspólnotowej.

Ponadto, w sprawach nienależących do właściwości organów celnych, w przypadku uzasadnionego przypuszczenia lub stwierdzenia przez te organy podczas kontroli celnej, że naruszone zostały przepisy dotyczące obrotu danymi towarami wewnątrz Wspólnoty, organy celne informują o tym fakcie właściwe organy nadzoru i kontroli oraz przekazują im sprawę do dalszego prowadzenia. W takiej sytuacji organ celny może również, jeżeli przemawiają za tym np. względy bezpieczeństwa, zatrzymać towar celem przekazania go organom uprawnionym do podjęcia stosownych działań wobec towaru. Postępowanie tego typu może znaleźć zastosowanie m.in. wobec broni, materiałów wybuchowych, narkotyków.

Art. 6 projektu ustawy zawiera odesłanie do ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej. Uprawnienia organów celnych do wykonywania czynności w ramach dozoru celnego (kontroli celnej) oraz zakres tych czynności zostały bowiem określone w ustawie statuującej Służbę Celną i regulującej m.in. kompleksowo strukturę i zadania tej Służby.

Podobnie jak art. 6, przepis art. 7 ma charakter odsyłający. Obliczanie terminów wynikających z przepisów wspólnotowego prawa celnego będzie następowało w oparciu o przepisy rozporządzenia nr 1182/71/EWG/EURATOM. W pozostałym natomiast zakresie, tzn. do obliczania innych terminów przewidzianych dla postępowania celnego, zastosowanie znajdują, zgodnie z art. 73 projektu ustawy, odpowiednie przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa.

Celem ułatwienia dokonywania formalności celnych, przyspieszenia terminów załatwiania spraw oraz zapewnienia analogicznego wykonywania przepisów przez wszystkie organy celne, w art. 8 przewidziano fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzorów formularzy, jakie mogą być stosowane w sprawach celnych. W rozporządzeniu mogą zostać określone, w szczególności, wzór decyzji dotyczącej wiążącej informacji taryfowej, wiążącej informacji o pochodzeniu towaru, wzór deklaracji skróconej, wzory pozwoleń na stosowanie uproszczeń w procedurze tranzytu, wzór wniosku o ochronę praw własności intelektualnej czy wzór wniosku o udzielenie pozwolenia na zabezpieczenie generalne.

Korzystając z możliwości jaką daje art. 16 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w art. 9 wydłużono minimalny termin przechowywania dokumentów dla celów kontroli celnej z 3 do 5 lat. Takie rozwiązanie funkcjonowało już na gruncie Kodeksu celnego z 1997 r.

Przyjęte rozwiązanie stanowi jedynie dozwolone uzupełnienie regulacji wspólnotowego prawa celnego i to w ściśle określonym zakresie. W pozostałej części znajdują zastosowanie postanowienia art. 16 Wspólnotowego Kodeksu Celnego i przepisów odrębnych.

Art. 10 reguluje kwestię uprawnień do wystawiania świadectw pochodzenia. Dokumenty te są wystawiane dla celów handlu międzynarodowego i są niezbędne przy dokonywaniu formalności celnych w krajach importu.

Zagadnienie to jest częściowo uregulowane przez przepisy międzynarodowe. Na ich podstawie, w zakresie handlu preferencyjnego, kontrolą i dokumentowaniem pochodzenia towarów zajmują się administracje celne krajów eksportu. W obszarze handlu niepreferencyjnego, dokumentowaniem pochodzenia towarów eksportowanych z Polski zajmuje się także administracja celna. Po akcesji Polski do Unii Europejskiej przestanie obowiązywać przepis regulujący to zagadnienie w przepisach krajowych, tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 października 1997 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu ustalania niepreferencyjnego pochodzenia towarów, sposobu jego dokumentowania oraz listy towarów, których pochodzenie musi być udokumentowane świadectwem pochodzenia (Dz. U. Nr 130, poz. 851). Konieczne jest zatem wprowadzenie odpowiedniego przepisu w

ustawie – Prawo celne, aby działania polskiej administracji celnej w tym zakresie znajdowały podstawę w przepisach prawa.

Art. 11 projektu ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, kursu wymiany stosowanego w celu ustalenia wartości celnej oraz szczegółowego trybu ustalania wartości celnej towarów.

W rozporządzeniu wydanym na podstawie przepisu zawartego w art.11 uregulowane zostaną kwestie związane ze stosowaniem kursów walut dla ustalania wartości celnej towaru.

Art. 169 Rozporządzenia Wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego przewiduje stosowanie, w celu ustalenia wartości celnej, kursów stwierdzonych przedostatniej środy miesiąca i opublikowanych w tym samym dniu lub następnym. Jednocześnie, art. 168 tego rozporządzenia definiuje określenie „kurs stwierdzony” jako ostatni kurs sprzedaży dla transakcji handlowych na rynkach najbardziej reprezentatywnych dla państwa członkowskiego, lub każdy inny kurs wymiany zatwierdzony i wyznaczony przez państwo członkowskie. Natomiast określenie „opublikowany” zostało zdefiniowane jako „podany do wiadomości publicznej w sposób określony przez państwo członkowskie”.

Mając powyższe na uwadze konieczne jest doprecyzowanie w rozporządzeniu kwestii określonych ogólnie w ww. przepisach wspólnotowych w przedmiotowym zakresie. Przede wszystkim należy uregulować kwestie dotyczące rodzaju kursów, które będą stosowane do ustalania wartości celnej.

Obecnie kwestie te reguluje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie sposobu stosowania kursów walut obcych, ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski w celu ustalania wartości celnej (Dz. U. Nr 8, poz. 64).

Art. 12 projektu ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do ogłoszenia, w drodze obwieszczenia, wyjaśnień do taryfy celnej. W ustawie –

Kodeks celny przepis delegacyjny do wydania rozporządzenia w tej sprawie umieszczony został w art. 13 § 7.

Wyjaśnienia do taryfy celnej mają na celu zapewnienie jednolitej i właściwej interpretacji Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów oraz Scalonej Nomenklatury.

Wprowadzenie w art. 12 tego projektu możliwości ogłoszenia wyjaśnień do Taryfy celnej, pozwoli na uściślenie w wielu przypadkach terminologii przyjętej w zapisach Taryfy celnej i jednoznaczne zdefiniowanie określeń rolnych takich jak: np. meslin (mieszanka pszenicy z żytem w określonych proporcjach), mrożone soki owocowe (temperatura, koncentrat), nasienie zbóż (uznane przez odpowiednie władze za odpowiednie do siewu) itp. Są to istotne kwestie odnoszące się przede wszystkim do towarów rolnych zawartych w taryfie, ale również występujące w przypadku towarów o charakterze przemysłowym. Zastosowanie odpowiednich uwag wyjaśniających do określonych podpozycji będzie mogło zapewnić jednoznaczną klasyfikację taryfową towarów.

Ponadto, wprowadzenie możliwości wynikającej z art. 12 projektu ustawy wynika z konieczności zapewnienia prawidłowej realizacji niektórych postanowień zawartych w art. 12 ust. 2(a) Rozporządzenia Wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego w zakresie konsekwencji prawnych wiążących informacji, w związku z zapisem art. 12 ust. 5 (ii) Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

W art. 13 projektu zawarta została delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, tryb przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu.

Regulacja ta wynika z konieczności stosowania z dniem akcesji wspólnotowych zasad dotyczących kontyngentów taryfowych i systemu nadzoru importu.

Większość kontyngentów taryfowych Wspólnoty jest zarządzanych przez DG TAXUD we współpracy z władzami celnymi państw członkowskich zgodnie z chronologicznym porządkiem przyjmowania zgłoszeń celnych (tzn. wg zasady „first come, first served” – „pierwszy się zgłosił, pierwszy obsłużony”). Realizacja tej zasady wymaga doprecyzowania w rozporządzeniu zasad przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego.

Natomiast w przypadku wspólnotowego nadzoru przywozu dokonywanego z zastosowaniem preferencji, kraje członkowskie dostarczają Komisji raz w miesiącu lub, jeśli zażąda tego Komisja, w częstszych przedziałach czasowych szczegółowych informacji dotyczących produktów, które zostały dopuszczone do wolnego obrotu z zastosowaniem preferencji taryfowych w poprzednim miesiącu. Import towarów do Wspólnoty może być monitorowany przez system i sieć podobną do przewidzianej dla kontyngentów taryfowych.

Art. 14 projektu ustawy wprowadza zasadę, zgodnie z którą wprowadzenie towarów na teren Wspólnoty będzie mogło się odbywać jedynie przez otwarte dla danego rodzaju ruchu przejścia graniczne. Podobny przepis zawarty jest obecnie w art. 35 § 2 ustawy – Kodeks celny.

Również art. 15 projektu ustawy stanowi przeniesienie regulacji zawartej obecnie w art. 35 § 1 i art. 36 § 6 Kodeksu celnego.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 projektu ustawy, minister właściwy do spraw finansów publicznych ustali zasady poruszania się i przemieszczania towarów po drogach celnych oraz przypadki i warunki, gdy przewóz towarów oraz ich wprowadzenie i wyprowadzenie będzie mogło odbywać się poza drogami celnymi.

Art. 16 projektu zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia w sprawie trybu i warunków funkcjonowania magazynów czasowego składowania, instytucji znanej w obecnym Kodeksie celnym pod nazwą „magazynu celnego”. W art. 51 Wspólnotowego Kodeksu Celnego jest mowa o towarach składowanych czasowo, które mogą przebywać w miejscach zaakceptowanych przez

te organy i na warunkach określonych przez te organy. Miejszem takim będzie magazyn czasowego składowania, a warunki jego funkcjonowania, zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 51, zostaną określone w przepisach krajowych. Obecnie kwestie te reguluje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 października 1999 r. w sprawie trybu i warunków czasowego składowania towarów oraz tworzenia i prowadzenia magazynów celnych (Dz. U. Nr 7, poz. 971, z późn. zm.).

Art. 17 projektu ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, urzędów celnych, w których są dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Regulacja ta jest analogiczna do zawartej w art. 61 § 1 Kodeksu celnego i pozwala na wyznaczenie do określonych w tym przepisie czynności takich urzędów celnych, w których, np. ze względu na posiadaną przez nie infrastrukturę, jest to najbardziej uzasadnione.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. a Wspólnotowego Kodeksu Celnego towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty powinny zostać dostarczone, przez osobę, która dokonała wprowadzenia, do urzędu celnego lub miejsca wyznaczonego lub zaakceptowanego przez organ celny. W związku z tym w art. 18 ust. 1 projektu ustawy dokonano doprecyzowania, iż czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane, w uzasadnionych przypadkach i na warunkach określonych przez organ celny, w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organ celny. W projekcie ustawy utrzymano więc funkcjonującą na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów ustawy – Kodeks celny instytucję miejsc wyznaczonych lub uznanych.

Art. 18 ust. 2 zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, warunków i trybu postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc, okresu, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca, przypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach oraz rodzaju towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

Art. 19 ust. 1 zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne, w tym dokonywane z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, dokumentów, które mogą być wykorzystywane w charakterze zgłoszenia celnego oraz wymogów dotyczących dokumentów dołączanych do zgłoszenia celnego. Przepis art. 19 ust. 2 zawiera natomiast delegację do ustalenia szczegółowego trybu i warunków przedstawiania towarów i dokonywania zgłoszeń celnych w obrocie pocztowym.

Wydanie przepisów uzupełniających wspólnotowe przepisy celne w ww. zakresach jest niezbędne z uwagi na to, że odpowiednie regulacje wspólnotowe są wielokrotnie ogólne i wymagają doprecyzowania, jak też pozostawiają niektóre kwestie dotyczące zgłoszeń celnych do uregulowania przez państwa członkowskie.

W art. 20 projektu ustawy utrzymano zapis zawarty w dotychczas obowiązującym przepisie art. 63 ustawy – Kodeks celny.

Przepis ten stanowi uzupełnienie art. 49 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, zgodnie z którym, jeżeli towary są objęte deklaracją skróconą, to formalności niezbędne dla nadania im przeznaczenia celnego muszą zostać dokonane w ciągu określonego w tym przepisie czasu. W uzasadnionych okolicznościach, organy celne mogą wyznaczyć termin krótszy. Termin ten określa art. 20, uwzględniając charakter towarów i specyfikę dokonywanych zgłoszeń celnych.

Art. 21 dotyczy instytucji odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego i uzupełnia w tym zakresie przepisy wspólnotowe, które określają wymagania, jakim musi odpowiadać zgłoszenie celne, aby zostało przyjęte przez organ celny, jednakże nie normują sytuacji, jeżeli zgłoszenie celne nie odpowiada określonym warunkom.

Sposób działania organu celnego przy odmowie przyjęcia zgłoszenia celnego przejęto z ustawy – Kodeks celny. W porównaniu z art. 64 § 3 Kodeksu celnego, rozszerzono katalog przesłanek odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego. Poza sytuacją, gdy zgłoszenie nie odpowiada warunkom formalnym, zgłoszenie celne nie zostanie przyjęte, jeżeli nie zostały

spełnione warunki dla objęcia towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadania przeznaczenia celnego, lub gdy objęciu towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadaniu przeznaczenia celnego na przeszkodzie stoją obowiązujące zakazy lub ograniczenia.

Rozszerzenie dotychczasowej treści przepisu, wyjaśnia istniejące w praktyce wątpliwości, co do prawidłowego sposobu postępowania w sytuacjach, w których nie jest możliwe objęcie towaru procedurą ze względu na obowiązujące zakazy i ograniczenia lub niedopełnienie warunków niezbędnych dla zastosowania procedury celnej, przesądzając, że okoliczności te stanowią podstawę do odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego.

W art. 22 wprowadzona została możliwość ustanowienia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych wyłączeń lub ograniczeń w zakresie rodzajów towarów, które mogą być obejmowane procedurą celną z zastosowaniem procedury uproszczonej. Ze względu na konieczność zapewnienia właściwej kontroli celnej w stosunku do tzw. towarów wrażliwych, istnieje potrzeba pozostawienia możliwości wprowadzania ograniczeń w stosowaniu procedur uproszczonych przy obejmowaniu takich towarów procedurą celną.

Art. 23 projektu ustawy reguluje kwestie związane ze zgłoszeniem celnym, uzupełniając postanowienia przepisów wspólnotowych. Redagując art. 23, korzystano z dotychczasowych rozwiązań funkcjonujących na podstawie art. 65 ustawy – Kodeks celny, przyjmując konstrukcję zgłoszenia celnego zbliżoną do deklaracji podatkowej.

Art. 23 ust. 1, podobnie jak przepisy dotychczasowe, wprowadza zasadę wypełniania zgłoszeń celnych zgodnie z techniką samoobliczenia.

Postanowienia ust. 3 i 4 określają sposób dokonywania korekty zgłoszenia celnego, jeżeli w zgłoszeniu tym zgłaszający zadeklarował nieprawidłowe dane. Zgodnie z art. 23 ust. 2, jeżeli dane te miały wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurą celną, organ celny wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego. Przy wydawaniu decyzji dotyczącej zgłoszenia celnego, zrezygnowano z dotychczasowego trybu określonego w art. 65 § 4 Kodeksu celnego, obligującego organ celny do konieczności

uznania zgłoszenia za nieprawidłowe. Propozycja przedstawiona w projekcie nawiązuje do rozwiązań funkcjonujących w Ordynacji podatkowej dotyczących deklaracji podatkowej.

W pozostałych przypadkach, tj. gdy nieprawidłowe dane nie miały wpływu kwotę wynikającą z długu celnego, ani na zastosowaną procedurę, korekta następuje w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie (ust. 4). Przepis art. 23 ust. 4 będzie miał zastosowanie w przypadku drobnych błędów pisarskich, oczywistych omyłek i wzorowany jest na art. 215 § 1 Ordynacji podatkowej.

Art. 24 wprowadza termin, w którym zwolnione towary powinny zostać podjęte. Termin ten wynosić będzie 30 dni, tak jak w obecnie obowiązującym art. 77 § 1 pkt 3 ustawy – Kodeks celny. Termin ten, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek osoby zainteresowanej, będzie mógł być przedłużony przez organ celny w formie postanowienia. Przepis ten uzupełnia w tym zakresie przepisy wspólnotowe, które kwestię tę pozostawiają w gestii państw członkowskich.

Delegacja zawarta w art. 25 projektu ustawy, umożliwiająca wydanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia w sprawie określenia przypadków, w których organ celny pobiera zabezpieczenie, wynika z treści art. 82 ust. 2, art. 88 i art. 104 Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Powołane przepisy prawa wspólnotowego zawierają normy ogólne dotyczące możliwości zażądania przez organ celny złożenia zabezpieczenia w przypadku objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu z zastosowaniem zerowej lub obniżonej stawki celnej ze względu na przeznaczenie oraz objęcia towarów procedurą zawieszającą, a także możliwość zażądania złożenia zabezpieczenia od prowadzącego skład celny.

To, czy zabezpieczenie powinno zostać złożone, może być pozostawione w gestii organu celnego rozstrzygającego konkretną sprawę, a o tym może decydować ryzyko powstania długu celnego związanego z konkretną procedurą. Jednakże, aby wyeliminować dowolność w stosowaniu przez organy celne bezpośrednio przepisów Wspólnotowego Kodeksu Celnego umożliwiających pobór zabezpieczenia, zasadnym jest skatalogowanie przypadków, w których organ celny będzie je pobierał. Obowiązek złożenia zabezpieczenia powinien

dotyczyć, w szczególności, towarów o podwyższonym ryzyku, takich jak: alkohole, papierosy i produkty rolne. Sytuacją uzasadniającą obowiązek złożenia zabezpieczenia jest także korzystanie z gospodarczej procedury celnej przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą. Uzasadnionym będzie również wymóg złożenia zabezpieczenia w przypadku prowadzenia składu celnego typu D (pozwolenie na prowadzenie składu celnego z zastosowaniem procedury uproszczonej polegającej na wpisie do rejestru przy dopuszczaniu towaru do obrotu), a także w przypadku prowadzenia składu typu E (towary nie muszą być składowane w miejscu zatwierdzonym jako skład celny). W Niemczech, przypadki, w których organ celny pobiera zabezpieczenie, określone są w Instrukcjach Służbowych i dotyczą m.in. powołanych wyżej sytuacji.

Przepisy zawarte w art. 26-28 projektu ustawy, dotyczące wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych stanowią uzupełnienie regulacji zawartych we Wspólnotowym Kodeksie celnym (art. 166-181) i w Rozporządzeniu Wykonawczym do tego Kodeksu (art. 799-814).

Przepisy te w gestii państw członkowskich pozostawiły kwestie związane z tworzeniem i znoszeniem wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Stąd też w projekcie ustawy zostały zawarte przesłanki dotyczące celu ich tworzenia oraz znoszenia. Wolne obszary celne powinny być powoływane w miejscach, których lokalizacja ułatwi międzynarodowy ruch tranzytowy towarów. Do takich miejsc można przede wszystkim zaliczyć, zgodnie z Konwencją z Kyoto dotyczącą uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego, porty morskie, rzeczne, lotniska z połączeniami międzynarodowymi, tereny przyległe do przejść granicznych. Drugą przesłanką, którą Minister Finansów będzie brał pod rozwagę ustanawiając taki obszar, jest umożliwienie rozwoju eksportu i tworzenia nowych miejsc pracy. Istotą takiego zapisu jest kwestia wzmocnienia aktywności gospodarczej na terenach objętych bezrobociem oraz wykorzystanie wolnych obszarów celnych nie tylko jako miejsca związanego z przeładunkiem i składowaniem towarów, ale przede wszystkim wykorzystanie na terenie WOC procedur celnych np. uszlachetniania czynnego, które mogłyby doprowadzić do ożywienia gospodarczego.

Warunkiem koniecznym i niezbędnym do ustanowienia wolnego obszaru celnego jest możliwość sprawowania skutecznego dozoru celnego towarów wprowadzanych i wyprowadzanych z wolnego obszaru celnego. W celu ustanowienia WOC wnioskodawca będzie obowiązany złożyć stosowny wniosek do Ministra Finansów. Szczegółowe informacje dotyczące niezbędnych dokumentów i załączników, które należy dołączyć do wniosku, zostaną zawarte w rozporządzeniu Ministra Finansów. Podkreślić należy, że dotychczas obowiązujące w tej materii regulacje, tj. Kodeks celny i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie warunków i kryteriów tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnoćlowych (Dz. U. Nr 19, poz. 228 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 376) miały w znacznej mierze identyczne rozwiązania.

W art. 26 ust. 6 wskazane zostały przesłanki zniesienia z urzędu wolnego obszaru celnego lub składu wolnoćlowego. Przesłanki te mają charakter fakultatywny. Przepis ten jest wzorowany na regulacji zamieszczonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie warunków i kryteriów tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnoćlowych (Dz. U. Nr 19, poz. 228, z późn. zm.).

W art. 28 projektu została przewidziana także delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia sposobu powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoćlowym oraz do określenia warunków i wzorów ewidencji prowadzonej w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoćlowym.

Postanowieniami art. 29 uregulowano instytucję zrzeczenia się towaru na rzecz Skarbu Państwa. Zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu publicznego, o którym mowa w art. 4 pkt 15 lit. e Wspólnotowego Kodeksu Celnego, stanowi rodzaj przeznaczenia celnego, jakie może otrzymać towar niewspólnotowy. Warunki dla nadania tego przeznaczenia określa natomiast art. 182 Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Zgodnie z tym przepisem zrzeczenie się towaru jest dopuszczalne, jeżeli nie powoduje obciążeń dla Skarbu publicznego oraz jeżeli możliwość taką przewidują przepisy krajowe. Przepisy wspólnotowe ponadto pozostawiają w gestii państw członkowskich określenie w przepisach wewnętrznych trybu, w jakim dokonuje się zrzeczenia towaru.

Korzystając z powyższego uprawnienia, w polskich przepisach celnych wprowadzono stosowne regulacje. Przyjęte rozwiązania wzorowane są na obowiązujących obecnie przepisach art. 187 i 188 Kodeksu celnego.

We wspólnotowym prawie celnym istnieją określone przypadki, w których z przędu organy celne mają obowiązek podejmować wszelkie niezbędne działania zmierzające do uregulowania sytuacji towaru (m.in. art. 53, 57, 75 i 89 Wspólnotowego Kodeksu Celnego). Celem zapewnienia skutecznej realizacji tych postanowień niezbędnym jest stworzenie swoistego mechanizmu prewencyjnego za pomocą którego organ celny mógłby, jeśli jest to uzasadnione, prawnie dysponować towarem o nieuregulowanej sytuacji w rozumieniu prawa celnego.

W art. 30 projektu ustawy przewidziano możliwość niezależnego od praw osób trzecich zajęcia towaru, które jednocześnie korzysta z pierwszeństwa przed innymi obciążeniami i przywilejami. Zajęcie to, od strony formalnej, odbywa się w drodze zaskarżalnego postanowienia. Postanowienie może przy tym być w każdej chwili zmienione lub uchylone, zależnie od tego, czy jest potrzeba dysponowania przez organ celny towarem ze względu na jego sytuację.

Art. 31 stanowi zmodyfikowaną i rozszerzoną wersję art. 58 i 59 ustawy – Kodeks celny. Ogólnie rzecz ujmując odnosi się on do problematyki postępowania z towarami, które objęte są zakazami lub ograniczeniami wynikającymi z umów międzynarodowych lub przepisów odrębnych. Uregulowanie sytuacji takich towarów, tzn. towarów „zakazowych” lub towarów, co do których nie spełniono wymogów niezbędnych do ich posiadania, rozpowszechniania lub obrotu, następuje w sposób ściśle określony.

W pierwszej kolejności zastosowanie znajduje cofnięcie towaru poza obszar celny Wspólnoty – jeśli towar jest wprowadzany, lub na obszar celny Wspólnoty – jeśli towar jest z niego wyprowadzany. Rozwiązanie to odnosi się do obrotu towarowego między terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącym jednocześnie częścią obszaru celnego Wspólnoty, a terytorium państwa trzeciego, tzn. terytorium nienależącym do Wspólnoty. W sytuacji

towarów objętych zakazami lub ograniczeniami preferowanie takiego sposobu załatwienia sprawy jest jak najbardziej uzasadnione.

Jeżeli jednak cofnięcie towaru nie jest możliwe wówczas organ celny dokonuje sprzedaży towaru osobie, która dokona jego powrotnego wywozu lub która spełni wymogi wynikające z ograniczeń dotyczących danego towaru. Z kolei, gdy sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona, wówczas dokonuje się zniszczenia towaru, chyba że jest ono nieuzasadnione. W tej ostatniej sytuacji organowi celnemu pozostaje wystąpienie do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa.

Regulacje powyższe znajdują zastosowanie jedynie wówczas, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne nie przewidują żadnych bądź odmiennych rozwiązań w tej materii.

Orzekanie przepadku następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 610¹-610⁵). Brak możliwości ustalenia osoby, na której ciężar obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody dla postępowania w sprawie o przepadek towaru. Tak ukształtowane postępowanie ma zastosowanie także do sytuacji, gdy przepadek przewidują umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne. Dla przykładu można wskazać, że możliwość przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa przewidziana została m.in. w rozporządzeniu nr 295/94/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiającym środki uniemożliwiające dopuszczanie do swobodnego obrotu, wywozu, powrotnego wywozu lub poddawania procedurze zawieszającej towarów podrabianych i towarów pirackich (Dz.Urz. WE L 341, z 30.12.1994, str. 8 i n.), a także w rozporządzeniu nr 1383/2003/WE z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącym działań służb celnych w odniesieniu do towarów wywołujących podejrzenie naruszenia niektórych praw własności intelektualnej i środków, które mają być stosowane wobec towarów, w przypadku których stwierdzono naruszenie takich praw (Dz.Urz. UE L 196/7, z 2.08.2003, str. 7 i n.). Odpowiednie przepisy tych rozporządzeń wskazują, że przepadek towarów powinien nastąpić zgodnie z przepisami prawa krajowego.

W zakresie kosztów, jakie powstają przy realizacji ww. działań przez organy celne, przewidziano solidarną odpowiedzialność osoby, na której ciężar obowiązków wynikające z przepisów prawa celnego oraz osoby, w której posiadaniu znajduje się towar.

W art. 32 przewidziano sposób regulowania sytuacji towarów nie objętych zakazami i ograniczeniami. Również i to rozwiązanie przewiduje kolejność możliwych do zastosowania przez organ celny instytucji.

Najpierw podejmowane są działania mające na celu sprzedaż towaru o nieuregulowanej sytuacji. W takim przypadku cena sprzedaży powinna uwzględniać kwotę należności przywozowych ciężących na tym towarze. Przesłanka ta jest jednym z elementów, przy pomocy którego organ celny powinien oceniać między innymi zasadność dokonania sprzedaży.

Analogicznie, jak przewidziano to w art. 31, odstąpienie od sprzedaży skutkuje najpierw koniecznością rozważenia możliwości zniszczenia towaru, a jeżeli zniszczenie nie jest możliwe – uruchomieniem postępowania w sprawie o przepadek towaru, w którym zastosowanie znajdą wskazane wcześniej rozwiązania.

W art. 33 uregulowano kwestie związane ze sprzedażą towarów. Jako regułę przyjęto, że sprzedaż jest przeprowadzana w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Z uwagi jednak na pewne specyficzne rozwiązania funkcjonujące na gruncie przepisów prawa celnego, jako niezbędne uznano wprowadzenie określonych modyfikacji w tym przedmiocie.

Wobec powyższego regulacje dotyczące „zobowiązanego”, zawarte w przepisach, do których artykuł ten odsyła, mają zastosowanie do osoby, na której ciężar obowiązków wynikające z przepisów prawa celnego lub osoby, która posiada towar. Jeśli osoba ta jest nieznaną, wówczas, w dokumentach sporządzanych na użytek postępowania w sprawie sprzedaży, np. w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 105a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, należy umieścić informację na ten temat.

Z kolei kwota, jaka została uzyskana w wyniku sprzedaży, podlega ściśle określone mu rozdysonowaniu: pokrywa się z niej koszty i należności obciążające towar. Ewentualna nadwyżka jest zwracana osobie uprawnionej, bądź przechodzi na rzecz Skarbu Państwa, np. gdy osoba ta jest nieznana.

Ponadto w przepisie tym wskazano moment, w którym na nabywcę towaru przechodzą obowiązki związane z koniecznością nadania towarowi określonego przeznaczenia celnego. Momentem tym jest wydanie towaru.

Celem wprowadzenia przepisów zawartych w art. 34 jest wskazanie na jakich warunkach organ celny może nieodpłatnie przekazać towary, wobec których orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa. Takie przekazanie możliwe jest wtedy, gdy podmiot, na rzecz którego przekazanie jest realizowane, zwróci się o nadanie przeznaczenia celnego w terminie określonym przez organ celny. Podobnie jak w przypadku sprzedaży, obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego powstają wówczas z chwilą wydania towaru.

Zapisy dotyczące magazynu depozytowego, o którym mowa w art. 35 projektu ustawy, zostały przejęte z ustawy – Kodeks celny, ale jest to instytucja funkcjonująca w ustawodawstwie celnym także przed wejściem w życie Kodeksu. Magazyny depozytowe prowadzone przez organy celne służą przede wszystkim do przechowywania towarów, które podlegają zakazom lub ograniczeniom przywozowym lub wywozowym, na okres niezbędny do nadania tym towarom przeznaczenia celnego. W przypadku towarów podlegających zakazom przywozu złożonych w depozycie, najczęściej nadawanym przeznaczeniem celnym jest zniszczenie towaru. Natomiast w przypadku ograniczeń przywozowych, towar złożony w depozycie otrzymuje wnioskowane przez zgłaszającego przeznaczenie celne, po uzyskaniu np. zezwolenia właściwego organu na przywóz towaru. Towarami najczęściej przechowywanymi w magazynach depozytowych są alkohol i papierosy przywożone przez podróżnych ponad normy towarów zwolnionych od cła, a także broń.

Art. 36 projektu ustawy przewiduje możliwość stosowania zwolnienia towarów przywożonych z krajów trzecich albo do nich wywożonych, od należności przywozowych lub należności wywozowych, jedynie na wniosek zgłaszającego.

Zwolnienie towaru od należności przywozowych stanowi bowiem wyjątek od generalnej zasady, że obrót towarowy z krajami trzecimi podlega ww. należnościom. W przypadku gdy osoba zainteresowana ubiega się o zwolnienie towarów od należności przywozowych, to na tej osobie spoczywa obowiązek wykazania okoliczności, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. W związku z powyższym osoba ta musi wystąpić do organu celnego z wnioskiem o zastosowanie danego zwolnienia.

Intencją tego przepisu jest zapobieżenie naruszeniom zasady powszechności należności przywozowych. Niemniej jednak projektowany przepis ma na celu umożliwienie zwolnienia towarów od należności przywozowych wówczas, gdy wnosi o to osoba zainteresowana, oczywiście po spełnieniu przesłanek określonych w przepisach prawa do zastosowania danego zwolnienia.

Art. 37 projektu ustawy reguluje kwestię zwolnienia od należności przywozowych paliw, smarów i innych materiałów eksploatacyjnych przewożonych w samolotach, statkach i pociągach wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi a Wspólnotą.

Podstawę do wprowadzenia w krajowych przepisach prawa celnego zwolnienia od należności przywozowych paliw, smarów i innych materiałów eksploatacyjnych w środkach transportu, innych niż wymienione w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, przewożonych w tych środkach transportu, wykorzystywanych do ich napędu lub działania instalacji, w które są wyposażone, stanowi przepis art. 139 lit. b ww. rozporządzenia oraz – w zakresie dotyczącym statków powietrznych – art. 24 Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.).

Środkami transportu, o których mowa w wyżej powołanym art. 112 ust. 1 lit. a rozporządzenia Rady, są środki transportu inne niż pojazdy samochodowe, handlowe pojazdy samochodowe oraz pojazdy jednośladowe. Zwolnieniu od należności przywozowych z mocy projektowanego przepisu będą więc podlegały paliwa, smary i inne materiały eksploatacyjne, przewożone w statkach powietrznych, jednostkach pływających oraz pociągach wykorzystywanych w ruchu pomiędzy polską częścią obszaru celnego Wspólnoty a krajami trzecimi.

Celem wprowadzenia tej regulacji, poza koniecznością wypełnienia przez Rzeczpospolitą Polską wiążących ją umów międzynarodowych, jest umożliwienie płynnego przemieszczania się przez ww. granicę środków transportu w ruchu między Wspólnotą a krajami trzecimi.

Podobnie, jak w art. 37, przepis art. 38 projektu ustawy reguluje kwestie związane ze zwolnieniem od należności przywozowych towarów przewożonych na pokładach samolotów, statków oraz w wagonach restauracyjnych pociągów wykorzystywanych w ruchu między Wspólnotą a krajami trzecimi. Towarami, o których mowa w tym przepisie, są środki spożywcze oraz zapasy pokładowe.

Podstawę do wprowadzenia w krajowych przepisach prawa celnego zwolnienia od należności przywozowych środków spożywczych oraz zapasów pokładowych, przewożonych w środkach transportu innych niż wymienione w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, stanowi przepis art. 24 Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.) oraz przepis art. 139 lit. b ww. rozporządzenia. Zwolnieniu od należności przywozowych z mocy projektowanego przepisu będą więc podlegały ww. towary, przewożone w samolotach, jednostkach pływających oraz pociągach, użytkowanych w celach zarobkowych, wykorzystywanych w ruchu pomiędzy polską częścią obszaru celnego Wspólnoty a krajami trzecimi. Celem wprowadzenia tej regulacji, poza koniecznością wypełnienia przez Polskę wiążących ją umów międzynarodowych, jest odformalizowanie obrotu towarowego środkami spożywczymi i zapasami pokładowymi przeznaczonymi do konsumpcji lub jednorazowego zużycia przez załogę lub pasażerów ww. środków transportu, jeżeli tego rodzaju serwis jest normalną praktyką w tych środkach przewozowych.

Art. 39 projektu ustawy wprowadza ograniczenia w ilości paliw, które mogą korzystać ze zwolnienia od należności przywozowych, w przypadku ich przewozu w standardowych zbiornikach pojazdów samochodowych.

Podstawą do ograniczenia ilości paliw, które mogą być zwolnione od należności przywozowych, przewożonych w standardowych zbiornikach handlowych pojazdów samochodowych służących do: odpłatnego lub nieodpłatnego przewozu dziewięciu osób łącznie z kierowcą, innych handlowych pojazdów samochodowych oraz pojemników specjalnego przeznaczenia, są

postanowienia art. 113 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych oraz art. 9 ust. 3 Umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 14, poz. 1076).

Normy ilościowe zwalnianych od należności przywozowych paliw zostały określone, w zależności od rodzaju zbiornika pojazdu, z uwzględnieniem uzasadnionej potrzeby zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania układu napędu, chłodzenia, bądź innego układu, w który pojazd jest wyposażony, a do funkcjonowania którego niezbędne jest użycie paliwa. Normy te uwzględniają również konieczności ochrony interesów krajowych i wspólnotowych producentów paliw. Wymóg uwzględnienia tych przesłanek jest konsekwencją zapisów ww. rozporządzenia i umowy międzynarodowej.

Również projektowany przepis art. 40 ustawy wprowadza upoważnienie do określenia, w drodze rozporządzenia, ograniczenia odnośnie do możliwości korzystania ze zwolnienia towarów od należności przywozowych. W tym przypadku ograniczenia te dotyczą pewnej kategorii podróźnych i/lub odnoszą się do pewnej kategorii towarów objętych podatkiem akcyzowym.

Podstawą do wprowadzenia upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia ograniczającego do równowartości 90 euro wartość zwolnionych od należności przywozowych towarów, przywożonych w bagażu osobistym podróźnego w wieku poniżej 15 lat oraz ograniczenia norm ilościowych lub wartościowych zwolnionych od należności przywozowych towarów, przywożonych przez osoby zamieszkałe w strefie nadgranicznej, pracowników strefy nadgranicznej oraz załogi środków transportu wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi a Wspólnotą stanowi odpowiednio: art. 47 zdanie drugie oraz art. 49 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wprowadzenia limitu wartości towarów, których przywóz przez osoby poniżej 15 roku życia może być zwolniony od należności przywozowych ma na celu uniemożliwienie

przywozu przez te osoby rzeczy w ilościach handlowych i służy zabezpieczeniu finansowych interesów Wspólnoty.

Natomiast wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do ograniczenia norm ilościowych na niektóre towary objęte podatkiem akcyzowym, w szczególności alkohol i wyroby tytoniowe, które mogą być przywożone przez osoby zamieszkałe w strefie przygranicznej, osoby przekraczające granicę w związku z wykonywaną pracą w strefie nadgranicznej oraz załogi środków transportu wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi a Wspólnotą, ma na celu zapobieżenie nadmiernemu przywozowi tych towarów na obszar Wspólnoty z krajów leżących poza jej granicami.

Art. 41 przewiduje możliwość zwolnienia od należności przywozowych towarów osobistego i urzędowego użytku, przywożonych przez członków personelu dyplomatycznego i konsularnego oraz misji specjalnych.

Podstawę do wprowadzenia w krajowych przepisach prawa celnego zwolnienia od należności przywozowych towarów przeznaczonych do użytku przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w RP stanowią przepisy odpowiednio: art. 36 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), art. 50 Konwencji Wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 24 kwietnia 1963 r. (Dz. U. z 1982 r. Nr 13, poz. 98) oraz art. 35 Konwencji o misjach specjalnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1969 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 48, poz. 245) oraz art. 33 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. Projektowany przepis art. 41, stosowany na zasadzie wzajemności, jest wynikiem przestrzegania przez Polskę przyjętych zwyczajów i podpisanych umów międzynarodowych.

Analogicznie, jak w przypadku przepisu art. 41, również przepis art. 42 projektu ustawy jest wynikiem podpisanych przez Polskę umów międzynarodowych i konieczności wypełnienia przyjętych zobowiązań.

Podstawę do wprowadzenia w krajowych przepisach prawa celnego zwolnienia od należności przywozowych towarów, przywożonych w zakresie przewidzianym w Umowie między Państwami–Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r. stanowią przepisy tej Umowy, opublikowanej w Dz. U. z 2000 r. Nr 21, poz. 257, w szczególności zapis art. XI ww. Umowy.

Art. 43 projektu ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia podmiotów uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych towarów o charakterze wychowawczym, naukowym lub kulturalnym.

Podstawą do wprowadzenia upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu kategorii jednostek i organizacji uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 51 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, stanowi wyżej powołany przepis rozporządzenia.

Ponieważ zwolnienie od należności przywozowych przedmiotów o charakterze wychowawczym, naukowym lub kulturalnym przeznaczonych dla jednostek i organizacji, których wykaz powinien zostać określony tym rozporządzeniem, stosowane jest pod warunkiem nieodstępowania tych towarów innej osobie, niż uprawniona do korzystania z tego zwolnienia, w ww. wykazie możliwe jest ujęcie tylko tych jednostek i organizacji, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem zwolnionych od należności przywozowych towarów.

Art. 44 projektu ustawy zawiera natomiast upoważnienie dla ministra właściwego do spraw nauki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia instytucji uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych przyrządów i aparatury naukowej.

Podstawą do wprowadzenia upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu prywatnych instytucji, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 52 ust. 2 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, stanowi wyżej powołany przepis rozporządzenia.

Art. 45 projektu ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu prywatnych instytucji uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych zwierząt laboratoryjnych i substancji biologicznych lub chemicznych przeznaczonych do badań.

Podstawą do wprowadzenia tego upoważnienia jest art. 60 ust. 2 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Ponieważ przedmiotem zwolnienia od należności przywozowych są zwierzęta specjalnie przygotowane do celów laboratoryjnych oraz substancje biologiczne lub chemiczne przywożone wyłącznie w celach niehandlowych, w wykazie prywatnych instytucji, o których mowa w tym przepisie, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia ww. towarów od należności przywozowych, mogą być wyłącznie ujęte te instytucje, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem zwolnionych od należności przywozowych towarów.

Art. 46 projektu ustawy wprowadza natomiast upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu instytucji i laboratoriów, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia substancji leczniczych pochodzenia ludzkiego i odczynników do określania grup krwi oraz grup zgodności tkankowej.

Podstawą do wprowadzenia upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu instytucji i laboratoriów uprawnionych do korzystania z ww. zwolnienia od

należności przywozowych, stanowi przepis art. 62 lit. III Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Ponieważ zwolnione od należności przywozowych mogą być towary przywożone wyłącznie w celach niehandlowych, w wykazie powinny zostać określone tylko te instytucje i laboratoria, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem ww. towarów.

W art. 47 projektu ustawy przewidziano delegację dla ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw nauki, ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu szpitali i innych jednostek służby zdrowia oraz medycznych instytutów badawczych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 63a ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Podstawą do wprowadzenia upoważnienia do określenia ww. wykazu jest wyżej powołany przepis rozporządzenia.

Ponieważ przedmiotem zwolnienia od należności przywozowych są przyrządy i aparatura przeznaczone do prowadzenia badań naukowych, diagnozowania lub leczenia, w wykazie, o którym mowa, mogą być ujęte wyłącznie te szpitale, jednostki i instytuty, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem ww. towarów.

Natomiast art. 48 projektu ustawy zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu instytucji powołanych do kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 63c Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Podstawę do określenia ww. upoważnienia, stanowi wyżej powołany przepis rozporządzenia.

Ponieważ przedmiotem zwolnienia od należności przywozowych są przesyłki zawierające próbki substancji posiadających atest Światowej Organizacji Zdrowia, przeznaczone do kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych, w ww. wykazie mogą być ujęte wyłącznie instytucje, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem ww. towarów.

Art. 49 projektu ustawy zawiera upoważnienia dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia warunków, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje uprawnione do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych towarów przeznaczonych dla instytucji i organizacji charytatywnych i humanitarnych.

Podstawę do wprowadzenia upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia, warunków, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 65 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, stanowi wyżej powołany przepis rozporządzenia.

W wykazie mogą być umieszczone tylko te instytucje i organizacje, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem zwolnionych od należności przywozowych towarów.

Również art. 50 projektu ustawy przewiduje upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, do określenia warunków, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje uprawnione do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych przedmiotów przeznaczonych dla niewidomych oraz pozostałych osób niepełnosprawnych.

Podstawę do wprowadzenia upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia, warunków, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 71 tiret drugie oraz w art. 72 ust. 1 tiret drugie Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, stanowią wyżej powołane przepisy rozporządzenia.

Przedmiotem zwolnienia od należności przywozowych są towary przeznaczone odpowiednio: do celów pomocy wychowawczej, naukowej lub kulturalnej osób niewidomych, przywożone przez instytucje lub organizacje edukacyjne niewidomych lub pomocy osobom niewidomym, oraz do celów edukacji, zatrudnienia i podniesienia kwalifikacji osób niepełnosprawnych innych niż niewidome, przywożone przez instytucje lub organizacje, których podstawowym zadaniem jest działalność edukacyjna osób niepełnosprawnych lub pomoc tym osobom, zaś warunkiem stosowania tych zwolnień jest nieodstępowanie ww. towarów osobom innym niż uprawnione do korzystania z nich. W wykazie mogą być umieszczone tylko te instytucje i organizacje, które gwarantują wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem zwolnionych od należności przywozowych towarów.

Propozycja zapisu zawarta w art. 51 projektu precyzuje formę prawną, w jakiej następuje określenie przez organ celny kwoty długu celnego w określonych przypadkach powstania tego długu.

Zapisy zawarte w art. 52-54 projektu dotyczą spraw związanych z zabezpieczeniem kwoty długu celnego. Zawierają one regulacje uzupełniające do przepisów art. 189-200 Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Kwestie, które nie zostały uregulowane w przepisach wspólnotowych i które pozostawione są w kompetencji państw członkowskich dotyczą przede wszystkim uznania osób za uprawnione do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych oraz ewentualnego dopuszczenia w stosowaniu innych, niż wymienione w art. 194 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, form zabezpieczenia. W zakresie zabezpieczeń kwoty długu celnego, uregulowania w przepisach krajowych wymagają ponadto szczegółowe kwestie związane ze sposobem przyjmowania zabezpieczenia, uznawania dokumentów mających wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organ celny jako zabezpieczenie. Regulacje takie, analogicznie,

jak w przepisach art. 199 § 2 i art. 200 § 3 ustawy – Kodeks celny, zaproponowane zostały w formie przepisu delegacyjnego.

Zapis zaproponowany w art. 55 projektu stanowi realizację prawa określonego w art. 217 ust. 1 lit c Wspólnotowego Kodeksu Celnego dotyczący możliwości odstąpienia przez organy celne państwa członkowskiego od księgowania należności, jeżeli kwota tych należności jest niższa od określonego poziomu i w sytuacji gdy dłużnik nie został powiadomiony o kwocie długu celnego w terminie 3 lat od dnia jego powstania. Zaproponowane w art. 55 i wyrażone w euro kwoty, poniżej których należności nie podlegają księgowaniu i poborowi, są porównywalne z kwotami, jakie zostały określone w przepisach niemieckiego prawa celnego i analogicznie do tych przepisów określone zostały jako suma kwot należności przywozowych oraz należności podatkowych z tytułu importu towaru. Ustalenie w przepisach ww. kwot uzasadnione jest przede wszystkim ekonomią procedury administracyjnej i wynika z konieczności zapewnienia, aby nakłady administracyjne związane z poborem kwot należności nie przewyższały ewentualnych wpływów z ich tytułu. Zasada ta wynika z przepisów wspólnotowego prawa celnego i obowiązuje w działaniach organów celnych wszystkich państw – członków Wspólnoty Europejskiej.

Regulacja zaproponowana w art. 56 projektu wynika z postanowień art. 221 ust. 4 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, zgodnie z którym 3-letni termin na powiadomienie dłużnika o kwocie należności może zostać przedłożony jeżeli dług celny powstał na skutek czynu karalnego i przewiduje to przepis prawa. Zaproponowany zapis przewiduje taką możliwość i określa, że w takim przypadku termin na powiadomienie dłużnika o kwocie należności wynosi 5 lat.

Propozycja zapisu zawarta w art. 57 projektu wynika z konieczności sprecyzowania w przepisach prawa celnego terminu, w którym następuje zapłata kwoty należności. Zaproponowany zapis jest zgodny z regulacją, jaka obowiązuje w zakresie terminu dokonania zapłaty podatków i zawarta jest w art. 60 § 1 Ordynacji podatkowej. Wprowadzenie proponowanej regulacji spowoduje ujednoczenie zasad płatności podatków i należności przywozowych lub wywozowych, o których mowa w art. 4 pkt 10 i 11 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Zapis zawarty w art. 58 projektu ustanawia prawo do określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, kwoty, powyżej której należności uiszcza się w formie bezgotówkowej. Wprowadzenie takiej regulacji służy przede wszystkim zapewnieniu bezpieczeństwa obrotu pieniężnego. Analogiczny przepis zawarty jest obecnie w art. 232 § 2 Kodeksu celnego.

Art. 59 ust. 1 projektu stanowi uzupełnienie przepisów art. 224-228 Wspólnotowego Kodeksu Celnego regulujących kwestie związane z odroczeniem płatności kwoty należności i określa formę, w jakiej organy celne będą wyrażały zgodę na odroczenie płatności kwoty należności oraz ustawowe przesłanki warunkujące udzielenie osobie pozwolenia na takie odroczenie. W ust. 2 natomiast zawarta została delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe warunki zarówno przy udzielaniu pozwoleń na odroczenia jak i przy stosowaniu tych odroczeń oraz w ust. 3 fakultatywna delegacja do określenia przypadków, w których nie udziela się pozwolenia na odroczenie ze względu na rodzaj towaru.

Art. 60 projektu ustanawia prawo do określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, innych niż odroczenie terminu płatności kwoty należności ułatwień płatniczych. Prawo do udzielenia takich ułatwień przez organ celny wynika z postanowień art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, a ich udzielenie uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia i wiąże się z poborem dodatkowych opłat (odsetek od kredytu).

Art. 61-63 projektu regulują instytucję zabezpieczenia przez organ celny zobowiązania pieniężnego z tytułu należności przywozowych lub wywozowych. Wprowadzenie proponowanych zapisów pozwoli na dokonanie jeszcze przed terminem płatności, a nawet przed ustaleniem kwoty należności, zabezpieczenia na majątku dłużnika (osoby zobowiązanej) w sytuacji, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że należności nie zostaną uiszczone. Analogiczna instytucja prawna zawarta jest w przepisach art. 33 i 33a Ordynacji podatkowej i stosowana jest przez organy skarbowe w zakresie zobowiązań podatkowych. Podobna regulacja zawarta jest obecnie również w art. 240 Kodeksu celnego.

Propozycja zapisu zawarta w art. 64 projektu określa prawo organu celnego do zajęcia towaru w przypadku gdy nie zostało złożone zabezpieczenie, lub nie pokrywa ono w całości długu celnego, w celu ewentualnego pokrycia ciężającej na tym towarze kwoty należności. Proponowany przepis daje organowi celnemu prawo do sprzedaży takiego towaru i pokrycia ciężających na nim należności w przypadku gdy nie zostaną one przez dłużnika uiszczone. Analogiczna regulacja zawarta jest obecnie w art. 241 Kodeksu celnego.

Zapis zaproponowany w art. 65 ust. 1 projektu ma charakter doprecyzowujący i stanowi uzupełnienie regulacji zawartej w art. 222 ust. 1 lit. a Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Regulacja zaproponowana w art. 65 ust. 2 projektu stanowi podstawę do pokrycia przez organ celny kwoty należności ze złożonego zabezpieczenia. Taka sama regulacja obowiązuje obecnie i zawarta jest w art. 242 § 1 Kodeksu celnego.

Propozycja regulacji zawarta w art. 65 ust. 3-6 projektu ustawy wynika z konieczności uregulowania w krajowych przepisach prawa celnego kwestii związanych z poborem odsetek w związku z nieterminowym uiszczeniem należności, poboru odsetek w przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202-205 i art. 210-211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, a także w przypadku gdy kwota długu celnego została zarejestrowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych w zgłoszeniu celnym. Zaproponowane regulacje odpowiadają dotychczasowym przepisom prawa celnego określającym przypadki poboru odsetek przez organ celny zawartym w przepisach art. 242 § 2 i 3 Kodeksu celnego oraz w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 29 sierpnia 2003 r. w sprawie odsetek wyrównawczych (Dz. U. Nr 155, poz.1515). Treść art. 65 ust. 7 odpowiada brzmieniu obecnego art. 242 § 4 Kodeksu celnego. Natomiast treść ust. 10-11 dotycząca terminów związanych z dochodzeniem należności jest analogiczna jak treść art. 70 § 4-7 Ordynacji podatkowej.

Zapis zawarty w art. 66 ust. 1 projektu, reguluje kwestie dotyczące odpowiedzialności następców prawnych i podmiotów przekształconych wynikających z przepisów prawa celnego, a także odpowiedzialności osób trzecich z tytułu długu celnego oraz odsetek. W art. 264 Kodeksu celnego była dotychczas uregulowana tylko kwestia następstwa prawnego, przy

czym przepis ten, w porównaniu z odpowiednimi zapisami Ordynacji podatkowej, nie regulował wszystkich występujących w praktyce sytuacji. Ponadto, z możliwości nabycia praw i obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego wyłączeni byli spadkobiercy.

W zakresie tych zagadnień odesłano do odpowiedniego stosowania przepisów Ordynacji podatkowej – art. 29 oraz rozdziałów 14 i 15 działu III. Zabieg ten ma na celu ujednoczenie zasad następstwa prawnego, a także odpowiedzialności osób trzecich w postępowaniu celnym i podatkowym. Takie rozwiązanie jest konieczne z uwagi na powiązanie spraw celnych i podatkowych, jak również zbliżony charakter cła i podatków jako należności publicznoprawnych.

Postanowienia art. 66 ust. 2 odsyłają do stosowania przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, w zakresie wykonania obowiązków o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym w postępowaniu prowadzonym przez organy celne.

Przepisy art. 67 i 68 projektu stanowią uzupełnienie przepisów art. 235-242 Wspólnotowego Kodeksu Celnego regulujących kwestie związane ze zwrotem lub umarzeniem należności. Proponowane przepisy dotyczą wypłaty odsetek od zwracanych należności oraz możliwości zaliczenia kwoty należności podlegającej zwrotowi na zaległe lub bieżące zobowiązania dłużnika wobec organu celnego. Analogiczne regulacje zawarte są obecnie w art. 250 § 1 i § 3-5 Kodeksu celnego.

Przepisy Działu V projektu ustawy (art. 69-72) regulują kwestie związane z właściwością organów celnych.

Organami właściwymi do prowadzenia postępowania celnego będą: naczelnik urzędu celnego, dyrektor izby celnej oraz minister właściwy do spraw finansów publicznych.

W zakresie działań naczelnika urzędu celnego, jako organu pierwszej instancji, będzie realizacja wszystkich zadań dotyczących spraw celnych, z wyłączeniem spraw, które zostały zastrzeżone dla dyrektora izby celnej. Dyrektor izby celnej będzie organem odwoławczym od

decyzji organu pierwszej instancji, a także, co do zasady, organem odwoławczym od decyzji wydanych przez siebie w pierwszej instancji.

Do spraw, w których właściwym w pierwszej instancji będzie dyrektor izby celnej, należeć będą sprawy związane z wydawaniem pozwoleń na stosowanie procedur uproszczonych, pozwoleń na stosowanie gwarancji generalnych lub zwolnienie z obowiązku ich składania, pozwoleń na powadzenie składu celnego, określeniem wejść i wyjść do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, a także określeniem rodzajów działalności, które są zakazane lub ograniczone w tych miejscach, odroczeniem płatności lub przyznaniem innych ułatwień płaćniczych. Do zadań dyrektora izby należeć będzie również wydawanie pojedynczych pozwoleń na korzystanie z gospodarczych procedur celnych (pojedyncze pozwolenia są wydawane, jeżeli stosowanie procedury obejmuje więcej niż jedno państwo członkowskie), pozwoleń na dokonywanie czynności przewidzianych przepisami prawa celnego w miejscach uznanych lub wyznaczonych oraz dokonywanie sprzedaży towaru. Ustawa przewiduje również, że określone zadania będą realizowane przez dyrektora izby celnej wyznaczonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Część tych zadań została określona w art. 70 ust. 2, natomiast inne zadania określone zostaną w rozporządzeniu, jako wykonanie delegacji z ust. 3 tego artykułu. Stworzenie możliwości przyznawania dyrektorom izb celnych kompetencji określonych w rozporządzeniu jest konieczne, z uwagi na to, że w zakresie prawa celnego mogą pojawiać się nowe zadania wyznaczane przez właściwe organy Unii Europejskiej.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie miał prawo stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej dyrektora izby celnej z urzędu. Przepis taki pozwoli m.in. na skuteczniejszy nadzór ministra właściwego do spraw finansów publicznych nad działaniami organów celnych oraz pozwoli zapewnić jednolitość orzecznictwa.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie również organem odwoławczym od wydanych przez siebie decyzji oraz decyzji wydanych przez dyrektora izby celnej w zakresie wiążącej informacji taryfowej, wiążącej informacji o pochodzeniu towarów.

Ograniczenie kompetencji Ministra Finansów w zakresie rozstrzygania indywidualnych spraw celnych pozwoli na uniknięcie spiętrzenia spraw w jednym miejscu. Przyjęcie przez Ministra Finansów większych obowiązków w zakresie prowadzenia indywidualnych spraw zakłóciłoby proporcje Ministerstwa jako naczelnego organu administracji rządowej zajmującej się sprawami strategicznymi dla kraju, na rzecz działań jako organu odwoławczego.

Ponadto analogiczne rozwiązania do projektowanych regulacji występują już w ustawie – Kodeks celny.

Delegacja zawarta w art. 71 jest konieczna do określenia właściwości miejscowej organów celnych z uwzględnieniem rodzajów procedur celnych, a także ułatwień dla przedsiębiorców w dostępie do miejsc, gdzie będą wykonywane czynności określone przepisami prawa celnego.

Art. 73 projektu ustawy wprowadza ogólną zasadę dotyczącą prowadzenia postępowań w sprawach celnych. Przepis ten, tak jak dotychczasowy art. 262 Kodeksu celnego, odsyła do odpowiedniego stosowania przepisu art. 12 i przepisów działu IV Ordynacji podatkowej.

Analogicznie jak w obecnym stanie prawnym, w postępowaniu w sprawie celnej postanowienia Działu IV Ordynacji podatkowej znajdą zastosowanie, o ile w przepisach prawa celnego dana kwestia w ogóle nie została uregulowana bądź nie została uregulowana inaczej.

W stosunku do art. 262 Kodeksu celnego, treść art. 73 rozszerzono o odesłanie do postanowień działu VIIIa Ordynacji podatkowej dotyczącego wydawania zaświadczeń (art. 73 ust. 2). Dotychczas, w zakresie wydawania zaświadczeń w sprawach celnych, organy celne stosowały przepisy działu VII Kodeksu postępowania administracyjnego. Nowelizacją Ordynacji podatkowej z dnia 12 września 2002 r. (Dz. U. Nr 169, poz.1387) dodano do niej dział VIIIa dotyczący wydawania zaświadczeń. Z dniem 1 września 2003 r. organy celne uzyskały status organów podatkowych w zakresie podatku akcyzowego i podatku VAT z tytułu importu towarów i w tych sprawach do wydawania zaświadczeń stosują przepisy działu VIIIa Ordynacji podatkowej. Odesłanie do wydawania zaświadczeń w sprawach celnych do

przepisów Ordynacji podatkowej jest uzasadnione. Likwiduje funkcjonujący w tym zakresie dualizm podstaw prawnych do wydawania zaświadczeń (Kodeks postępowania administracyjnego – w sprawach celnych i Ordynacja podatkowa – w sprawach podatkowych).

Art. 74 reguluje kwestie dotyczące sukcesji praw i obowiązków następców prawnych i podmiotów przekształconych wynikających z przepisów prawa celnego. W przepisach Kodeksu celnego kwestię tę regulował art. 264, przy czym przepis ten, w porównaniu z odpowiednimi zapisami Ordynacji podatkowej, nie regulował wszystkich występujących w praktyce sytuacji. Ponadto, z możliwości nabycia praw i obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego wyłączeni byli spadkobiercy.

W zakresie tych zagadnień odesłano do odpowiedniego stosowania przepisów Ordynacji podatkowej – rozdziału 14 działu III. Zabieg ten ma na celu ujednoczenie zasad następstwa prawnego w postępowaniu celnym.

Przepisy art. 75-81 projektu ustawy regulują instytucję przedstawicielstwa w zakresie uzupełniającym postanowienia art. 5 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Przedstawicielstwo w sprawach celnych nie jest na gruncie polskiego prawa celnego instytucją nową. Została ona uregulowana w Tytule VIII ustawy – Kodeks celny, a obowiązujące zapisy są wzorowane na postanowieniach Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Art. 75 projektu ustawy precyzuje, kto może być przedstawicielem osoby, wymieniając, w szczególności, podmioty wyspecjalizowane w obrocie towarowym, tj. agencję celną, spedytora oraz przewoźnika.

Zarówno art. 76 i art. 77 projektu ustawy zostały przejęte z zapisów obecnie obowiązującego art. 254 ustawy – Kodeks celny.

Art. 115 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego dopuszcza możliwość zastrzeżenia przez państwa członkowskie prawa dokonywania zgłoszenia celnego w formie przedstawicielstwa bezpośredniego na rzecz agenta celnego.

Projektowany art. 78 wykorzystuje daną państwom członkowskim możliwość do ograniczenia prawa do dokonywania, na swoim obszarze, zgłoszenia celnego w formie przedstawicielstwa bezpośredniego tylko do agenta celnego.

Ograniczenie powyższe nie będzie jednak obejmowało sytuacji, gdy zgłoszenie celne dotyczy towarów niemających charakteru handlowego, lub będzie dokonywane w imieniu przedsiębiorstwa przez jej pracownika bądź też dokonywane jest w ramach obrotu pocztowego.

Projektowany art. 79 wyraża obowiązującą w dotychczasowych przepisach Kodeksu celnego zasadę, że agentem celnym może być wyłącznie osoba wpisana na listę agentów celnych.

Wymogi, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o wpis na listę agentów celnych określone zostały w art. 80 projektu. Katalog przesłanek został opracowany w sposób zapewniający wiarygodność i profesjonalne wykonywanie przez agenta celnego czynności. Wymogi te, z wyjątkiem obowiązku posiadania miejsca zamieszkania we Wspólnocie, są analogiczne do tych zawartych w art. 257 § 1 Kodeksu celnego i nie budziły żadnych problemów interpretacyjnych. Natomiast jeśli chodzi o miejsce zamieszkania we Wspólnocie, to zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług Polska nie może ograniczyć dostępu do tego zawodu jedynie osobom tu zamieszkałym.

Zawarte w art. 80 ust. 2 projektu ustawy przesłanki uzasadniające wykreślenie osoby z listy agentów celnych również oparte są na obowiązujących regulacjach Kodeksu celnego. Zmianą w stosunku do obecnego stanu prawnego jest jedynie wydłużenie okresu niewykonywania czynności agenta celnego, po którym może nastąpić wykreślenie osoby z listy – z dwóch do pięciu lat.

Art. 81 projektu ustawy utrzymuje, istniejący na gruncie dotychczasowych przepisów, obowiązek opłaty za egzamin na agenta celnego oraz zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia m.in. trybu przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego. Regulacja taka jest niezbędna z uwagi na to, że agent celny powinien wykazywać się rozległą wiedzą z dziedziny prawa celnego. Konieczne jest zatem jej udokumentowanie przed wpisem na listę agentów celnych.

Art. 82-90 normują zagadnienia z zakresu postępowania celnego. Przepisy są wzorowane na odpowiednich normach ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny. Za ich pozostawieniem w nowej ustawie przemawiają względy praktyczne. Regulacje zawarte w Kodeksie celnym uwzględniały bowiem specyfikę postępowań celnych. Różnice w stosunku do dotychczasowej treści większości przypadków wynikają z przyjęcia nowych regulacji prawnych.

Art. 82 określa kompetencje organu celnego do uregulowania sytuacji towaru, w przypadku braku możliwości ustalenia osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego. Zgodnie z tym przepisem organ celny będzie mógł podejmować wszelkie niezbędne działania, w tym także wszcząć, prowadzić postępowanie, wydawać decyzję w stosunku do osoby nieznanej. Art. 82 stanowi odpowiednik dotychczasowego art. 65 Kodeksu celnego, z tym, że treść art. 82 daje organowi celnemu szersze kompetencje w tym zakresie. Treść art. 82 i wynikające z niej uprawnienia dla organu celnego są związane z innymi unormowaniami prawa celnego (np. z art. 33 Prawa celnego).

Art. 83 reguluje tryb doręczenia zastępczego pism i decyzji osobom nieznanym z miejsca pobytu. Przepis ten stanowi odpowiednik art. 267 Kodeksu celnego i podobnie jak dotychczas będzie miał zastosowanie po podjęciu przez organ celny wszelkich niezbędnych działań w celu ustalenia miejsca pobytu osoby. Różnica pomiędzy dotychczasowym a zaproponowanym brzmieniem dotyczy określenia miejsca, w którym wywiesza się pisma skierowane do osób nieznanymi z miejsca pobytu. Zgodnie z postanowieniami art. 267 Kodeksu celnego, pisma wywiesza się w urzędzie celnym, natomiast zgodnie z proponowanym art. 83 Prawa celnego, pisma będą wywieszane w siedzibie organu celnego

prowadzącego postępowanie. Propozycja ta uwzględnia aktualną strukturę organów celnych. Pozwala bowiem na skorzystanie z takiego trybu doręczenia zastępczego również w postępowaniach prowadzonych przez izby celne.

Art. 84 nawiązuje do treści dotychczasowego art. 268 Kodeksu celnego. Przepis ten daje organowi celnemu możliwość żądania od osoby, która nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w kraju, ustanowienia w kraju pełnomocnika do spraw doręczeń. Jednocześnie organ celny ma obowiązek pouczyć osobę o skutkach jakie wynikają z nieustanowienia takiego pełnomocnika. Przepis ten znajdzie zastosowanie, w szczególności, w sytuacji zatrzymania towarów, które ze względu na swój charakter wymagają podjęcia szybkich działań (np. towary łatwo psujące się, żywe zwierzęta).

Art. 85 reguluje kwestie z zakresu postępowań w sprawach dotyczących obrotu pocztowego. Przepis ten stanowi odpowiednik art. 269 Kodeksu celnego, przy czym w odróżnieniu od dotychczasowego zapisu wprowadzono fakultatywną możliwość wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie towaru przywożonego lub wywożonego w obrocie pocztowym. Taka redakcja przepisu dopuszcza możliwość wszczynania postępowań w tego typu sprawach również na wniosek strony.

Na podstawie art. 86 w postępowaniu przed organem celnym mogą być wykorzystywane dokumenty sporządzone przez organy celne państw obcych lub inne uprawnione podmioty państwa obcego. Jednocześnie przepis ten stanowi podstawę dla żądania przez organ przedkładania urzędowych tłumaczeń tych dokumentów oraz przedkładania dokumentów zalegalizowanych przez właściwe organy działające w kraju lub za granicą (art. 86 ust. 2). Przepis nie wprowadza sankcji za niewykonanie żądania organu celnego, ponieważ w tym zakresie znajdują zastosowanie odpowiednie postanowienia działu IV Ordynacji podatkowej.

Brzmienie przepisu jest identyczne jak w ustawie – Kodeks celny (art. 270).

Art. 87 określa specyficzną dla postępowań celnych przesłankę zawieszenia postępowania. Zgodnie z postanowieniami tego przepisu, organ celny będzie mógł zawiesić postępowanie na czas korzystania z pomocy administracyjnej organów celnych państw obcych

lub uprawnionych podmiotów tych państw. Korzystanie z pomocy administracyjnej, w szczególności, dotyczy weryfikacji dokumentów (faktury, świadectwa pochodzenia). W związku z tym, że weryfikacja zagranicznych dokumentów jest z reguły długotrwała (oczekiwanie na odpowiedź trwa od kilku do kilkunastu miesięcy), wprowadzenie regulacji umożliwiającej organowi celnemu zawieszenie postępowania jest celowe.

Przepis ten stanowi odpowiednik art. 266¹ Kodeksu celnego, z tym, że w brzmieniu zaproponowanym w projekcie pozostawiono rozstrzygnięcie o zawieszeniu postępowania uznaniu administracyjnym organu celnego. Zmiana w stosunku do dotychczas obowiązującej treści, jest uzasadniona, gdyż w każdej indywidualnej sprawie organ celny będzie mógł ocenić zasadność i celowość zawieszenia postępowania. Na postanowienia w przedmiocie zawieszenia, podobnie jak dotychczas, stronie będzie przysługiwało zażalenie.

Art. 88 projektu wyraża zasadę, zgodnie z którą postępowanie w sprawie celnej oraz postępowanie karne skarbowe, jakkolwiek wynikają z tego samego stanu faktycznego i dotyczą tej samej osoby, to stanowią odrębne i rozpatrywane niezależnie od siebie sprawy, a wynik jednego postępowania, co do zasady, nie wywiera wpływu na rozstrzygnięcie drugiego. Powyższa zasada uwzględnia odmienne cele postępowania w sprawie celnej i postępowania karnego skarbowego. Przepis art. 88 powiela treść art. 273 Kodeksu celnego. Zmiana w stosunku do dotychczasowego brzmienia ma charakter redakcyjny i związana jest z wprowadzeniem nowych regulacji prawnych dotyczących postępowania celnego.

Art. 89 wprowadza możliwość odbierania przez organy celne oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej. Wprowadzenie takiego przepisu związane jest z faktem, że stosownie do postanowień art. 233 § 6 Kodeksu karnego warunkiem odpowiedzialności karnej osoby składającej zeznanie w formie oświadczenia (jeśli jest ono fałszywe) jest, aby przepis ustawy przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Kodeks karny odsyła zatem do regulacji zawartej w innej ustawie; jest to odesłanie autonomiczne (bezpośrednie) i nie można posłużyć się pośrednictwem innej ustawy. Przepis art. 89 powtarza treść art. 270¹ Kodeksu celnego.

Art. 90 stanowi podstawę dla połączenia toczących się przed organem celnym oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia. Analogiczne rozwiązanie funkcjonuje w ustawie Kodeks celny – art. 266. Możliwość połączenia spraw do wspólnego rozpoznania lub rozstrzygnięcia jest instytucją potrzebną w postępowaniach celnych i uzasadnioną ze względów ekonomiki procesowej.

Projektowana ustawa w art. 92-95 wprowadza regulacje dotyczące poboru opłat z tytułu przeprowadzonych badań i ekspertyz.

Jedną z podstaw do żądania uiszczenia opłaty, wymienionych w art. 92 ust. 1, jest badanie lub ekspertyza towaru przeprowadzone na żądanie osoby. Opłata będzie także wymagana za badania lub analizy przeprowadzone na potrzeby rozpatrzenia wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub wiążącej informacji o pochodzeniu towaru. Postanowienia te są zgodne z art. 11 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, który stanowi, że informacje udzielane wnioskodawcy są bezpłatne, jednakże, jeżeli organy celne poniosły szczególne wydatki zwłaszcza na przeprowadzenie analiz lub ekspertyz towarów, jak również z odesłaniem ich do wnioskodawcy, kosztami tymi może zostać obciążony wnioskodawca. Postanowienia projektowanej ustawy przewidują w powyższej sytuacji obowiązek wpłacenia zaliczki na pokrycie opłat za badania, a w przypadku ich nieuiszczenia w określonym przez organ celny terminie, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. Analogiczne rozwiązania funkcjonują obecnie w § 8 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 sierpnia 1999 r. w sprawie szczegółowych warunków wydawania wiążącej informacji taryfowej, wzoru wniosku i niezbędnych dokumentów, które należy do niego dołączyć, a także wzoru formularza wiążącej informacji taryfowej.

Dwa kolejne przypadki, w których organ celny pobiera opłatę, dotyczą sytuacji, gdy brak jest podstawowych danych dotyczących towaru, aby mógł być on objęty procedurą celną albo dane te były nieprawdziwe lub nieprawidłowe. W takich przypadkach organ celny podejmuje działania w celu uregulowania sytuacji towaru lub prawidłowego określenia kwoty długu celnego. Obowiązkiem zgłaszającego jest złożenie zgłoszenia celnego zawierającego prawidłowe i niezbędne dane dotyczące towaru, w celu objęcia go właściwą procedurą i obliczeniem kwoty długu celnego, a w razie jeżeli tego nie uczynił, koszty badań i ekspertyz,

które organ podjął z urzędu i które mają na celu ustalenie właściwych danych dotyczących towaru, powinny obciążać zgłaszającego. W takich przypadkach, po przeprowadzonych badaniach, organ celny wydaje postanowienie określające kwotę opłat odpowiadającą rzeczywistym kosztom badań, najczęściej na podstawie faktury wystawionej przez laboratorium, które przeprowadziło badania (inne niż laboratorium celne).

Podobny katalog przypadków, w których organ celny pobiera opłaty z tytułu przeprowadzonych badań, zawierają niemieckie przepisy celne.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie mógł wydać rozporządzenie, w którym określi stawki ryczałtowe opłat za badania i ekspertyzy ponoszone przez laboratoria celne. Wskazanie takiej możliwości jest jak najbardziej uzasadnione, mając na uwadze, że koszty związane z działalnością laboratorium są bardzo wysokie. Pobór opłat w ryczałtowanej formie chociaż częściowo zrekompensuje koszty funkcjonowania laboratoriów celnych.

W art. 93 natomiast zostały wskazane przypadki, w których organ celny pobiera opłaty za przeprowadzone przez ten organ czynności. Dotyczy to opłat za przechowywanie towaru w depozycie i magazynie czasowego składowania, prowadzonych przez organy celne, oraz wykonywania na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego. W stosunku więc do obowiązującej obecnie regulacji zawartej w art. 275 Kodeksu celnego, projekt przewiduje odstępnie od poboru większości opłat.

Stawki opłat będą określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Analogiczna delegacja zawarta jest w obecnie obowiązującym Kodeksie celnym.

W art. 94 proponowana jest regulacja dotycząca przeznaczenia kwoty 20% z w. opłat na usprawnienie funkcjonowania organów celnych i premie dla funkcjonariuszy i pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Obecnie obowiązujący w tym zakresie przepis art. 276 § 3 Kodeksu celnego przewiduje przeznaczenie

całości środków pochodzących z opłat na ww. cele. Propozycja zawarta w art. 94 jest zgodna z art. 21 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.).

Postanowienia zawarte w art. 95 dotyczące zwolnienia z opłat o charakterze publicznoprawnym pozwoleń wydawanych przez organy celne, jest innym ujęciem dotychczas obowiązującego przepisu ustanawiającego zerowe stawki opłat od wielu pozwoleń wydawanych przez organy celne. W konsekwencji tego przepisu nie będą pobierane żadne opłaty o charakterze publicznoprawnym, m.in. opłata skarbową. Regulacja ta nie zmieni obecnej sytuacji prawnej i nie spowoduje zmniejszenia wpływów budżetowych w zakresie opłaty skarbowej, bowiem dotychczas od pozwoleń wydawanych przez organy celne nie była pobierana opłata skarbową z uwagi na zapis art. 3 ustawy o opłacie skarbowej. Przepis ten stanowi, że nie podlegają opłacie skarbowej podania i załączniki do podań, czynności urzędowe zaświadczenia oraz zezwolenia, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów podlegają innym opłatom o charakterze publicznoprawnym lub są od tych opłat zwolnione.

Art. 96 projektu ustawy reguluje kwestie postępowania organów celnych z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną.

Zgodnie z art. 1 projektu ustawy – Prawo celne, oprócz zasad związanych z przywozem towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozem towarów z tego obszaru, ustawa reguluje także zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną. W myśl art. 32 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (art. 38 Traktatu Rzymskiego) obrót ww. towarami realizowany jest w ramach wspólnego rynku i odbywa się na zasadach określonych w szeregu rozporządzeń Rady i Komisji Europejskiej. Są to m.in. rozporządzenie Komisji Nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych na produkty rolne, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych, rozporządzenie Rady nr 386/90 z dnia 12 lutego 1990 r. w sprawie monitorowania wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje lub inne kwoty, rozporządzenie Komisji nr 1520/2000 z dnia 13 lipca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu przyznawania refundacji wywozowych do niektórych

produktów rolnych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu oraz kryteria dla ustalania wysokości sum takich refundacji, oraz rozporządzenia Rady i Komisji regulujące problematykę organizacji poszczególnych rynków rolnych.

Wyżej wymienione przepisy wprowadzają jednolity system ochrony rynków rolnych obejmujący m.in. licencjonowanie obrotu produktami rolnymi, opłaty wywozowe i wwozowe, cła zewnętrzne oraz refundacje wywozowe. Zadania z zakresu Wspólnej Polityki Rolnej przewidziane w tych przepisach realizowane są przede wszystkim przez agencję płatniczą (właściwą m.in. w zakresie wypłat refundacji eksportowych), której funkcję w Polsce będzie pełniła Agencja Rynku Rolnego, oraz przez Służbę Celną. Zasady współdziałania oraz podział zadań pomiędzy Służbą Celną a Agencją Rynku Rolnego, wynikające z ww. przepisów wspólnotowych oraz procedur określających zasady postępowania przy przywozie i wywozie towarów objętych Wspólną Polityką Rolną, zostały określone w Porozumieniu z dnia 24 lipca 2003 r. Ministra Finansów i Prezesa Agencji Rynku Rolnego o współdziałaniu Służby Celnej i Agencji Rynku Rolnego w zakresie przywozu i wywozu towarów objętych Wspólną Polityką Rolną.

Ze względu na specyfikę obrotu towarami rolnymi, jak też fakt, że przepisy wspólnotowe regulujące Wspólną Politykę Rolną w wielu przypadkach zawierają jedynie ogólne regulacje dotyczące obrotu tymi towarami, postępowanie organów celnych w zakresie dla nich przewidzianym wymaga doprecyzowania w przepisach krajowych. W związku z tym, w Dziale VII projektu ustawy określone zostały zasady postępowania organów celnych z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną.

Przywóz na obszar celny Wspólnoty, jak też wywóz z tego obszaru towarów objętych Wspólną Polityką Rolną odbywa się na zasadach określonych w przepisach prawa celnego. Ze względu na środki finansowe związane z wywozem lub przywozem towarów objętych Wspólną Polityką Rolną (refundacje, opłaty), towary te podlegają dodatkowej kontroli i objęte są dozorem celnym. W związku z tym, postępowanie organów celnych z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną obejmuje, poza czynnościami związanymi z przywozem towarów na obszar celny Wspólnoty i ich wywozem z tego obszaru, niezależnie od rodzaju przywożonych bądź wywożonych towarów, także czynności wymienione w art. 96 ust. 1 projektu ustawy.

W ust. 2 ww. przepisu określony został tryb i zakres działania organów celnych przy wykonywaniu tych czynności. Tak więc przy wykonywaniu zadań przewidzianych dla organów celnych w zakresie Wspólnej Polityki Rolnej należy stosować odpowiednio przepisy dotyczące przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozu towarów z tego obszaru oraz przepisy dotyczące wykonywania kontroli celnej.

Przepis art. 96 ust. 3 stanowi, zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi Wspólną Politykę Rolną, jak też zgodnie z praktyką stosowaną w państwach członkowskich Unii Europejskiej, że czynności w ramach postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną w zakresie przewidzianym dla organów celnych realizowane są we współpracy z agencją płatniczą.

Prawidłowa realizacja zadań wynikających z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną wymaga sprawnego przekazywania przez organy celne agencji płatniczej informacji uzyskanych przy wykonywaniu czynności przewidzianych dla organów celnych. Konieczność przekazywania ww. informacji wynika z przepisów wspólnotowych, jednakże zasadnym jest stworzenie możliwości prawnego uregulowania przekazywania informacji przez organy celne agencji płatniczej, dlatego wprowadzono w ustawie możliwość wydania przepisów wykonawczych w tym zakresie. Zasady przekazywania informacji i współpracy będą mogły być określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych (art. 96 ust. 4).

Ponadto w ust. 5 ww. przepisu przewidziano możliwość uregulowania w akcie wykonawczym, tj. w rozporządzeniu Ministra Finansów wydanym w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych, wszelkich szczegółowych kwestii związanych z obrotem towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną w zakresie przewidzianym dla organów celnych. Przepisy ww. rozporządzenia będą stanowiły uzupełnienie i uszczegółowienie przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną.

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej stwarza konieczność zorganizowania w Polsce systemu INTRASTAT, tj. systemu statystyki handlu towarami pomiędzy państwami

członkowskimi Unii Europejskiej, którego podstawę prawną stanowią, w szczególności, rozporządzenie Rady (EWG) nr 3330/91 z dnia 7 listopada 1991 r. w sprawie statystyki dotyczącej obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi, rozporządzenie Komisji nr 1901/2000 z dnia 7 września 2000 r. ustanawiające określone warunki do wprowadzenia rozporządzenia Rady nr 3330/91 w sprawie statystyki dotyczącej obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi oraz rozporządzenie nr 3590/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. w sprawie środków przekazu informacji statystycznej na temat obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi.

Kwestie dotyczące obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej w zakresie ewidencji i statystyki INTRASTAT zawarte zostały w art. 97-102 projektu ustawy.

Wyżej wymienione przepisy wspólnotowe nakładają obowiązek gromadzenia przez państwa członkowskie i przekazywania danych statystycznych dotyczących obrotu towarowego pomiędzy nimi do Komisji Europejskiej. Przepisy te nie określają instytucji, które w danym państwie członkowskim mają być odpowiedzialne za realizację tego obowiązku, pozostawiając kwestię organizacji funkcjonowania systemu INTRASTAT do uznania poszczególnych krajów.

W Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa w Unii Europejskiej wskazano, że odpowiedzialny za zorganizowanie i wdrożenie systemu INTRASTAT w Rzeczypospolitej Polskiej jest Prezes Głównego Urzędu Statystycznego. Zarządzeniem nr 66 z dnia 14 czerwca 2002 r. Prezes Rady Ministrów powołał Międzyresortowy Zespół do spraw Systemu INTRASTAT. W wyniku prac zespołu zaproponowano, aby system INTRASTAT w zakresie zbierania danych wraz z wszystkimi elementami tworzenia zbioru danych prowadziło Ministerstwo Finansów przy współpracy z Głównym Urzędem Statystycznym, a jako źródło zasilania systemu wskazano prowadzony przez Ministerstwo Finansów system administracyjny CELINA, tj. system elektronicznego dokonywania zgłoszeń celnych.

Przyjęte rozwiązania i nowe zadania nałożone na organy celne związane z gromadzeniem i rejestrowaniem informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu z państwami członkowskimi, prowadzeniem kontroli poprawności przekazanych informacji, jak też prowadzeniem systemu upomnień wymagają odpowiedniego uregulowania w przepisach krajowych. Przepisy wspólnotowe regulujące statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej zawierają jedynie ogólne zasady funkcjonowania systemu i określają podstawowe obowiązki sprawozdawcze, w związku z czym prawidłowe funkcjonowanie systemu INTRASTAT wymaga wprowadzenia szczegółowych rozwiązań w przepisach krajowych państw członkowskich.

Kwestie dotyczące przekazywania informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi, w zakresie uzupełniającym przepisy prawa wspólnotowego, zostały określone w rozdziale VIII projektu ustawy – Prawo celne.

W art. 97 zdefiniowano pojęcia „zgłoszenia INTRASTAT” oraz „osoby zobowiązanej”. Obowiązek przekazywania informacji statystycznych dotyczących obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi przez osobę uczestniczącą w tym obrocie określają przepisy wspólnotowe. Jednakże zakres tego obowiązku zależy od kwestii pozostawionych do uregulowania przez poszczególne państwa członkowskie (np. wysokości progów statystycznych). W związku z tym w przepisach ustawy wprowadzono definicję osoby zobowiązanej wskazując, że obowiązek przekazywania informacji statystycznych określają zarówno przepisy wspólnotowe, przepisy o statystyce publicznej i przepisy niniejszej ustawy.

Natomiast zgłoszenie INTRASTAT to czynność polegająca na przekazaniu organom celnym w wymaganej formie i w określony sposób informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi.

Przepisy wspólnotowe regulujące statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi nie regulują szczegółowych kwestii dotyczących dokonywania zgłoszeń. W związku z tym, istnieje potrzeba określenia w rozporządzeniu wykonawczym do niniejszej ustawy m.in. terminów, sposobu, trybu i formy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekty nieprawidłowych zgłoszeń, właściwości miejscowej organów celnych,

wzorów formularzy tych zgłoszeń i korekt oraz sposobu ich wypełniania, a także wymagań, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT dokonane z zastosowaniem metod teleinformatycznych. Art. 98 ust. 2 zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania takiego rozporządzenia.

Zgodnie z przepisami wspólnotowymi obowiązek dokonania zgłoszenia INTRASTAT powstaje, gdy wartość obrotów zrealizowanych przez osobę zobowiązaną przekroczy określony próg statystyczny. Także zakres obowiązku określany jest w oparciu o progi statystyczne. Wysokość tych progów obliczana jest przez każde państwo członkowskie zgodnie z regułami określonymi w przepisach wspólnotowych. W Rzeczypospolitej Polskiej wysokość progów statystycznych będzie ogłaszana corocznie w ustalonym przez Radę Ministrów programie badań statystycznych statystyki publicznej, o którym mowa w art. 18 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.).

Art. 99 wprowadza ograniczenie katalogu osób trzecich upoważnionych do dokonywania zgłoszeń INTRASTAT w imieniu osoby zobowiązanej. Zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty, osoba zobowiązana może upoważnić osobę trzecią do przekazywania informacji statystycznych w ramach systemu INTRASTAT. Zakres wymaganych w systemie INTRASTAT informacji dla celów statystyki uzasadnia ograniczenie katalogu osób uprawnionych do występowania w charakterze przedstawiciela osoby zobowiązanej do kręgu osób profesjonalnie przygotowanych do świadczenia tego typu usług.

W art. 100 zawarto regulację konieczną dla wprowadzenia tzw. systemu upomnień dokonywanych przez organy celne w przypadku niewykonania bądź nieprawidłowego wykonania przez osobę zobowiązaną obowiązku złożenia zgłoszenia INTRASTAT lub dokonania korekty zgłoszenia już złożonego. Wprowadzenie takiego systemu wzorowane jest na rozwiązaniach przyjętych w innych krajach członkowskich Wspólnoty.

Terminy, sposób i tryb dokonywania upomnień zostaną określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 100 ust. 3 projektu ustawy, natomiast okresy sprawozdawcze, w jakich należy wykonać obowiązek dokonania zgłoszenia INTRASTAT określone są w przepisach Wspólnotowych (rozporządzenie nr 3590/92 art. 2 i Noty wyjaśniające do ww. rozporządzenia).

Zapewnienie wykonania ww. obowiązku przez osobę zobowiązaną wymaga wprowadzenia w przepisach sankcji, która miałaby zastosowanie w przypadku niewykonania obowiązku określonego w art. 98 ust. 1 projektu ustawy. Sankcję taką w postaci kary pieniężnej przewidziano w art. 101 projektu ustawy.

Kara pieniężna w wysokości 3000 zł może zostać nałożona przez organ celny na osobę zobowiązaną, która mimo trzykrotnego upomnienia przez organ celny o konieczności wykonania ciężącego na niej obowiązku nie dokonuje zgłoszenia INTRASTAT lub nie dokonuje korekty uprzednio złożonego zgłoszenia za dany okres sprawozdawczy. Kara ta mogłaby zostać nałożona w formie decyzji organu celnego.

Termin płatności kary pieniężnej został określony na 10 dni. Termin ten jest zbieżny z terminem na zapłatę długu celnego określonym w art. 222 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Wpłata kary pieniężnej powinna zostać dokonana na rachunek bankowy właściwego organu celnego. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

W art. 102 projektu określono, że do postępowania w sprawach ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty w zakresie nieuregulowanym przepisami wspólnotowymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty, przepisami o statystyce publicznej oraz przepisami niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio przepis art. 12, przepisy rozdziału 14 działu III oraz przepisy działów IV i VIIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z art. 103 projektu ustawy termin i zasady wejścia w życie ustawy określone zostaną w odrębnej ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne.

18/01/tg

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana ustawa

Projekt ustawy oddziałuje na jednostki administracji celnej, osoby dokonujące obrotu towarowego z zagranicą, spedytorów, agencje celne i agentów celnych, banki i inne wymienione w ustawie podmioty, na które zostały nałożone obowiązki wynikające z ustawy.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Projekt niniejszej ustawy jest bezpośrednią konsekwencją decyzji o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej oraz obowiązku przyjęcia wspólnotowego prawa celnego i nie przewiduje się, aby projekt ten spowodował ujemne skutki finansowe dla budżetu państwa.

Ewentualne skutki finansowe, jakie będą związane z wejściem w życie niniejszej ustawy wiązać należy z obowiązkiem bezpośredniego stosowania wspólnotowego prawa celnego, aniżeli bezpośrednio z rozwiązaniami zawartymi w ustawie.

Przepisy projektu ustawy stanowią jedynie dozwolone uzupełnienie przepisów wspólnotowego prawa celnego. W znacznym stopniu regulacje zawarte w projekcie ustawy pokrywają się z regulacjami funkcjonującymi na podstawie ustawy – Kodeks celny, którego postanowienia zostały zharmonizowane ze Wspólnotowym Kodeksem Celnym.

W szczególności, w zakresie zwolnień celnych, przepisy projektowanej ustawy wprowadzają regulacje, które obecnie funkcjonują w istniejącym porządku prawnym. Zawarte w projekcie ustawy zapisy dotyczące ww. kwestii są aktualnie stosowane bądź na podstawie postanowień podpisanych przez Polskę konwencji międzynarodowych, bądź na podstawie przepisów ustawy – Kodeks celny lub rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 2001 r. w sprawie określenia zwolnień celnych innych niż określone w art. 190¹ - 190⁴¹. Również delegacje dla poszczególnych ministrów do określenia, w drodze rozporządzeń, np. wykazu kategorii jednostek czy wykazu instytucji, które mogą korzystać z danego zwolnienia od należności przywozowych lub do określenia warunków, jakie

muszą być spełnione, aby można było w danym przypadku ubiegać się o takie zwolnienie, są w znacznej mierze powieleniem obecnie istniejących upoważnień, wynikających z ustawy – Kodeks celny. Obowiązujące od dnia 1 stycznia 2002 r. przepisy ustawy – Kodeks celny dotyczące zwolnień celnych zostały bowiem zharmonizowane ze wspólnotowymi regulacjami dotyczącymi tej materii. Z tych też względów, projektowane w tym zakresie regulacje nie spowodują dodatkowych wydatków z budżetu państwa, ani też nie wyłyną na uszczuplenie jego dochodów.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Należy mieć na uwadze, że związane z wejściem Polski do Unii Europejskiej likwidacja granic celnych oraz zmniejszenie obrotu towarowego z zagranicą może wywrzeć niekorzystny wpływ na rynek pracy agentów celnych. W celu złagodzenia skutków powyższego zjawiska, wykorzystano przyznaną państwom członkowskim we Wspólnotowym Kodeksie Celnym możliwość zagwarantowania w przepisach krajowych prawa dokonywania zgłoszeń celnych w formie przedstawicielstwa bezpośredniego wyłącznie przez agentów celnych.

Ograniczenie powyższe nie będzie jednak obejmowało sytuacji, gdy zgłoszenie celne dotyczy towarów niemających charakteru handlowego, lub będzie dokonywane w imieniu przedsiębiorstwa przez jej pracownika, bądź też dokonywane jest w ramach obrotu pocztowego.

Pozytywny wpływ na rynek pracy mogą mieć przepisy dotyczące wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Jedną z przesłanek, które Minister Finansów będzie brał pod rozwagę ustanawiając taki obszar, jest umożliwienie rozwoju eksportu i tworzenia nowych miejsc pracy. Powyższe regulacje mają na celu wzmocnienie aktywności gospodarczej na terenach objętych bezrobociem oraz wykorzystanie wolnych obszarów celnych nie tylko jako miejsca związanego z przeładunkiem i składowaniem towarów, ale nade wszystko wykorzystanie na terenie WOC procedur celnych, np. uszlachetniania czynnego, które mogłyby doprowadzić do ożywienia gospodarczego, a co za tym idzie zmniejszenia bezrobocia.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożony projekt ustawy poprzez ujednoczenie przepisów prawa, usprawni działanie organów celnych oraz wpłynie korzystnie na funkcjonowanie podmiotów gospodarczych w sferze konkurencyjności. Ponadto regulacje w nim zawarte poprzez spójne uregulowanie kwestii stanowiących uzupełnienie wspólnotowych regulacji prawnych powinny wpłynąć pozytywnie na konkurencyjność zewnętrzną polskiej gospodarki.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

6. Zakres konsultacji

Projekt ustawy, zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów odrębnych, został przekazany do zaopiniowania przez podmioty, których działania dotyczy, w tym reprezentatywnym organizacjom związkowym, organizacjom związkowym działającym w administracji celnej, związkom pracodawców, licznym stowarzyszeniom i izmom gospodarczym, Związkowi Banków Polskich i Krajowej Izbie Doradców Podatkowych.

Ponadto, projekt przedmiotowej ustawy był także przesłany, celem konsultacji, Radzie Celnej, powołanej jako organ opiniodawczo-doradczy w sprawach celnych przy Ministrze Finansów. Członkowie Rady Celnej reprezentują organizacje związane z obrotem towarowym z zagranicą, m.in. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce, Krajową Izbę Gospodarczą, Polską Radę Biznesu, Izbę Przemysłowo-Handlową Inwestorów Zagranicznych i Polską Unię Gospodarczą, jak również stowarzyszenia skupiające spedytorów i agencje celne. W ramach konsultacji uwagę do projektu zgłosił Związek Banków Polskich. Uwaga ta dotyczyła wytycznych do delegacji zawartej w art. 52 ust. 3 projektu do wydania rozporządzenia w sprawie określenia wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie długu celnego. Uwaga ta nie została uwzględniona. Analogiczny zapis zawarty jest w obecnie obowiązujących przepisach, tj. w art. 201 § 3 Kodeksu celnego. Uwagi do projektu zgłosiło również Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych. Dotyczyły one m.in. wprowadzenia regulacji, zgodnie z którą do kompetencji Ministra Finansów należałoby rozpatrywanie odwołań od decyzji organu I instancji w sprawach pozwoleń na karnet TIR. Zaproponowana przez ZMPD zmiana nie została uwzględniona. Zawarte w projekcie przepisy dotyczące właściwości organów celnych w sprawach wydawania

pozwoleń na karnety TIR i rozpatrywania odwołań od takich decyzji są analogiczne z obowiązującymi obecnie w tym zakresie i sprawdzonymi w praktyce regulacjami. W trakcie konsultacji uwagi i wątpliwości dotyczące przepisów prawa celnego, które obowiązywać będą po dniu akcesji zgłosili członkowie Rady Celnej. Wątpliwości te dotyczyły przede wszystkim obowiązywania przepisów prawa celnego w okresie przejściowym oraz korelacji przepisów celnych i podatkowych. Zgłoszone wątpliwości i uwagi do projektu zostały omówione i wyjaśnione na spotkaniu z członkami Rady Celnej, które odbyło się w dniu 25 listopada 2003 r.

Projekt ustawy został także przekazany do zaopiniowania przez organizacje zrzeszające pracowników i pracodawców: NSZZ „Solidarność”, OPZZ, Forum Związków Zawodowych, Związek Rzemiosła Polskiego, Konfederację Pracodawców Polskich, Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych, Business Centre Club, Związek Pracodawców, a także Federację Związków Zawodowych Służby Celnej i Stowarzyszenie Związków Zawodowych Służby Celnej RP. Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej przychylnie odniosła się do projektowanych przepisów. Pozostałe organizacje związkowe nie zgłosiły uwag do projektu ustawy.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY PRAWO CELNE ORAZ PROJEKTU USTAWY PRZEPISY WPROWADZAJĄCE USTAWĘ – PRAWO CELNE

Projektowane przepisy ustawy Prawo celne i ustawy wprowadzającej przepisy Prawo celne mają na celu wprowadzenie regulacji, które umożliwią funkcjonalne stosowanie wspólnotowych aktów prawnych kompleksowo regulujących zagadnienia prawa celnego. Z chwilą członkostwa Polski w Unii Europejskiej przepisy ustawy Kodeks celny przestaną obowiązywać. Oznacza to dla polskiej administracji celnej przyjęcie jednolitych zasad wspólnotowych dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi, jak również przemieszczania towarów w ramach Wspólnoty. Przepisy prawa celnego obowiązujące we Wspólnocie pozostawiają państwom członkowskim swobodę w uregulowaniu niektórych kwestii lub dopuszczają możliwość ich regulacji w sposób bardziej szczegółowy, dostosowany do struktury administracji celnej w danym państwie członkowskim.

Projekt ustawy Prawo celne odnosi się do zasad przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozu z tego obszaru w sposób uzupełniający do postanowień Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Rozdział 1 poświęcono zagadnieniom ogólnym, gdzie uregulowano podstawowe założenia i definicje ustawowe. Rozdział 2 zawiera przepisy dotyczące wprowadzania na obszar celny Wspólnoty i nadawania im przeznaczenia celnego. Rozdział reguluje problematykę zwolnień celnych. Na zasadzie wzajemności wprowadzono również zwolnienia dotyczące szczególnych przypadków przewidzianych postanowieniami Konwencji wiedeńskiej z dnia 18 kwietnia 1961 r. w sprawie stosunków dyplomatycznych, Konwencji wiedeńskiej z 24 kwietnia 1963 r. w sprawie stosunków konsularnych oraz Konwencji o misjach specjalnych otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1969 r. Zwolnione od należności przywozowych są również towary przywożone w zakresie przewidzianym w Umowie między Państwami – Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r. Takie rozwiązanie legislacyjne odpowiada postanowieniom zawartym w art. 133 Rozporządzenia Nr 918/83 dotyczącego ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych.

Rozdział 4 projektowanej ustawy Prawo celne poświęcony został przepisom regulującym problematykę długu celnego. Wprowadzono zmiany do przepisu art. 54, w wyniku czego organ celny nie będzie księgował i pobierał opłat od należności przywozowych w ruchu pocztowym, jeżeli suma kwot tych należności i należności z tytułu importu towarów nie przekroczy 3 euro.

Przepisy Rozdziału 5 dotyczą właściwości organów celnych. Struktura oraz właściwość poszczególnych organów celnych nie należy do dziedziny, która podlega regulacjom wspólnotowym, podobnie jak postanowienia Rozdziału 6, które odnoszą się do postępowania w sprawach celnych. W dalszym ciągu zastosowanie znajdą przede wszystkim regulacje zawarte w ustawach Ordynacja podatkowa oraz Kodeks karny skarbowy.

Rozdział 7 projektowanej ustawy reguluje zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną. Zgodnie z postanowieniami art. 38 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską obrót wyżej wymienionymi towarami realizowany jest w ramach wspólnego rynku. Zadania z zakresu Wspólnej Polityki Rolnej przewidziane w tych przepisach realizowane są przede wszystkim przez agencję płatniczą, której funkcje w Polsce będzie pełnił Agencja Rynku Rolnego.

Przepisy zawarte w Rozdziale 8 dotyczą ewidencji i statystyki obrotu towarowego z państwami Wspólnoty. Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej stwarza konieczność zorganizowania w Polsce systemu INTRASTAT, tj. systemu statystyki handlu towarami pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Przepisy te nakładają obowiązek gromadzenia przez państwa członkowskie danych statystycznych dotyczących obrotu towarowego. Zgodnie z założeniami Narodowego Planu Przygotowania do Członkostwa odpowiedzialny za zorganizowanie i wdrożenie systemu INTRASTAT jest Prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

Projekt ustawy przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne ma na celu wprowadzenie do systemu prawa przepisów projektu ustawy Prawo celne, a także dokonania zmian w niektórych ustawach w zakresie niezbędnym do ich dostosowania do postanowień tej ustawy oraz regulacji wynikających ze wspólnotowego prawa celnego.

Zgodnie z postanowieniami zawartymi w Rozdziale 2 projektowanej ustawy przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne wprowadza się zmiany do obecnie obowiązujących

przepisów tj. między innymi do postępowania cywilnego, ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawy Ordynacja podatkowa, ustawy o Służbie Celnej. W tym zakresie wprowadza się przepisy dotyczące postępowania związanego z kontrolą celną, w określonych przypadkach nadano funkcjonariuszom celnym uprawnienia do przeprowadzania czynności operacyjno – rozpoznawczych czy stosowania środków przymusu bezpośredniego. Zmiany dotyczą również postanowień zawartych w Kodeksie karnym skarbowym.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekty ustawy Prawo celne oraz ustawy przepisy wprowadzające Prawo celne za niezbędne w celu dostosowania prawa polskiego do wspólnotowego *acquis* w zakresie prawa celnego.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH/ 634 /2004/gg

Warszawa, 20 lutego 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy Prawo celne oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne (wersja ostateczna), z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy Prawo celne oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne (wersja ostateczna) - (RM-10-222-03, RM-10-223-03) pozwałam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projektowane przepisy ustawy Prawo celne i ustawy wprowadzającej przepisy Prawo celne oraz o zmianie niektórych innych ustaw mają na celu wprowadzenie regulacji, które umożliwią funkcjonalne stosowanie wspólnotowych aktów prawnych kompleksowo regulujących zagadnienia prawa celnego. Z chwilą członkostwa Polski w Unii Europejskiej przepisy ustawy Kodeks celny przestaną obowiązywać. Oznacza to dla polskiej administracji celnej przyjęcie jednolitych zasad wspólnotowych dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi, jak również przemieszczania towarów w ramach Wspólnoty. Jednakże przepisy prawa celnego obowiązujące we Wspólnocie pozostawiają państwom członkowskim swobodę w uregulowaniu niektórych kwestii lub dopuszczają możliwość ich regulacji w sposób bardziej szczegółowy, dostosowany do struktury administracji celnej w danym państwie członkowskim.

II. Problematykę celną regulują w prawie wspólnotowym przede wszystkim następujące akty prawne:

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy wykonawcze rozporządzenia nr 2913, ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury celnej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych (Dz. Urz. WE L 105 z 23.04.1983 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3330/91 z dnia 7 listopada 1991 r. w sprawie statystyki dotyczącej obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi (Dz. Urz. WE L 316 z 16.11.1991 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Komisji Nr 1901/2000 z dnia 7 września 2000 r. ustalające określone warunki do wprowadzenia rozporządzenia Rady nr 3330/91 (Dz. Urz. WE L 228 z 08.09.2000 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Komisji Nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz. Urz. WE L 102 z 17.04.1999 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Komisji Nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustalające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu na wywóz i przywóz oraz

świadczeń o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz. Urz. WE L 152 z 24.06.2000 z późniejszymi zmianami);

- Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 386/90 z dnia 12 lutego 1990 r. w sprawie monitorowania wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje lub inne kwoty (Dz. Urz. WE L 42 z 16.02.1990 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Komisji Nr 2090/2000 z dnia 26 listopada 2000 r. ustalające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) 386/90 w sprawie kontroli bezpośrednich przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do refundacji. (Dz. Urz. WE L 322 z 27.11.2002 z późniejszymi zmianami).
- Rozporządzenie Komisji Nr 1520/2000 z dnia 13 lipca 2000 r. ustalające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów rolnych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu oraz kryteria dla ustalania wysokości sum takich refundacji (Dz. Urz. WE L 177 z 15.07.2000 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Rady Nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych produktów rolnych (Dz. Urz. WE L 60 z 07.03.1980 z późniejszymi zmianami);

III. Projekt ustawy Prawo celne odnosi się do zasad przywozu towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozu z tego obszaru w sposób uzupełniający do postanowień Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Rozdział 1 poświęcono zagadnieniom ogólnym, gdzie uregulowano podstawowe założenia i definicje ustawowe.

Rozdział 2 zawiera przepisy dotyczące wprowadzania na obszar celny Wspólnoty i nadawania im przeznaczenia celnego. Zawarto tam szczegółowe regulacje oraz delegacje dla wydania przepisów wykonawczych w zakresie dróg celnych, warunków tworzenia i prowadzenia magazynów czasowego składowania oraz właściwości i wymogów dla urzędów celnych w stosowaniu przepisów wspólnotowych. Rozdział ten zawiera również postanowienia regulujące wymogi formalne zgłoszenia celnego, w tym również warunki dokonywania tychże zgłoszeń za pomocą systemu

teleinformatycznego. Przepisy zawarte w tej części projektu przewidują również delegację dla Ministra Finansów umożliwiającą wydanie przepisów wykonawczych dotyczących rodzajów towarów objętych uproszczonymi procedurami celnymi oraz towarów, których procedurami tymi objąć można po spełnieniu dodatkowych warunków. Przepisy Rozdziału 2 odnoszą się również do wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Przepisy te będą stanowić uszczegółowienie przepisów wspólnotowych.

- IV. Rozdział 3 projektowanej ustawy Prawo celne dotyczy zwolnień celnych. Na zasadzie wzajemności wprowadzono również zwolnienia dotyczące szczególnych przypadków przewidzianych postanowieniami Konwencji wiedeńskiej z dnia 18 kwietnia 1961 r. w sprawie stosunków dyplomatycznych, Konwencji wiedeńskiej z 24 kwietnia 1963 r. w sprawie stosunków konsularnych oraz Konwencji o misjach specjalnych otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1969 r. Zwolnione od należności przywozowych są również towary przywożone w zakresie przewidzianym w Umowie między Państwami – Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r. Takie rozwiązanie legislacyjne odpowiada postanowieniom zawartym w art. 133 Rozporządzenia Nr 918/83 dotyczącego ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych.
- V. Rozdział 4 projektowanej ustawy Prawo celne poświęcony został przepisom regulującym problematykę długu celnego. Zgodnie z intencjami Ministerstwa Infrastruktury wprowadzono zmiany do przepisu art. 54, w wyniku czego organ celny nie będzie księgował i pobierał opłat należności przywozowych w ruchu pocztowym, jeżeli suma kwot tych należności i należności z tytułu importu towarów nie przekroczy 3 euro.
- VI. Przepisy Rozdziału 5 dotyczą właściwości organów celnych. Struktura oraz właściwość poszczególnych organów celnych nie należy do dziedziny, która podlega regulacjom wspólnotowym, podobnie jak postanowienia Rozdziału 6, które odnoszą się do postępowania w sprawach celnych. W dalszym ciągu zastosowanie znajdują przede wszystkim regulacje zawarte w ustawach Ordynacja podatkowa oraz Kodeks karny skarbowy. Należy jednakże wskazać na przepis art. 84 projektowanej ustawy Prawo celne, ponieważ wymagał on pogłębionej analizy w kontekście prawa

wspólnotowego. Obecne brzmienie tego przepisu nie stanowi zagrożenia niezgodnością z prawem wspólnotowym. Podstawą przyjęcia obecnego rozwiązania legislacyjnego były przepisy art. 610 Kodeksu postępowania cywilnego. Wzorowano się także na postanowieniach zawartych w art. 123 niemieckiej Ordynacji podatkowej w części dotyczącej postępowania przed organami celnymi (Abgabenordnung z dnia 16 marca 1976 r. w brzmieniu z dnia 1 października 2002 r. BGBl. I S. 613-1977 I S. 269, BGBl. I S. 3866).

- VII. Rozdział 7 projektowanej ustawy reguluje zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną. Zgodnie z postanowieniami art. 38 TWE obrót wyżej wymienionymi towarami realizowany jest w ramach wspólnego rynku. Zadania z zakresu Wspólnej Polityki Rolnej przewidziane w tych przepisach realizowane są przede wszystkim przez agencję płatniczą, której funkcje w Polsce będzie pełnił Agencja Rynku Rolnego. Ze względu na specyfikę obrotu towarami rolnymi, jak również fakt, że przepisy wspólnotowe w tym zakresie w wielu przypadkach zawierają jedynie ogólne regulacje dotyczące obrotu tymi towarami koniecznym okazało się określenie precyzyjnych zasad postępowania organów celnych w tym zakresie.
- VIII. Przepisy zawarte w Rozdziale 8 dotyczą ewidencji i statystyki obrotu towarowego z państwami Wspólnoty. Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej stwarza konieczność zorganizowania w Polsce systemu INTRASTAT, tj. systemu statystyki handlu towarami pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Przepisy te nakładają obowiązek gromadzenia przez państwa członkowskie danych statystycznych dotyczących obrotu towarowego. Zgodnie z założeniami Narodowego Planu Przygotowania do Członkostwa odpowiedzialny za zorganizowanie i wdrożenie systemu INTRASTAT jest Prezes Głównego Urzędu Statystycznego. Jednak dane gromadzone będą dzięki współpracy z organami celnymi. Nowe zadania nałożone na organy celne związane z gromadzeniem informacji do celów statystyki i ewidencji dotyczących obrotu, przeprowadzanie kontroli oraz prowadzenie systemu upomnień realizowane będą za pomocą systemu CELINA tj. system elektronicznego dokonywania zgłoszeń celnych.

- IX. Projekt ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne ma na celu wprowadzenie do systemu prawa przepisów projektu ustawy Prawo celne, a także dokonania zmian w niektórych ustawach w zakresie niezbędnym do ich dostosowania do postanowień tej ustawy oraz regulacji wynikających ze wspólnotowego prawa celnego.

Zgodnie z postanowieniami zawartymi w Rozdziale 2 projektowanej ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne wprowadza się zmiany do obecnie obowiązujących przepisów tj. między innymi do Kodeksu postępowania cywilnego, ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawy Ordynacja podatkowa, ustawy o Służbie Celnej. W tym zakresie wprowadza się przepisy dotyczące postępowania związanego z kontrolą celną, w określonych przypadkach nadano funkcjonariuszom celnym uprawnienia do przeprowadzania czynności operacyjno – rozpoznawczych czy stosowania środków przymusu bezpośredniego. Zmiany dotyczą również postanowień zawartych w Kodeksie karnym skarbowym.

- X. W proponowanych zmianach do projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę Prawo celne zmieniono brzmienie art. 13 ust. 7 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania oraz tożsamy regulacji w poszczególnych ustawach regulujących relacje kościołów i związków wyznaniowych z Rzeczpospolitą Polską w taki sposób, aby nie stały w sprzeczności z postanowieniami prawa wspólnotowego.

Zarówno przepis art. 13 ust. 7 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, jak również przepisy zawarte w wymienionych ustawach o stosunku państwa do Kościołów i związków wyznaniowych dotyczą zwolnień od opłat celnych darów przesyłanych z zagranicy dla osób prawnych Kościołów i innych związków wyznaniowych a przeznaczonych na cele kultowe, charytatywno-opiekuńcze i oświatowo-wychowawcze, z wyjątkiem wyrobów akcyzowych oraz samochodów osobowych. Zgodnie z brzmieniem art. 13 ust. 7 pkt 2 zwalnia się również maszyny, urządzenia i materiały poligraficzne oraz papier.

Tak szeroki system zwolnień jest sprzeczny z przepisami Rozporządzenia Nr 918/83. Proponowana zmiana zachowuje wprowadzić przywileje kościołów oraz związków

wyznaniowych dotyczące zwolnień celnych, jednakże w zakresie, w jakim regulują to przepisy Rozporządzenia Nr 918/83.

Przepisy wspólnotowe określone w formie rozporządzeń posiadają bezpośrednią moc obowiązywania na obszarze całej Wspólnoty i stanowią źródło prawa wyższej rangi niż przepisy krajowe. Zaproponowane rozwiązanie legislacyjne gwarantuje prawo do zwolnień celnych kościołom i związkom wyznaniowym w granicach i na warunkach przewidzianych przez system zwolnień celnych zwartych w Rozporządzeniu Nr 918/83, dlatego też należy uznać, iż takie rozstrzygnięcie nie będzie sprzeczne z prawem wspólnotowym.

XI. W konkluzji pragnę stwierdzić, iż projekty ustaw Prawo celne oraz Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

7
Z poważaniem

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Andrzej Raczko
Minister Finansów

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie wyznaczenia kursu wymiany walut stosowanego w celu ustalania wartości celnej

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia.....– Prawo celne (Dz. U. Nr....., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla ustalania wartości celnej według zasad określonych w rozdziale 6 tytułu 5 rozporządzenia nr 2454/93/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1 i n. z późn. zm.), ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 1335/2003/WE z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 187 z 26.7.2003, str. 16 i n.) stosuje się bieżące kursy średnie walut obcych w złotych, wyliczane przez Narodowy Bank Polski i ogłaszane przez Narodowy Bank Polski w tabeli A i B.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

19/01/em

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów, z dnia 12.02.2003r. w sprawie sposobu stosowania kursów walut obcych, ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski w celu ustalania wartości celnej (Dz. U. Nr 30, poz. 247), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Zasady stosowania kursów wymiany walut w celu ustalania wartości celnej zostały określone w przepisach art. 168 – 171 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. wprowadzającego przepisy wykonawcze do Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/93 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (zwanego dalej Rozporządzeniem Wykonawczym).

Przedstawiony projekt rozporządzenia w sprawie wyznaczenia kursu wymiany walut stosowanego w celu ustalania wartości celnej stanowi realizację delegacji zawartej w przepisie art. 168 lit. a) tiret 2 Rozporządzenia Wykonawczego. Stosownie do postanowień tego przepisu Państwa Członkowskie mogą same wyznaczyć kurs wymiany, pod warunkiem, że odzwierciedla on, tak efektywnie jak jest to możliwe, aktualną wartość tej waluty w transakcjach handlowych. Bieżące kursy średnie wyliczane i ogłaszane przez Narodowy Bank Polski zgodnie z procedurami określonymi w uchwale Nr 51/2002 Zarządu Narodowego Banku Polskiego z dnia 22 września 2002 r. w sprawie sposobu wyliczania i ogłaszania bieżących kursów walut obcych, zmienionej uchwałą Nr 63/2002 Zarządu Narodowego Banku Polskiego z dnia 6 grudnia 2002 r. spełniają kryteria, o których mowa w ww. przepisie Rozporządzenia Wykonawczego.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożony projekt rozporządzenia nie wywiera wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, trybu przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu towarów objętych procedurą nadzoru importu

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz.U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§1. Niniejsze rozporządzenie określa:

- 1) procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, rozdysponowywanego zgodnie z chronologicznym porządkiem przyjmowania zgłoszeń celnych, o którym mowa w art. 308a do 308c rozporządzenia nr 2454/93/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1 i n.), ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 1335/2003/WE z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 187 z 26.7.2003, str. 16 i n.), zwanym dalej „rozporządzeniem wykonawczym”;
- 2) tryb przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu, o którym mowa w art. 308d rozporządzenia wykonawczego;
- 3) organy, którym informacje, o których mowa w pkt 1 i 2 są przekazywane.

§2. Wnioskiem o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, rozdysponowywanego zgodnie z chronologicznym porządkiem przyjmowania zgłoszeń celnych, jest zgłoszenie celne w formie pisemnej na Jednolitym Dokumentcie Administracyjnym (SAD).

§3. 1. Organy celne prowadzą, z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych, rejestry wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, oddzielnie dla każdego kontyngentu taryfowego i oddzielnie dla każdego dnia.

2. System elektronicznego przetwarzania danych powinien zapewnić wgląd do treści dokonywanych zapisów i przechowywanie danych w sposób chroniący je przed zatarciem lub zniekształceniem, i uniemożliwia usuwanie dokonywanych zapisów, a także pozwala na dokonywanie zapisów w sposób chronologiczny.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

3. Rejestry, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące dane:

- 1) numer porządkowy kontyngentu taryfowego (z pola 39 SAD);
- 2) kod kraju pochodzenia towaru (z pola 34a SAD);
- 3) datę importu (z pola 36 SAD);
- 4) wnioskowaną ilość przywożonego towaru w jednostkach miary, określonych dla danego towaru w TARIC (z pola 38 lub 41 SAD);
- 5) wnioskowaną wartość statystyczną przywożonego towaru (z pola 46 SAD);
- 6) numer ewidencyjny wniosku;
- 7) kod TARIC (z pola 33 SAD);
- 8) informację o pobranym zabezpieczeniu.

§4. Dane z rejestrów, o których mowa w § 3 ust. 1, sporządzanych przez organy celne, zawierające informacje dotyczące wniosków złożonych między godziną 0.00 i godz. 24.00 danego dnia, przekazywane są do ministra właściwego do spraw finansów publicznych do godziny 2.00 dnia następującego po dniu, w którym rejestr został sporządzony.

§5. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, oddzielnie dla każdego kontyngentu taryfowego, dokonuje każdego dnia roboczego zbiorczego zestawienia danych, o których mowa w §4.

2. Zbiorcze zestawienia, o których mowa w ust. 1, są prowadzone z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Zbiorcze zestawienia, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące dane:

- 1) numer porządkowy kontyngentu taryfowego (z pola 39 SAD);
- 2) kod kraju pochodzenia towaru (z pola 34a SAD);
- 3) datę importu (z pola 36 SAD);
- 4) wnioskowaną ilość przywożonego towaru w jednostkach miary, określonych dla danego towaru w TARIC (z pola 38 lub 41 SAD);
- 5) wnioskowaną wartość statystyczną przywożonego towaru (z pola 46 SAD);
- 6) numer ewidencyjny wniosku wraz z kodem kraju, który przesyła wniosek o przydział kontyngentu.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Dyrekcji Generalnej do spraw Podatków i Unii Celnej w Komisji Europejskiej, zwanej dalej „DG TAXUD B-5”, w sposób chronologiczny, każdego dnia roboczego do godziny 9.00, ale nie później niż do godziny 14.00, zbiorcze zestawienia, o których mowa w ust. 1.

5. W przypadku wystąpienia błędów w przekazanym zbiorczym zestawieniu, zestawienie to jest zwracane do ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, po usunięciu błędów, przekazuje do DG TAXUD B-5 poprawione zbiorcze zestawienie do godziny 14.00 w dniu, w którym zostało zwrócone do skorygowania.

§6. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych otrzymuje zwrotne informacje o dokonaniu zaliczenia wnioskowanej ilości lub wartości towaru na poczet kontyngentu taryfowego, rozdysponowywanego zgodnie z chronologicznym porządkiem przyjmowania zgłoszeń celnych, w całości lub w części, albo o odmowie dokonania zaliczenia towaru na poczet kontyngentu taryfowego.

2. Zwrotne informacje, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw finansów publicznych otrzymuje do godziny 14.00 dnia roboczego następującego po dniu, w którym przekazał do DG TAXUD B-5 zbiorcze zestawienia, o których mowa w §5 ust. 1.

§7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwym organom celnym odpowiednie zwrotne informacje, o których mowa w §6 ust. 1, do godziny 10.00 w dniu następującym po dniu, w którym otrzymał te informacje z DG TAXUD B-5.

§8. Organy celne przekazują niezwłocznie informacje, o których mowa w §6 ust. 1 wnioskodawcy, w zakresie, w jakim dotyczą danej osoby.

§9. 1. Organy celne rejestrują, z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych, oddzielnie dla każdego dnia, fakt dokonania importu towarów, objętych procedurą nadzoru importu. Przepisy § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Rejestracja, o której mowa w ust. 1, obejmuje następujące dane:

- 1) kod typu środka objętego nadzorem;
- 2) kod kraju pochodzenia towaru (z pola 34a SAD);
- 3) data importu (z pola 36 SAD);
- 4) ilość przywożonego towaru w jednostkach miary, określonych dla danego towaru w TARIC (z pola 38 lub 41 SAD);
- 5) wartość statystyczną przywożonego towaru (z pola 46 SAD);
- 6) kod TARIC (z pola 33 SAD).

3. Dane, o których mowa w ust. 3, przekazywane są na bieżąco do ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§10. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, oddzielnie dla każdego typu nadzoru, dokonuje, każdego dnia roboczego, agregacji danych, o których mowa w ust. 3.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje DG TAXUD B-5 dane z zakresu rejestrowania i sprawowania kontroli importu towarów objętych procedurą nadzoru importu.

3. Zagregowane dane, o których mowa w ust. 2, obejmują:

- 1) kod typu środka objętego nadzorem;
- 2) kod kraju pochodzenia towaru (z pola 34a SAD);
- 3) datę importu (z pola 36 SAD);
- 4) ilość przywożonego towaru w jednostkach miary, określonych dla danego towaru w TARIC (z pola 38 lub 41 SAD);
- 5) wartość statystyczną przywożonego towaru (z pola 46 SAD);
- 6) numer ewidencyjny pliku wraz z kodem kraju, który przesyła zgłoszenie.

§11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r. ²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2002r. w sprawie warunków i trybu rejestrowania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego oraz trybu przekazywania informacji o tych wnioskach oraz o dokonaniu zaliczenia na poczet kontyngentu taryfowego (Dz.U. Nr 227, poz.1901), które utraciło moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, trybu przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu, stanowi wykonanie delegacji z art. 13 ustawy – Prawo celne.

Celem niniejszego projektu rozporządzenia jest umożliwienie rozdysponowania kontyngentu taryfowego według kolejności dokonania zgłoszenia do procedury dopuszczenia do obrotu. Z tego wynika konieczność zapewnienia sprawnego obiegu stosownych informacji, w dwóch kierunkach. Z organów celnych poprzez Ministra Finansów do Dyrekcji Generalnej do spraw Podatku i Unii Celnej w Komisji Europejskiej (informacje o wnioskach dotyczących zaliczenia wnioskowanej ilości lub wartości towarów na poczet kontyngentu taryfowego) i w drugą stronę od, DG TAXUD poprzez Ministra Finansów do właściwych organów celnych (informacja o zaliczeniu wnioskowanej ilości lub wartości towarów na poczet kontyngentu taryfowego, w całości lub w części, albo o odmowie dokonania takiego zaliczenia).

Procedura opracowana w projekcie opiera się na procedurze obowiązującej w Unii Europejskiej. Zaproponowany czas i sposób obiegu informacji ściśle odpowiada zasadom określonym w unijnym dokumencie o nazwie: *"Migration of the transmission of Tariff Quota and Surveillance data to CCN/CSI"*.

- 1) Importer występuje w urzędzie celnym o skorzystanie z preferencji taryfowych (wniosek o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego będzie stanowiło zgłoszenie celne w formie pisemnej na dokumencie SAD.
- 2) Następuje walidacja poprawności i kompletności SAD z wystąpieniem importera.
- 3) Wniosek jest przesłany do jednostki centralnej administracji celnej (Minister Finansów).
- 4) Jednostka zbiera wszystkie wnioski z danego dnia i przesyła je do DG TAXUD.
- 5) Procedura udzielania preferencji (rozdział kontyngentu) – podjęcie decyzji odnośnie każdego wystąpienia.
- 6) Decyzje przesyłane zwrótnie do jednostki centralnej administracji celnej.
- 7) Jednostka rozsyła decyzje do właściwych urzędów celnych.
- 8) Właściwe urzędy celne komunikują decyzję importerom.

Powyższe rozporządzenie reguluje również, kwestie trybu przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu. Zgodnie z wymogami Komisji Europejskiej, państwa członkowskie, w ramach sprawowania nadzoru importu, gromadzą dane dotyczące importu towarów, będących przedmiotem zainteresowania Komisji Europejskiej i zgodnie z ustaloną częstotliwością przekazują powyższe dane do DG TAXUD.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

W zakresie dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów budżetu państwa i sektora publicznego.

2. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożony projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie warunków i trybu tworzenia oraz prowadzenia magazynów czasowego
składowania**

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr, poz. ...) zarządza się, co następuje:

§1.1. Osoba zamierzająca prowadzić magazyn czasowego składowania, zwany dalej „magazynem”, składa pisemny wniosek, do naczelnika urzędu celnego właściwego ze względu na proponowaną lokalizację magazynu, o wydanie pozwolenia na prowadzenie magazynu, zwanego dalej „pozwoleniem”.

2.1. Wniosek o wydanie pozwolenia powinien, w szczególności, określać rodzaje towarów, jakie mają być składowane w magazynie oraz powierzchnię i kubaturę magazynu.

3.1. Do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć:

- 1) dokumenty dotyczące prowadzonej przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;
- 2) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do użytkowania pomieszczeń lub terenu, gdzie ma być prowadzony magazyn;
- 3) plan terenu i pomieszczeń, gdzie ma być prowadzony magazyn oraz opis sposobu odgradzenia i stosowanych zabezpieczeń;
- 4) wykaz wyposażenia technicznego magazynu;
- 5) inne dokumenty, wymagane na podstawie przepisów odrębnych, związane z rodzajem towarów, jakie mają być składowane w magazynie;
- 6) planowany termin rozpoczęcia działalności magazynu;
- 7) projekt regulaminu prowadzenia magazynu;
- 8) projekt wzoru ewidencji towarów składowanych w magazynie.

§2.1. Przed wydaniem pozwolenia organ celny, do którego został złożony wniosek, powinien dokonać przeglądu stanu terenu lub pomieszczeń w celu stwierdzenia, czy:

- 1) sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej nie spowoduje konieczności stosowania środków i nakładów niewspółmiernych do zakresu wnioskowanej działalności;
- 2) warunki prowadzenia magazynu zapewniają właściwy dozór celny towarom składowanym w magazynie oraz umożliwiają prowadzenie kontroli celnej, w tym pozwalają na nałożenie na magazyn zamknięć celnych.

2.2. dokonanego przeglądu organ celny sporządza protokół.

§3.1. Pozwolenie powinno, w szczególności, określać:

- 1) rodzaje towarów, jakie mają być składowane w magazynie;
- 2) termin, w jakim magazyn powinien być utworzony;
- 3) termin, w jakim osoba, która otrzymała pozwolenie powinna dostarczyć regulamin prowadzenia magazynu oraz wzór ewidencji towarów składowanych w magazynie;
- 4) czterocyfrowy numer identyfikujący magazyn.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

§4.1. Regulamin prowadzenia magazynu powinien, w szczególności, określać:

- 1) zasady przyjmowania towarów do magazynu i wydawania towarów z magazynu;
- 2) wzory dokumentów stosowanych przez prowadzącego magazyn przy przyjmowaniu i wydawaniu towarów;
- 3) godziny, w jakich towary są przyjmowane i wydawane;
- 4) tryb zakończenia działalności magazynu.

2. Regulamin prowadzenia magazynu jest zatwierdzany przez naczelnika urzędu celnego właściwego ze względu na lokalizację magazynu.

3. Dokonywanie zmian w zatwierdzonym już regulaminie prowadzenia magazynu wymaga każdorazowej zgody naczelnika urzędu celnego, o którym mowa w ust. 2.

§5. Prowadzący magazyn ma obowiązek niezwłocznie informować naczelnika urzędu celnego, który wydał pozwolenie, o każdej zmianie danych zawartych w dokumentach załączonych do wniosku o udzielenie pozwolenia. Obowiązek ten dotyczy zwłaszcza wszelkich dokonywanych przez prowadzącego magazyn zmian technicznych w pomieszczeniach magazynu, zmian sposobu odgradzenia i zmian dotyczących stosowanych zabezpieczeń.

§6.1. Towary mogą być składowane w magazynie, jeżeli:

- 1) są towarami takiego rodzaju, jaki został określony w pozwoleniu;
- 2) magazyn posiada odpowiednie warunki techniczne i jest przystosowany do przechowywania tego rodzaju towarów.

2. Wprowadzenie lub wyprowadzenie towaru z magazynu wymaga potwierdzenia dokonanego przez funkcjonariusza celnego w ewidencji towarów składowanych w magazynie, zwanej dalej „ewidencją”.

§7.1. Towary przyjmowane do magazynu powinny zostać niezwłocznie ujęte w ewidencji prowadzonej przez osobę, która otrzymała pozwolenie.

2. Osoba, która uzyskała pozwolenie na prowadzenie magazynu, przed dokonaniem pierwszego wprowadzenia towarów do magazynu, powinna uzgodnić z naczelnikiem urzędu celnego sposób prowadzenia ewidencji oraz miejsce jej przechowywania.

3. Wpisu do ewidencji dokonuje się na podstawie deklaracji skróconej lub dokumentu, który został wykorzystany w charakterze deklaracji skróconej. W przypadku braku tych dokumentów wpis dokonywany jest na podstawie innych dokumentów dotyczących towaru.

4. Ewidencja powinna zawierać informacje dotyczące, w szczególności:

- 1) rodzaju i ilości towaru;
- 2) znaków identyfikacyjnych towaru;
- 3) daty złożenia towaru w magazynie czasowego składowania;
- 4) dokumentu, na podstawie którego dokonano wpisu;
- 5) osoby, która wprowadziła towar na obszar celny Wspólnoty Europejskiej, lub osoby, która przejęła odpowiedzialność za towar po jego wprowadzeniu;
- 6) rodzaju i pozycji ewidencji prowadzonej przez organ celny, w której dokonano wpisu o wprowadzeniu towaru na obszar celny Wspólnoty Europejskiej;
- 7) daty wyprowadzenia towaru z magazynu.

5. Ewidencja powinna być prowadzona w taki sposób, aby na jej podstawie możliwe było ustalenie dokładnego miejsca złożenia towaru oraz określenie, jakim czynnościom podlegał towar w czasie jego składowania w magazynie.

6. Ewidencja może być prowadzona w formie książkowej lub z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych.

7. W przypadku prowadzenia ewidencji w formie książkowej, karty ewidencji powinny być przeszyte, a strony ponumerowane kolejno od numeru jeden i opatrzone stemplem osoby prowadzącej magazyn. Ostatnia strona ewidencji powinna być zszyta i opatrzona pieczęcią

urzędu celnego. Ewidencję opisuje się przez wskazanie liczby kart oraz złożenie podpisu przez naczelnika urzędu celnego lub osobę przez niego upoważnioną.

8. Ewidencja może być prowadzona z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych, pod warunkiem, że:

- 1) osoba prowadząca ewidencję posiada szczegółową, pisemną instrukcję obsługi programu komputerowego wykorzystywanego do prowadzenia tej ewidencji;
- 2) wykorzystywany program komputerowy zapewnia wgląd w treść dokonywanych zapisów i przechowywanie danych w sposób chroniący je przed zatarciem lub zniekształceniem, pozwala na drukowanie zapisów w porządku chronologicznym oraz uniemożliwia usuwanie dokonanych zapisów.

9. Osoba prowadząca ewidencję z zastosowaniem systemu elektronicznego przetwarzania danych jest obowiązana do przechowywania kopii ewidencji zapisanej na nośnikach informacji lub w formie wydruku.

§ 8. Prowadzący magazyn jest obowiązany powiadomić naczelnika urzędu celnego, który wydał pozwolenie na jego prowadzenie, o zamiarze zakończenia prowadzenia magazynu i zakończyć działalność zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie prowadzenia magazynu.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾.

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 29 października 1999r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków czasowego składowania towarów oraz tworzenia i prowadzenia magazynów celnych (Dz. U. Nr 87, poz. 971, z 2001 r. Nr 19, poz. 233 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 382), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Z dniem 1 maja 2004 r. Polska stanie się członkiem Wspólnoty Europejskiej. W zakresie prawa celnego oznacza to, w szczególności, obowiązek przyjęcia jednolitych zasad dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi, jak również przemieszczania towarów w ramach Wspólnoty. Od dnia akcesji zatem Polska będzie w sposób bezpośredni stosować postanowienia wspólnotowego prawa celnego, w tym przede wszystkim rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, a także inne regulacje unijne wydane w randze rozporządzenia.

Jednakże konstrukcja przepisów wspólnotowych aktów prawnych, w tym Wspólnotowego Kodeksu Celnego, pozwala państwom członkowskim, których systemy prawne charakteryzują się odmiennymi rozwiązaniami, w pewnych zakresach wprowadzać dodatkowe regulacje krajowe. Na gruncie polskiego ustawodawstwa takim uzupełnieniem przepisów wspólnotowych będzie ustawa - Prawo celne, której projekt znajduje się w toku prac legislacyjnych.

Obecnie kwestię towarów składowanych czasowo reguluje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 października 1999 r. w sprawie trybu i warunków czasowego składowania towarów oraz tworzenia i prowadzenia magazynów celnych (Dz. U. Nr 87, poz. 971, z późn. zm.).

Art. 18. projektu ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę Prawo celne stanowi, iż z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, magazyny celne, na prowadzenie których zostały wydane pozwolenia przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stają się magazynami czasowego składowania, w rozumieniu art. 185 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1 i n.), ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 1335/2003/WE z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 187 z 26.7.2003, str. 16 i n.).

Art. 16 projektu ustawy - Prawo celne zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia w sprawie warunków i trybu funkcjonowania magazynów czasowego składowania, instytucji znanej w obecnym Kodeksie celnym pod nazwą „magazynu celnego”. W art. 51 Wspólnotowego Kodeksu Celnego jest mowa o towarach składowanych czasowo, które mogą przebywać w miejscach zaakceptowanych przez te organy i na warunkach określonych przez te organy. Miejscem takim będzie magazyn czasowego składowania, a warunki jego funkcjonowania, zgodnie z odesłaniem zawartym w ww. art. 51, zostaną określone w przepisach krajowych.

Z powyższego wynika, iż prawo wspólnotowe pozostawia swobodę ustawodawstwu krajowemu w zakresie uregulowania zasad tworzenia i funkcjonowania magazynów czasowego składowania.

Niniejsze rozporządzenie stanowi wypełnienie delegacji określonej w art. 16 projektu ustawy - Prawo celne. W rozporządzeniu tym Minister Finansów określa warunki i tryb tworzenia oraz prowadzenia magazynów czasowego składowania, jakie będą obowiązywać od dnia 1 maja 2004 r.

Zgodnie z projektem niniejszego rozporządzenia organem właściwym do rozpatrzenia wniosku o prowadzenie magazynu czasowego składowania jest naczelnik urzędu celnego, właściwy ze względu na proponowaną lokalizację magazynu.

W §1 ust. 2 i 3 projektu określono dane, jakie powinien zawierać wniosek o prowadzenie magazynu czasowego składowania oraz dokumenty jakie należy do niego dołączyć.

W projekcie określono czynności, jakie powinien przedsięwziąć organ celny przed wydaniem pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania oraz elementy jakie winno zawierać pozwolenie na prowadzenie magazynu (§ 2 i 3 projektu).

Zmiana w stosunku do obecnego stanu prawnego dotyczy faktu nadawania w pozwoleniu numeru identyfikującego magazyn dla potrzeb związanych z obrotem towarowym z zagranicą (np. dla potrzeb zgłoszenia celnego). W krajach Unii każde miejsce, w którym mogą zostać złożone towary (skład celny, magazyn czasowego składowania, miejsce uznane lub wyznaczone, miejsce uznane w pozwoleniu na procedurę uproszczoną, urząd lub oddział celny) ma swój numer (kod) identyfikujący.

Projekt określa również niezbędną treść regulaminu prowadzenia magazynu czasowego składowania. W § 4 ust. 2 i ust. 3 dookreślone zostało, iż regulamin ten podlega zatwierdzeniu przez naczelnika urzędu celnego właściwego ze względu na lokalizację magazynu oraz, że jego zgody wymagają także wszelkie zmiany do już zatwierdzonego regulaminu.

Zgodnie z projektem, prowadzący magazyn obowiązany jest do informowania organu celnego o wszelkich zmianach danych zawartych w dokumentach przedłożonych wraz z wnioskiem o wydanie pozwolenia (§ 5).

W myśl § 6 ust. 2 projektu wprowadzanie/wyprowadzanie towarów do/z magazynu czasowego składowania wymaga potwierdzenia przez funkcjonariusza celnego.

W § 7 projektu określono zasady prowadzenia i sposób przechowywania ewidencji towarów składowanych w magazynie. Zmiany w stosunku do obecnego stanu prawnego są natury głównie redakcyjnej.

Tryb zakończenia działalności związanej z prowadzeniem magazynu czasowego składowania określono w § 8 projektu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożone rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywrze wpływu na sytuację i rozwój regionów.

22/01/em

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymogi, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny;
- 2) warunki i tryb postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc;
- 3) okres, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca;
- 4) przypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach;
- 5) rodzaj towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

§ 2. 1. Dyrektor izby celnej może z urzędu wyznaczyć miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, zwane dalej „miejscem wyznaczonym”.

2. Dyrektor izby celnej, na wniosek osoby zainteresowanej, może uznać miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, zwane dalej „miejscem uznanym”.

§ 3. 1. Miejsce wyznaczone lub uznane musi spełniać warunki gwarantujące w szczególności zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w nim towarów.

2. Miejsce wyznaczone lub uznane musi spełniać warunki techniczne zapewniające możliwość wykonywania kontroli celnej oraz innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

3. Miejsce wyznaczone lub uznane musi być odpowiednio oznaczone tablicą informacyjną oraz oddzielone od pozostałej części terenu lub pomieszczenia, w szczególności, przy pomocy ogrodzenia, ciągłej linii lub innego trwałego oznaczenia.

4. Dyrektor izby celnej może odstąpić od żądania spełnienia warunków określonych w ust. 2 lub 3, w szczególności, gdy miejsce wyznaczone lub uznane sąsiaduje z obszarem morskiego przejścia granicznego albo wyznaczenie lub uznanie miejsca następuje w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

§ 4. Zakres czynności przewidzianych przepisami prawa celnego dokonywanych w miejscu wyznaczonym lub uznanym nie może przekraczać zakresu czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, na podstawie przepisów rozporządzenia wydanego na podstawie art. 17 ustawy z dnia... 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. Nr..., poz. ...), mogą być dokonywane w urzędzie celnym sprawującym bezpośredni nadzór nad miejscem wyznaczonym lub uznanym, z zastrzeżeniem § 6.

§ 5. 1. Miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, z zastrzeżeniem ust. 2, może zostać wyznaczone lub uznane w przypadku, o którym mowa w art. 38 ust. 1 lit. a rozporządzenia Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1 i n.) ostatnio zmienionego aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.), zwanego dalej „Wspólnotowym Kodeksem Celnym”, jeżeli wyznaczenie lub uznanie miejsca uzasadnione jest w szczególności:

- 1) umową międzynarodową;
- 2) ważnym interesem państwowym;
- 3) ważnymi względami służbowymi;
- 4) brakiem technicznych możliwości dostarczenia towaru do urzędu celnego;
- 5) właściwościami towaru;
- 6) sprawowanym dozorem i kontrolą celną, w szczególności gdy czynności z nimi związane, ze względów technicznych, nie mogą odbywać się w urzędzie celnym lub są znacznie utrudnione.

2. Miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, może zostać uznane także w pozwoleniu na stosowanie procedury uproszczonej, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się, jeżeli w miejscu uznanym w pozwoleniu na stosowanie procedury uproszczonej, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c Wspólnotowego Kodeksu celnego, czynności przewidziane przepisami prawa celnego dokonuje w swoim imieniu i na swoją rzecz osoba, na wniosek której dyrektor izby celnej wydał to pozwolenie.

§ 7. 1. Osoba ubiegająca się o uznanie miejsca, składa wniosek do dyrektora izby celnej właściwego miejscowo ze względu na lokalizację miejsca, w którym towarom będzie nadawane przeznaczenie celne.

2. Wniosek o uznanie miejsca powinien zawierać w szczególności:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz miejsce zamieszkania lub adres siedziby wnioskodawcy;
- 2) adres miejsca, o uznanie którego wnosi wnioskodawca;
- 3) wskazanie czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w miejscu uznanym;
- 4) wskazanie przeznaczeń celnych, jakie będą nadawane towarom w miejscu uznanym.

3. Do wniosku o uznanie miejsca, należy dołączyć:

- 1) dokumenty potwierdzające prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;

- 2) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do użytkowania miejsca, które ma zostać uznane lub inny dokument potwierdzający prawo korzystania z tego miejsca;
- 3) szczegółowy opis miejsca i jego plan sytuacyjny;
- 4) opis warunków, które mają zapewniać nienaruszalność i tożsamość towarów;
- 5) określenie wyposażenia i sprzętu technicznego niezbędnego do wykonywania w miejscu uznanym kontroli celnej lub innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego;
- 6) dane lub dokumenty uzasadniające uznanie miejsca.

4. W wypadku, o którym mowa w § 5 ust. 2, wymogi dotyczące wniosku o uznanie miejsca, w którym będą dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, regulują przepisy dotyczące procedury uproszczonej.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, powinny zawierać dane aktualne w dniu złożenia wniosku o uznanie miejsca.

6. Dokumentów, o których mowa w ust. 3, nie dołącza się do wniosku o uznanie miejsca, jeżeli zostały one wcześniej złożone dyrektorowi izby celnej, do którego składany jest wniosek, i dane w nich zawarte są nadal aktualne. W takim przypadku wnioskodawca jest obowiązany do wskazania sprawy, przy której złożono te dokumenty.

7. Do wniosku o uznanie miejsca, w którym czynności przewidziane przepisami prawa celnego zostaną dokonane jednorazowo, dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 2, 4 i 5, nie dołącza się. W takim przypadku wnioskodawca powinien złożyć pisemne oświadczenie o spełnieniu warunków określonych w § 3 ust. 1.

§ 8. Przed wydaniem decyzji w sprawie uznania miejsca, dyrektor izby celnej może zażądać od osoby, która złożyła wniosek o uznanie tego miejsca, przedstawienia w szczególności:

- 1) opinii naczelnika urzędu celnego, właściwego miejscowo dla tego miejsca, w sprawie możliwości sprawowania dozoru celnego w tym miejscu;
- 2) innych danych lub dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do stwierdzenia, że warunki określone w § 3 zostały spełnione.

§ 9. 1. W decyzji dotyczącej wyznaczenia lub uznania miejsca dyrektor izby celnej określa w szczególności:

- 1) towary, które nie mogą być obejmowane procedurą celną w tym miejscu, poprzez podanie działów Taryfy celnej stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia EEC Nr 2658/87/EWG w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej z dnia 23 lipca 1987 r. (Dz. Urz. UE L 256 z 07.09.1987 r.) ostatnio zmienionego rozporządzeniem EC Nr 2176 /2002 (Dz. Urz. UE L 331 z 07.12. 2002, str. 3);
- 2) rodzaje przeznaczeń celnych, które mogą być nadawane w tym miejscu;
- 3) zakres czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w tym miejscu oraz szczegółowy tryb i warunki ich wykonywania;
- 4) numer identyfikacyjny miejsca wyznaczonego lub uznanego;
- 5) urząd celny sprawujący bezpośredni nadzór nad miejscem wyznaczonym lub uznanym.

2. Decyzję o uznaniu lub wyznaczeniu miejsca wydaje się na okres nie dłuższy niż 2 lata.

3. Na wniosek osoby zainteresowanej, złożony przed upływem terminu ważności decyzji o uznaniu miejsca, ważność decyzji może być przedłużana na dalsze okresy

dwuletnie. Do wniosku o przedłużenie ważności takiej decyzji nie dołącza się dokumentów, o których mowa w § 3 ust. 3, jeżeli dane w nich zawarte są aktualne.

4. Przed upływem terminu ważności decyzji o wyznaczeniu miejsca, ważności decyzji może być przedłużana przez organ celny na dalsze okresy dwuletnie.

5. Wyznaczenie lub uznanie miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego nie wymaga formy decyzji administracyjnej.

§ 10. Przepisu § 9 ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli miejsce zostało uznane w pozwoleniu na stosowanie procedury uproszczonej.

§ 11. 1. Dyrektor izby celnej prowadzi rejestr miejsc wyznaczonych lub uznanych, nadając im numery identyfikacyjne według następującego wzoru: sześciocyfrowy kod urzędu celnego, sprawującego bezpośredni nadzór nad miejscem wyznaczonym lub uznanym/czterocyfrowy wyróżnik miejsca wyznaczonego albo uznanego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do miejsc wyznaczonych lub uznanych w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

§ 12. 1. Osoba, na wniosek której dyrektor izby celnej uznał miejsce, jest obowiązana do niezwłocznego poinformowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach.

2. W wypadku nie wywiązania się z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przepis § 13 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 13. 1. Dyrektor izby celnej wydaje decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) wystąpi o to osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca;
- 2) ogłoszono upadłość bądź likwidację osoby, o której mowa w pkt 1;
- 3) miejsce uznane przestało spełniać warunki, o których mowa w § 3 ust. 1 lub 2;
- 4) nastąpi wygaśnięcie lub utrata tytułu prawnego osoby, o której mowa w pkt 1, do użytkowania lub korzystania z miejsca uznanego;
- 5) osoba kierująca działalnością gospodarczą wnioskodawcy została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe.

2. Dyrektor izby celnej może wydać decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów;
- 2) zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej w miejscu uznanym wymaga stosowania przez organy celne środków i nakładów niewspółmiernych do zakresu prowadzonej działalności;
- 3) uznanie miejsca przestało być uzasadnione okolicznościami, o których mowa w § 5 ust. 1;
- 4) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio przy wydawaniu przez dyrektora izby celnej decyzji o przeniesieniu miejsca wyznaczonego.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 września 2003 r. w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego (Dz. U. Nr 176, poz. 1715), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Podstawą do wydania niniejszego rozporządzenia jest art. 18 ust. 1 ustawy z dnia... 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr..., poz. ...) będący delegacją dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia:

- 1) wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny;
- 2) warunków i trybu postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc;
- 3) okresu, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca;
- 4) przypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach;
- 5) rodzaju towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

Zgodnie z wyżej powołanym przepisem ustawy - Prawo celne niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać właściwość urzędów celnych do dokonywania czynności określonych przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, a także zakresie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane - konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego.

Celem wprowadzenia projektowanych przepisów jest stworzenie podstaw prawnych do wydawania przez dyrektorów izb celnych decyzji w sprawie wyznaczenia lub uznania miejsc (innych niż urzędy celne), w których mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, jak również umożliwienie dyrektorom tych izb wydawania decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego, w wypadkach określonych w rozporządzeniu. Ponadto celem niniejszego rozporządzenia jest stworzenie podstaw prawnych do ograniczenia czasowego ważności decyzji wyznaczającej lub uznającej ww. miejsca, określenie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane oraz do określenia, jakiego rodzaju towarom może zostać nadane przeznaczenie celne w miejscu wyznaczonym lub uznanym.

Projekt rozporządzenia, w § 1, określa zakres przedmiotowy, jaki reguluje niniejsze rozporządzenie.

W § 2 projektu została uregulowana kwestia, w jakim wypadku organ celny wyznacza, a także jakim uznaje miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

W § 3 projektu rozporządzenia określone zostały warunki, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane, ze względu na konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego, został sprecyzowany sposób jego oznaczania.

Propozycja zapisu § 4 ma na celu uwzględnienie uregulowań zawartych w przepisach rozporządzenia wydawanego na podstawie art. 17 ustawy – Prawo celne, tj. rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie urzędów celnych, w których są dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Nie w każdym bowiem urzędzie celnym mogą być obejmowane daną procedurą celną wszystkie rodzaje towarów, ani też nie w każdym urzędzie celnym mogą być obejmowane dane towary wszystkimi procedurami celnymi.

Ograniczenia w tym zakresie podyktowane są zarówno aspektami natury praktycznej, tj. względami logistycznymi, strukturalnymi, jak i możliwością zapewnienia prawidłowej obsługi przy obejmowaniu towarów daną procedurą celną.

Rozwiązanie to ma na celu wyeliminowanie paradoksalnej sytuacji, polegającej na tym, że w wyznaczonych bądź uznanych przez organ celny miejscach, możnaby było nadawać towarom takie przeznaczenia celne, których nadanie nie jest możliwe w urzędzie celnym sprawującym bezpośredni nadzór nad tym miejscem wyznaczonym bądź uznanym. To samo odnosi się do określonych rodzajów towarów. Ograniczenie możliwości dokonywania w niektórych urzędach celnych odpraw celnych pewnego rodzaju towarów dotyczy tzw. towarów wrażliwych, w odniesieniu do których odnotowywano popełnianie przez zgłaszających najczęściej nadużyć, polegających np. na zaniżaniu wartości celnej, manipulacjach w ilości, jakości, bądź asortymencie towarów (rozbieżności pomiędzy ilością, jakością, asortymentem zgłoszonych towarów, wynikającymi z dokumentów, a stwierdzonymi w wyniku rewizji celnej).

Postanowienia § 4 mają więc na celu zapobieżenie sytuacji, w której miejsca wyznaczone lub uznane dysponowałyby większym zakresem uprawnień niż nadzorujące je jednostki administracji celnej, sprawujące nad nimi bezpośredni nadzór.

§ 5 projektu rozporządzenia stanowi, w jakich przypadkach może zostać wyznaczone lub uznane przez organ celny miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. Doprecyzowanie wypadków, w których może zostać przez organ celny wyznaczone lub uznane miejsce dokonywania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, ma na celu wyeliminowanie nadmiernego powoływania się przez podmioty gospodarcze na przesłankę „uzasadnionego gospodarczo przypadku”. Podmioty te, wnioskując o uznanie miejsca, kierują się często wyłącznie subiektywnym poczuciem jej spełnienia. Ma to również szczególne znaczenie ze względu na możliwości logistyczne organów celnych. Jednakże mając na uwadze, iż za uznaniem miejsca mogą przemawiać inne, niż określone w pkt 1-6 ust. 1 względy, wprowadzono zapis, umożliwiający dyrektorowi izby celnej uznanie miejsca w innych, szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W § 6 zostało wyłączone stosowanie ograniczenia, o którym mowa w § 4 w odniesieniu do osób, które we własnym imieniu i na własną rzecz stosują procedurę uproszczoną poprzez wpisanie towarów do rejestrów, tj. umożliwiono tej grupie osób dokonywanie czynności przewidzianych przepisami prawa celnego w zależności od takich rodzajów towarów czy procedur celnych, które nie mogą być dokonywane w urzędach celnych właściwych miejscowo ze względu na lokalizację miejsca uznanego. Ma to na celu umożliwienie stosowania procedur uproszczonych w formie, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c Wspólnotowego Kodeksu Celnego, przez osoby, które uzyskały na nie pozwolenie. Zastrzeżenie, iż wyłączenie, o którym mowa w § 4, odnosi się tylko do osób stosujących procedurę uproszczoną we własnym imieniu i na swoją rzecz, ma na celu umożliwienie organom administracji celnej sprawowanie szczególnego dozoru celnego w wypadku dokonywania zgłoszeń celnych przez osoby, które niekiedy będą korzystały z większych uprawnień niż urząd celny.

§ 7 określa elementy wniosku o uznanie miejsca oraz katalog dokumentów, które wnioskodawca powinien przedłożyć organowi celnemu, ubiegając się o uznanie miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. Przepis ten, w ust. 7 i 8 precyzuje, w jakich wypadkach nie jest wymagane dołączenie przez wnioskodawcę do wniosku określonych dokumentów.

W § 8 projektu rozporządzenia zostały uregulowane kwestie związane z wydawaniem przez organ celny decyzji w sprawie wyznaczenia lub uznania miejsca. Dyrektor izby celnej, przed wydaniem decyzji w sprawie uznania miejsca, będzie mógł zażądać od takiej osoby

przedstawienia opinii naczelnika urzędu celnego, właściwego miejscowo ze względu na miejsce, które ma być uznane, w sprawie możliwości sprawowania dozoru celnego w tym miejscu. W kompetencji dyrektora izby celnej będzie również pozostawać możliwość zażądania przedstawienia innych danych lub dokumentów, jeżeli jest to niezbędne m.in. do stwierdzenia, że zostały spełnione warunki gwarantujące zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w miejscu uznanym towarów oraz że miejsce to spełnia warunki techniczne zapewniające możliwość wykonywania kontroli celnej lub innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, że jest odpowiednio oznaczone.

§ 9 ust. 1 reguluje, co w szczególności powinna zawierać decyzja o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca. W ust. 2 został natomiast określony termin, na jaki organ celny może wydać decyzję o uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. W związku z koniecznością zapewnienia prawidłowego funkcjonowania tych miejsc uzasadnione jest, aby ww. decyzje były decyzjami terminowymi, wydanymi na określony czas. Organ celny nie przedłuży terminu ważności decyzji o uznaniu lub wyznaczeniu miejsca, w jakim czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w danym miejscu, jeżeli będą za tym przemawiały okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności stwierdzenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu tego miejsca. Natomiast w przypadku, w którym okoliczności sprawy będą przemawiały za przedłużeniem ważności decyzji uznającej dane miejsce, w którym są wykonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, w ust. 3 i 4 § 9 projektu rozporządzenia przewidziano możliwość przedłużania ważności decyzji o uznaniu bądź wyznaczeniu tego miejsca na dalsze okresy dwuletnie. W momencie upływu terminu ważności decyzji o uznaniu miejsca nie będzie wymagane złożenie przez wnioskodawcę nowego wniosku, wraz ze wszystkimi wymaganymi załącznikami, a jedynie wniosek o przedłużenie ważności tej decyzji. Przyspieszy to rozpatrywanie przez organ celny spraw w tym zakresie i będzie miało wpływ na odbiurokratyzowanie administracji celnej. Ponadto przepis § 9 projektu rozporządzenia umożliwi okresową weryfikację dalszej potrzeby istnienia danego miejsca wyznaczonego lub uznanego. W ust. 5 tego przepisu wyłączono konieczność uznawania lub wyznaczania miejsca w formie decyzji administracyjnej w przypadku, gdy uznanie lub wyznaczenie miejsca zostaje dokonane w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

W § 10 wyłączono stosowanie § 9 ust. 1 pkt 1 z uwagi na uregulowania zawarte w rozporządzeniu Ministra Finansów w sprawie procedur uproszczonych (Dz. U. Nr ... poz. ...), brak jest bowiem możliwości określenia działań taryfy celnej np. takich towarów, które nie mogą być obejmowane procedurą uproszczoną w procedurze dopuszczenia do obrotu ze zwolnieniem od cła.

W § 11 projektu rozporządzenia uregulowana została kwestia identyfikacji miejsc wyznaczonych lub uznanych dla potrzeb funkcjonowania Nowego Skomputeryzowanego Systemu Tranzytowego NCTS.

W § 12 projektu rozporządzenia zobowiązano osobę, na wniosek której organ celny uznał miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane w przepisach prawa celnego, do niezwłocznego informowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub załączonych dokumentach, z uwagi na konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego przez ten organ.

§ 13 projektu rozporządzenia stwarza podstawy prawne do wydania przez dyrektora danej izby celnej, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego i określa wypadki, w których dopuszczalna jest taka możliwość. Reguluje kwestię, w jakich sytuacjach decyzja taka musi zostać wydana przez organ celny, a w jakich rozstrzygnięcie tej kwestii jest uzależnione od oceny organu celnego. Ma to szczególne znaczenie w świetle dotychczas obowiązujących przepisów regulujących tę materię, które nie przewidywały możliwości cofnięcia przez organ celny zgody na dokonywanie w miejscu uznanym czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, nawet w sytuacji, gdy osoba, na rzecz której uznano miejsce, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów, bądź osoba ta uległa likwidacji.

W § 14 projektu rozporządzenia przewidziano wejście w życie przepisów tego rozporządzenia z dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej, a więc z dniem 1 maja 2004 r.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody budżetu państwa

Wprowadzenie niniejszych regulacji nie wpłynie na dochody i wydatki dla budżetu państwa, nie spowoduje dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa w stosunku do stanu prawnego obowiązującego do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność ani polskiej gospodarki wewnętrznej, ani zewnętrznej.

4. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia.....

w sprawie warunków i kryteriów tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych

Na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia– Prawo celne (Dz. U. Nr... , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) warunki tworzenia wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych;
- 2) wymogi dotyczące lokalizacji wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych, a także dokumenty niezbędne do rozpatrzenia wniosku o ustanowienie wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych;
- 3) wypadki, w których może nastąpić zniesienie wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych z urzędu lub na wniosek.

§ 2. Wolne obszary celne tworzy się na wniosek osoby, o której mowa w art. 26 ust. 3 ustawy - Prawo celne, zwanej dalej „wnioskodawcą”.

2. Wniosek o utworzenie wolnego obszaru celnego w rozumieniu art. 799 lit. a) i lit. b) rozporządzenia nr 2454/93/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1 i n.), ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 1335/2003/WE z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 187 z 26.7.2003, str. 16 i n.), zwanego dalej „Rozporządzeniem Wykonawczym”, składa się ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, który go rozpatruje w terminie do sześciu miesięcy od dnia złożenia kompletnych dokumentów.

3. Wzory wniosków stanowią załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Do wniosku o utworzenie wolnego obszaru celnego w rozumieniu art. 799 lit. a) Rozporządzenia Wykonawczego należy dołączyć następujące dokumenty:

- 1) wypis z księgi wieczystej potwierdzający prawo własności lub użytkowania wieczystego, przysługujące wnioskodawcy w stosunku do nieruchomości, na której ma powstać wolny obszar celny;
- 2) opis nieruchomości, na których ma być ustanowiony wolny obszar celny:
 - a) szczegółowy opis przebiegu granic planowanego wolnego obszaru celnego oraz warunków technicznego ich zabezpieczenia, wraz z oznaczeniem przejść,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

- b) warunki przyrodnicze i naturalne nieruchomości oraz wymogi dotyczące ochrony środowiska naturalnego,
 - c) opis infrastruktury technicznej, sanitarnej i komunikacyjnej,
 - d) mapę planowanego wolnego obszaru celnego w skali 1:5.000, z zaznaczeniem przebiegu jego granic,
 - e) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego pod wolny obszar celny;
- 3) opinię właściwego miejscowo dyrektora izby celnej, dotyczącą możliwości prowadzenia w planowanym wolnym obszarze celnym skutecznego dozoru celnego;
 - 4) opinię właściwej miejscowo rady gminy w sprawie celowości ustanowienia wolnego obszaru celnego;
 - 5) informację o uwarunkowaniach lokalizacyjnych (usytuowanie szlaków komunikacyjnych, zasoby siły roboczej);
 - 6) analizę ekonomiczno-finansową przedsięwzięcia (koszt projektowanej inwestycji, źródła finansowania);
 - 7) informacje dotyczące rodzaju planowanej na terenie wolnego obszaru celnego działalności gospodarczej;
 - 8) oświadczenie wnioskodawcy zawierające zobowiązanie do zawarcia umów z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność na terenie wolnego obszaru celnego w sprawie odpowiedzialności za szkodę spowodowaną zniesieniem wolnego obszaru celnego z przyczyn określonych w § 10 lub art. 26 ust. 6 pkt 2 ustawy – Prawo celne;
 - 9) inne informacje, które zdaniem wnioskodawcy mogą mieć znaczenie dla ustanowienia wolnego obszaru celnego.

2. Do wniosku, o którym mowa w § 2, w wypadku wnioskodawców prowadzących działalność gospodarczą, oprócz dokumentów wymienionych w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) odpis z właściwego rejestru albo zaświadczenia o zgłoszeniu do ewidencji działalności gospodarczej, jeżeli odrębne przepisy wymagają wpisu do rejestru lub zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej;
- 2) zaświadczenie o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacyjnego REGON i decyzję o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej;
- 3) zaświadczenie:
 - a) o niezaleganiu przez wnioskodawcę w uiszczaniu podatków stanowiących dochód budżetu państwa,
 - b) o niezaleganiu przez wnioskodawcę ze składkami na ubezpieczenia społeczne - wydane przez urząd właściwy dla siedziby lub miejsca zamieszkania wnioskodawcy.
- 4) opinię o sytuacji finansowej wnioskodawcy, wydaną przez bank prowadzący jego rachunek rozliczeniowy;
- 5) oświadczenie wnioskodawcy, sporządzone zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 2 do rozporządzenia, że w stosunku do niego nie toczy się postępowanie likwidacyjne, układowe, upadłościowe lub egzekucyjne.

3. W wypadku wniosku o zmianę powierzchni dotychczas istniejącego wolnego obszaru celnego należy dołączyć dokumenty określone w ust. 1 pkt 1-7 i ust. 2 pkt 3.

§4. Dokumenty, o których mowa w § 3, powinny być dołączone w oryginale lub kopii, której zgodność z oryginałem została poświadczona urzędowo lub notarialnie.

2. Dokumenty określone w § 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 powinny zawierać aktualne dane.

3. Jeżeli dokumenty określone w § 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w ust. 2 zostały wydane wcześniej niż trzy miesiące przed dniem złożenia wniosku, ich zgodność ze stanem faktycznym powinna być potwierdzona przez organ, który je wydał.

§5. Warunkiem utworzenia, powiększenia lub zmniejszenia wolnego obszaru celnego jest złożenie wniosku, o którym mowa w § 2 wraz z kompletnymi dokumentami określonymi w § 3.

§6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych nie wyraża zgody na utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego, w szczególności, gdy:

- a) dyrektor izby celnej stwierdzi, że nie może zapewnić skutecznego dozoru celnego, lub
- b) wnioskodawca nie daje rękojmi należytego zarządzania wolnym obszarem celnym, lub
- c) nie są spełnione przesłanki, o których mowa w art. 26 ust. 1 i 2 ustawy Prawo celne.

§7. Przepisy § 2, § 3 ust. 1 pkt 2 lit. b) i c), pkt 3, pkt 5-9, ust. 2 i ust. 3 oraz § 4-6, odnoszące się do wolnych obszarów celnych w rozumieniu art. 799 lit. a) Rozporządzenia Wykonawczego, stosuje się odpowiednio do wolnych obszarów celnych w rozumieniu art. 799 lit. b) Rozporządzenia Wykonawczego.

2. Do wniosku, o którym mowa w § 1, należy dołączyć dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do korzystania z miejsca, w którym ma być utworzony wolny obszar celny.

§8. Przepisy § 2, § 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a), lit. c) i lit. e), pkt 3, pkt 5-9, ust. 2 i ust. 3 oraz § 4-6, odnoszące się do wolnych obszarów celnych, stosuje się odpowiednio do składów wolnoctwowych.

2. Do wniosku, o którym mowa w § 2, należy dołączyć mapę planowanego składu wolnoctwowego w skali 1:500, z zaznaczeniem przebiegu jego granic.

§9. Wolny obszar celny lub skład wolnoctwowy może zostać zniesiony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

§10. Wniosek zarządzającego o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnoctwowego powinien być uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest rozpatrywany w terminie do 2 miesięcy.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych powiadamia zarządzającego o przyczynach nieuwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

§11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie warunków i kryteriów tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnoctwowych (Dz. U. Nr 19, poz. 228 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 376), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Finansów z dnia.....

Załącznik nr 1

.....
(miejsowość, rok, miesiąc, dzień)

Minister Finansów
ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

**Wniosek o utworzenie/zmianę powierzchni^{*)} wolnego obszaru celnego w rozumieniu art. 799
lit.a/ lit. b/ składu wolnołowego^{*)}**

1. Imię i nazwisko albo nazwa (firma) wnioskodawcy.
2. Adres miejsca zamieszkania albo siedziby wnioskodawcy.
3. Miejsowość, w której planowane jest utworzenie wolnego obszaru celnego lub składu wolnołowego /utworzony jest wolny obszar celny lub skład wolnołowy^{*)}.
4. Wykaz załączników, zgodnie z § 3 rozporządzenia.

.....
(data i podpis wnioskodawcy)

^{*)} Niepotrzebne skreślić.

.....
(imię i nazwisko osoby składającej oświadczenie)

.....
(adres zamieszkania osoby składającej oświadczenie)

Oświadczenie

Niniejszym oświadczam, że wobec mnie, jako wnioskodawcy ubiegającego się o utworzenie wolnego obszaru celnego/składu wolnocłowego^{*)}, nie jest prowadzone postępowanie egzekucyjne, postępowanie upadłościowe, postępowanie likwidacyjne ani postępowanie układowe.

.....
(miejsce i data złożenia
oświadczenia wnioskodawcy)

.....
(podpis)

^{*)} Niepotrzebne skreślić.

UZASADNIENIE

W myśl art. 167 ust. 1 rozporządzenie nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1 i n.), ostatnio zmienione aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.) kraje członkowskie mogą ustanawiać na niektórych częściach obszaru celnego Wspólnoty wolne obszary celne lub zezwolić na tworzenie składów wolnocłowych. Przepisy wspólnotowego prawa celnego w sposób ogólny regulują sposób i kryteria ustanawiania wolnych obszarów celnych i tworzenia składów wolnocłowych, pozostawiając tę kwestię właściwości państw członkowskich.

Ustawa Prawo celne, określając jedynie cele w jakich mogą być tworzone wolne obszary celne i składy wolnocłowe, jak również warunki dotyczące miejsca ich utworzenia oraz osobę zarządzającego, pozostawia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych szczegółowe kwestie dotyczące określenia zasad i procedur tworzenia wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Proponowane rozporządzenie stanowi zatem wykonanie delegacji zawartej w ustawie Prawo celne, która nakłada na ministra właściwego do spraw finansów publicznych obowiązek określenia warunków tworzenia i znoszenia wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych, w szczególności wymogów dotyczących lokalizacji wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych, dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o ustanowienie wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Rozporządzenie powinno również uwzględniać możliwość zniesienia wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych z urzędu i na wniosek.

Omawiany projekt rozporządzenia określa procedurę tworzenia wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych. Zgodnie z § 2 organem właściwym do rozpatrzenia wniosku o utworzenie wolnego obszaru celnego jest minister właściwy do spraw finansów publicznych. Wniosek winien zostać rozpatrzony w terminie 6 miesięcy licząc od dnia złożenia kompletnych dokumentów. Załącznik nr 1 stanowi wzór wniosku o utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

Warunkiem utworzenia lub zmiany powierzchni wolnego obszaru celnego jest, zgodnie z § 5 projektu rozporządzenia, złożenie wniosku wraz z kompletnymi dokumentami. Projekt rozporządzenia zawiera podstawowy katalog dokumentów, jakie wnioskujący winien dołączyć do wniosku, niezbędnych do jego rozpatrzenia. W wypadku, gdy wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą zobowiązany jest dodatkowo dołączyć dokumenty określone w § 3 ust. 2 projektu rozporządzenia. Natomiast do wniosku o zmianę powierzchni już istniejącego wolnego obszaru celnego należy dołączyć tylko dokumenty określone w § 3 ust. 3 projektu rozporządzenia. Dokumenty winny zostać dostarczone w oryginale lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii. Wypis z księgi wieczystej potwierdzający prawo własności lub użytkowania wieczystego, przysługujące wnioskodawcy w stosunku do nieruchomości, na której ma powstać wolny obszar celny, oraz dokumenty wymienione w § 3 ust. 2 projektu rozporządzenia składane w wypadku wnioskodawców prowadzących działalność gospodarczą, winny zawierać aktualne dane. Powyższe dokumenty oraz opinia właściwego miejscowo dyrektora izby celnej, dotycząca możliwości prowadzenia w planowanym wolnym obszarze

celnym skutecznego dozoru celnego i opinia właściwej miejscowo rady gminy w sprawie celowości ustanowienia wolnego obszaru celnego, winny zostać wydane nie wcześniej niż trzy miesiące przed dniem złożenia wniosku; w przypadku, gdy zostały wydane wcześniej ich zgodność ze stanem faktycznym powinna być potwierdzona przez organ, który je wydał.

Proponowany projekt rozporządzenia określa również sytuacje, w których minister właściwy do spraw finansów nie wyraża zgody na utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego. Powodem takiej decyzji może być przedstawiona przez dyrektora izby celnej opinia o braku możliwości sprawowania skutecznego dozoru celnego w planowanym woc-u, nie są spełnione przesłanki określone w art. 26 ustawy Prawo celne, lub wnioskodawca nie daje rękojmi należytego zarządzania woc-em.

Natomiast § 7 i § 8 projektu rozporządzenia wskazuje, przepisy dotyczące wolnych obszarów celnych w rozumieniu art. 799 lit. a) Rozporządzenia Wykonawczego, które stosuje się odpowiednio także do wolnych obszarów celnych w rozumieniu art. 799 lit. b) Rozporządzenia Wykonawczego oraz do składów wolnocłowych.

Ustawa Prawo celne przewiduje możliwość zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego z urzędu lub na wniosek. Rozporządzenie stanowi, iż organem właściwym do zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego jest minister właściwy do spraw finansów publicznych, który dokonuje tego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki. Przesłanki zniesienia z urzędu wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego z urzędu określone zostały w ustawie Prawo celne. Wniosek o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego winien być uzasadniony szczególnymi okolicznościami, rozpatrywany jest w terminie do 2 miesięcy. W przypadku nieuwzględnienia wniosku minister właściwy do spraw finansów powiadamia wnioskodawcę o przyczynach takiej decyzji.

Ocena Skutków Regulacji

1. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów Budżetu Państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Proponowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

34/01/em

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowych zasad powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub
zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, oraz
ogólnych warunków i wzorów ewidencji prowadzonej w wolnym obszarze celnym i składzie
wolnocłowym**

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia.....– Prawo celne (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;
- 2) ogólne warunki i wzory ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

§2.¶Kroć w niniejszym rozporządzeniu mowa jest o wolnych obszarach celnym, należy przez to rozumieć zarówno wolne obszary celne w rozumieniu art. 799 lit. a) i b) rozporządzenia nr 2454/93/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnym (Dz.Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1 i n.), ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 1335/2003/WE z dnia 25 lipca 2003¶ zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnym (Dz.Urz. UE L 187 z 26.7.2003, str. 16 i n.), zwanego dalej „Rozporządzeniem Wykonawczym”, jak i składy wolnocłowe.

§3.¶Osoby, o których mowa w art. 799 litera c) Rozporządzenia Wykonawczego, składają powiadomienie o rozpoczęciu działalności w wolnym obszarze celnym w formie pisemnej do organu celnego właściwego ze względu na położenie wolnego obszaru celnego.

2.¶Powiadomienie powinno w szczególności zawierać określenie:

- 1) osoby zamierzającej prowadzić działalność w wolnym obszarze celnym;
- 2) rodzaju działalności, jaka będzie prowadzona w wolnym obszarze celnym;
- 3) terminu, w jakim przewidywane jest rozpoczęcie działalności w wolnym obszarze celnym;
- 4) techniki, jaka będzie wykorzystywana przy prowadzeniu ewidencji towarowej.

3.¶Do powiadomienia należy dołączyć:

- 1) dokument potwierdzający prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

- 2) zaświadczenie o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacyjnego REGON;
- 3) decyzję o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej;
- 4) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do korzystania z pomieszczeń lub terenu, gdzie będzie prowadzona działalność;
- 5) zezwolenia lub koncesje, w wypadku prowadzenia działalności, która na podstawie odrębnych przepisów wymaga takiego zezwolenia lub koncesji;
- 6) informację z właściwego rejestru, że osoby kierujące działalnością gospodarczą wnioskodawcy nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe;
- 7) zaświadczenie:
 - a) o niezaleganiu przez wnioskodawcę z podatkami stanowiącymi dochód budżetu państwa,
 - b) o niezaleganiu przez wnioskodawcę ze składkami na ubezpieczenia społeczne - wydane przez właściwy dla wnioskodawcy urząd;
- 8) oświadczenie, podpisane przez osoby kierujące działalnością gospodarczą wnioskodawcy, że w stosunku do wnioskodawcy nie jest prowadzone postępowanie egzekucyjne, upadłościowe, likwidacyjne lub układowe.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, powinny być dołączone w oryginale lub w formie odpisu urzędowo lub notarialnie poświadczonych oraz zawierać dane aktualne na dzień złożenia powiadomienia.

5. Osoby określone w ust. 1 obowiązane są zgłaszać właściwemu miejscowo organowi celnemu zmiany danych określonych w ust. 2 pkt 2-4 oraz w dokumentach, o których mowa w ust. 3, w ciągu 14 dni od dnia ich powstania.

§4. Zatwierdzenie lub odmowa zatwierdzenia sposobu prowadzenia ewidencji towarowej następuje w drodze decyzji.

§5. Ewidencja towarowa może być prowadzona:

- 1) w formie książkowej;
 - 2) z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.
2. Ewidencja towarowa prowadzona jest w sposób ciągły.
3. Wzór strony ewidencji towarowej określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§6. W wypadku prowadzenia ewidencji towarowej w formie książkowej, przed rozpoczęciem jej wypełniania karty ewidencji powinny być przeszyte, a strony ponumerowane i opatrzone stemplem osoby prowadzącej działalność w wolnym obszarze celnym. Organ celny opatruje przeszycie plombą, a na ostatniej stronie ewidencji wpisuje liczbę jej stron.

§7. Ewidencja towarowa prowadzona z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych może zostać zatwierdzona przez organ celny pod warunkiem, że:

- 1) osoba posiada szczegółową pisemną instrukcję obsługi programu komputerowego wykorzystywanego do prowadzenia ewidencji;
- 2) stosowany program komputerowy zapewnia wgląd w treść dokonywanych zapisów i przechowywanie danych w sposób chroniący je przed zatarciem lub zniekształceniem, uniemożliwia usuwanie dokonanych zapisów i pozwala na drukowanie zapisów w porządku chronologicznym.

2. Osoba prowadząca ewidencję towarową z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych jest obowiązana do przechowywania kopii ewidencji zapisanej na nośnikach informacji lub w formie wydruku.

§ 8. Dla każdego rodzaju towaru lub towarów tego samego rodzaju mających różną cenę zakupu należy prowadzić odrębną kartotekę rozchodów i przemieszczeń towarów, stanowiącą integralną część ewidencji towarowej.

2. Wzór strony kartoteki rozchodów i przemieszczeń towarów stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Organ celny, po uwzględnieniu potrzeb wynikających z kontroli celnej, może, na wniosek osoby zainteresowanej, wyrazić zgodę na prowadzenie kartoteki rozchodów i przemieszczeń towarów według wzoru innego niż określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

4. Kartoteka rozchodów i przemieszczeń towarów może być prowadzona także z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych. Przepisy § 7 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Zgoda, o której mowa w § 8 ust. 3, lub odmowa wyrażenia zgody następuje w drodze decyzji.

§ 10. W kartotece rozchodów i przemieszczeń towarów osoba prowadząca ewidencję towarową jest obowiązana wpisywać wszystkie zmiany miejsca złożenia towaru.

§ 11. Prowadzący działalność w wolnym obszarze celnym jest obowiązany do prowadzenia ewidencji maszyn, urządzeń i wyposażenia, które są wykorzystywane do prowadzenia działalności w wolnym obszarze celnym.

2. Wzór karty ewidencji, o której mowa w ust. 1, stanowi załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 12. Prowadzący działalność w wolnym obszarze celnym jest obowiązany wpisać do ewidencji maszyn, urządzeń i wyposażenia wprowadzone do wolnego obszaru celnego maszyny, urządzenia i wyposażenie, które są niezbędne do prowadzenia działalności.

2. Wpisu, o którym mowa w ust. 1, należy dokonać niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia wprowadzenia maszyn, urządzeń lub wyposażenia.

§ 13. Z zastrzeżeniem ust. 2, osoba prowadząca działalność polegającą na sprzedaży detalicznej dokumentuje dokonaną transakcję dowodami sprzedaży, które zawierają w szczególności numer karty pokładowej, numer biletu lub numer dokumentu uprawniającego daną osobę do przekroczenia granicy.

2. W przypadku sprzedaży towarów członkom załóg na dokumencie sprzedaży wpisuje się numer dokumentu uprawniającego daną osobę do przekroczenia granicy.

§ 14. W przypadku zakończenia działalności na terenie wolnego obszaru celnego osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym jest obowiązana do uregulowania wszelkich zobowiązań wobec organu celnego, nie później niż w dniu faktycznego zakończenia działalności.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, jest obowiązana, nie później niż w dniu faktycznego zakończenia działalności, do przedstawienia organowi celnemu wszelkich informacji związanych z tą działalnością, w szczególności do przedstawienia:

- 1) wykazu towarów objętych w wolnym obszarze celnym gospodarczymi procedurami celnymi;

- 2) wykazu towarów, którym nadano przeznaczenie celne wprowadzenia do wolnego obszaru celnego;
- 3) ewidencji towarowej i ewidencji maszyn i urządzeń.

§15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia działalności w wolnych obszarach celnych i składach wolnoctwowych, wypadków, w których organ celny może wprowadzić zakazy lub ograniczenia dotyczące tej działalności, oraz ogólnych warunków i wzorów ewidencji prowadzonych w wolnych obszarach celnych i składach wolnoctwowych (Dz. U. Nr 19, poz. 234), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

WZÓR STRONY EWIDENCJI TOWAROWEJ

Lp.	Data wprowadzenia towaru do wolnego obszaru celnego/składu wolnocłowego	Pozycja ewidencji urzędu celnego	Dane dokumentu przewozowego wejścia	Nazwa towaru, kod CN, dane określone w art. 806 litera a) Przepisów Wykonawczych do Kodeksu Celnego Wspólnot Europejskich	Numery kartotek	Status celny towaru
1	2	3	4	5	6	7

Adnotacja o zakończeniu procedury celnej	Uwagi o innym przeznaczeniu celnym	Dane dokumentu przewozowego wyjścia	Informacje o dokonaniu zwyczajowych czynności	Zależnie od sprawy, jedno z oznaczeń, o których mowa w art. 549, 550, 583 Kodeksu Celnego Wspólnot Europejskich	Adnotacja o towarach, o których mowa w art. 806 litera G) Kodeksu celnego Wspólnot Europejskich	Uwagi
8	9	10	11	12	13	14

WZÓR STRONY KARTOTEKI ROZCHODÓW I PRZEMIESZCZEŃ TOWARÓW

.....
pieczęć prowadzącego
działalność w woc

1. Nr kartoteki	2. Nr ewidencji towarowej	3. Kod CN	4. Jednostka miary	5. Ilość towaru	6. Cena zakupu	7. Miejsce złożenia

8. Kolejne miejsca złożenia towaru

a.	b.	c.	d.	e.	f.	g.
h.	i.	j.	k.	l.	l.	m.

9. Data	10. Ilość wydana	11. Dane dokumentu	12. Pozostało	13. Dodatkowe informacje	14. Uwagi

WZÓR KARTY EWIDENCJI MASZYN, URZĄDZEŃ I WYPOSAŻENIA

Lp.	Nazwa maszyny, urządzenia lub wyposażenia	Dane niezbędne do identyfikacji	Data wprowadzenia	Data wyprowadzenia z wolnego obszaru celnego	Uwagi
1	2	3	4	5	6

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w projekcie ustawy Prawo celne, która w artykule 28 nakłada na ministra właściwego do spraw finansów publicznych obowiązek określenia szczegółowych zasad powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym oraz określenia ogólnych warunków i wzorów ewidencji prowadzonej w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. Rozporządzenie wskazuje w szczególności na dokumenty, które powinien przedłożyć organowi celnemu przedsiębiorca, w wypadku rozpoczęcia lub zakończenia działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie w wolnocłowym.

Przepisy rozporządzenia nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1 i n.), ostatnio zmienione aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.), zwanego dalej Wspólnotowym Kodeksem Celnym, w art. 172 ust. 1 stanowią, iż na warunkach przewidzianych w niniejszym Kodeksie, w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym dozwolona jest wszelka działalność natury przemysłowej, handlowej lub usługowej. O prowadzeniu takiej działalności należy uprzednio powiadomić organy celne. Obowiązek powiadomienia o prowadzeniu działalności gospodarczej w wolnym obszarze celnym i składzie wolnocłowym wynika zatem z przepisów wspólnotowych, a proponowane rozporządzenie precyzuje jedynie sposób i zasady dokonywania takiego powiadomienia.

Zgodnie z proponowanymi zapisami powiadomienie o zamiarze prowadzenia działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym składa operator. Art. 799 litera c) Rozporządzenia Wykonawczego stanowi, iż „operator” oznacza dowolną osobę, która prowadzi działalność obejmującą składowanie, obróbkę, przetwarzanie, sprzedaż lub kupno towarów w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. Powiadomienie, o którym mowa składa się w formie pisemnej do organu celnego właściwego ze względu na położenie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego. Proponowany § 3 ust. 2 rozporządzenia określa elementy jakie powinno zawierać powiadomienie, natomiast w ust. 3 zawarty został katalog dokumentów jakie należy dołączyć do powiadomienia. Dokumenty powinny być dołączone w oryginale lub w formie urzędowo lub notarialnie poświadczonego odpisu oraz zawierać dane aktualne na dzień złożenia wniosku. Wszelkie zmiany danych określonych w złożonych dokumentach należy zgłaszać właściwemu miejscowo organowi celnemu w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Rozporządzenie Wykonawcze w art. 803 ust. 1 stanowi, iż potwierdzenie przez operatora działalności podlega zatwierdzeniu przez władze celne ewidencji towarowej, o której mowa:

- w art. 176 Kodeksu, w przypadku wolnego obszaru celnego o kontroli typu I lub składu wolnocłowego;
- w art. 105 Kodeksu w przypadku wolnego obszaru celnego o kontroli typu II.

Zgodnie z art. 176 Wspólnotowego Kodeksu Celnego każda osoba wykonująca w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym działalność polegającą na składowaniu, obróbce, przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów jest zobowiązana do prowadzenia ewidencji towarowej w sposób zatwierdzony przez organy celne. Towary powinny zostać ujęte w ewidencji towarowej niezwłocznie po ich wprowadzeniu do pomieszczeń tej osoby. Ewidencja towarowa powinna pozwalać organom celnym na identyfikację towarów oraz wykazywać ich przemieszczanie.

Zatwierdzenie ewidencji, zgodnie z art. 803 ust. 2 Rozporządzenia Wykonawczego, jest wystawiane na piśmie. § 4 projektu rozporządzenia uszczegóławia, iż zatwierdzenie lub odmowa zatwierdzenia sposobu prowadzenia ewidencji towarowej następuje w formie decyzji administracyjnej.

Projekt rozporządzenia przewiduje dwie formy prowadzenia ewidencji towarowej - w formie książkowej oraz z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych. Ewidencja prowadzona jest w sposób ciągły.

Elementy niezbędne jakie winna zawierać ewidencja towarowa określa art. 806 Przepisów Wykonawczych. Wzór strony ewidencji towarowej stanowi załącznik 1 do projektu rozporządzenia. Szczegóły techniczne dotyczące obu form ewidencji określone zostały w § 6 i 7 projektu rozporządzenia.

Art. 806 litera b) Rozporządzenia Wykonawczego stanowi, iż ewidencja towarowa winna m.in. zawierać informacje umożliwiające monitorowanie towarów w każdym momencie, w szczególności monitorowanie ich położenia. W celu spełnienia powyższego wymogu, mając na uwadze uproszczenie i zapewnienie zachowania przejrzystości ewidencji towarowej projekt rozporządzenia przewiduje prowadzenie odrębnej kartoteki rozchodów i przemieszczeń towarów. Kartoteka ta stanowi integralną część ewidencji towarowej i jest prowadzona dla każdego rodzaju towaru lub towarów tego samego rodzaju mających różną cenę zakupu. Wzór takiej kartoteki określony został w załączniku nr 2 do projektu rozporządzenia. Możliwe jest, za zgodą organu celnego, prowadzenie kartoteki rozchodów i przemieszczeń towarów według innego wzoru. W celu uzyskania zgody osoba zainteresowana winna złożyć wniosek do organu celnego, który udziela lub odmawia wyrażenia zgody w drodze decyzji. Przepisy dotyczące form prowadzenia ewidencji towarowej stosuje się odpowiednio. Kartoteka rozchodów i przemieszczeń towarów powinna być prowadzona w sposób szczegółowy, należy wpisywać w niej wszystkie zmiany miejsca złożenia towaru; wpisów dokonuje osoba prowadząca ewidencję towarową.

Prowadzący działalność w wolnym obszarze celnym zobowiązany jest również ewidencjonować maszyny, urządzenia i wyposażenie, które są niezbędne do prowadzenia tej działalności. Wpisu dokonuje się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiło wprowadzenie maszyn, urządzeń lub wyposażenia.

Projekt rozporządzenia nakłada na osobę prowadzącą działalność polegającą na sprzedaży detalicznej obowiązek dokumentowania dokonanej transakcji dowodami sprzedaży, które zawierają w szczególności numer karty pokładowej, numer biletu lub numer dokumentu uprawniającego daną osobę do przekroczenia granicy. W przypadku sprzedaży towarów członkom załóg na dokumencie sprzedaży wpisuje się numer dokumentu uprawniającego daną osobę do przekroczenia granicy.

Zakończenie działalności gospodarczej w wolnym obszarze celnym może nastąpić w każdym czasie, osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym winna uregulować wszelkie zobowiązania wobec organu celnego, nie później niż w dniu faktycznego zakończenia działalności oraz przedstawić organowi celnemu wszelkie informacje związane z działalnością, w szczególności: wykaz towarów objętych w wolnym obszarze celnym gospodarczymi procedurami celnymi, wykaz towarów, którym nadano przeznaczenie celne wprowadzenia do wolnego obszaru celnego, ewidencję towarową i ewidencję maszyn i urządzeń.

Ocena Skutków Regulacji

1. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów Budżetu Państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Proponowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowych warunków i trybu postępowania przy zniszczeniu towaru i
zrzeczeniu się towaru na rzecz Skarbu Państwa**

Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§1. Osoba zamierzająca nadać towarowi przeznaczenie celne zniszczenia, składa wniosek o udzielenie pozwolenia na zniszczenie towaru do organu celnego właściwego ze względu na planowane miejsce zniszczenia towaru. Wzór wniosku o wydanie pozwolenia na zniszczenie towaru stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) w przypadku towarów składowanych czasowo - kopię deklaracji skróconej lub innego dokumentu wykorzystanego w charakterze deklaracji skróconej, w których zostały ujęte towary przeznaczone do zniszczenia;
- 2) w przypadku towarów objętych procedurą celną - kopię zgłoszenia celnego, na podstawie którego towary zostały objęte procedurą;
- 3) w przypadku towarów, którym nadano przeznaczenie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego - kopię dokumentu przewozowego;
- 4) upoważnienie - w przypadku złożenia wniosku przez przedstawiciela.

§2. Organ celny może uzależnić wydanie pozwolenia na zniszczenie towaru od uzyskania przez osobę, o której mowa w § 1 ust. 1, decyzji właściwych organów administracji publicznej, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628 późn. zm.²⁾), zezwalającej na zniszczenie towaru oraz określającej sposób i warunki jego zniszczenia.

§3. Organ celny wydaje pozwolenie na zniszczenie towaru według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§4. Osoba, której organ celny wydał pozwolenie na zniszczenie towaru obowiązana jest do zawiadomienia tego organu celnego o ustalonym terminie zniszczenia towaru, nie później niż 7 dni przed tym terminem.

§5. Zniszczenie towaru następuje pod nadzorem organu celnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 113, poz. 984 i Nr 199, poz. 1671 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78.

2. Organ celny może odstąpić od nadzoru nad zniszczeniem towaru, jeżeli czynności tej dokonują wyspecjalizowane jednostki, powołane do niszczenia określonego rodzaju towarów.

3. Osoba, która otrzymała pozwolenie na zniszczenie towaru, może być obecna przy jego zniszczeniu.

§ 8. Osoba, o której mowa w § 4, zobowiązana jest do przedstawienia organowi celnemu, który wydał pozwolenie na zniszczenie towaru, protokołu ze zniszczenia towaru określającego, w szczególności, osobę, która dokonała zniszczenia towaru, dokładny sposób zniszczenia oraz opis odpadów i pozostałości pochodzących ze zniszczenia.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, powinien zostać podpisany przez osobę, która dokonała zniszczenia towarów.

3. Jeden egzemplarz protokołu ze zniszczenia towaru należy przekazać organowi celnemu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia dokonania zniszczenia.

§ 9. W przypadku zniszczenia towaru objętego uprzednio gospodarczą procedurą celną, organ celny, o którym mowa w § 6 ust. 1, przekazuje niezwłocznie kopię protokołu ze zniszczenia towaru organowi celnemu, który wydał pozwolenie na korzystanie z gospodarczej procedury celnej.

§ 10. Wszelkie koszty związane ze zniszczeniem towaru, w szczególności, koszty transportu, przechowywania, zniszczenia i opłaty za czynności kontroli celnej ponosi osoba, która otrzymała pozwolenie na zniszczenie towaru.

§ 11. Przepisy rozporządzenia dotyczące zniszczenia towarów stosuje się także do zniszczenia towarów w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

§ 10. W przypadkach, o których mowa w art. 31 ust. 1 pkt 3 i art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo celne, organ celny powierza zniszczenie towarów wyspecjalizowanym jednostkom powołanym do niszczenia określonego rodzaju towarów. Wyspecjalizowana jednostka sporządza protokół ze zniszczenia towaru. Przepisy § 5 ust. 1 i 2, § 6, § 7 i § 9 stosuje się odpowiednio.

§ 11. Właściciel towaru lub osoba przez niego upoważniona może, za zgodą organu celnego, zrzec się towaru na rzecz Skarbu Państwa.

2. Organ celny, o którym mowa w ust. 1, nie może przyjąć towaru na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli towar objęty jest zakazami lub ograniczeniami wynikającymi z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych lub przepisów odrębnych.

3. Wniosek o wyrażenie zgody na zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę osoby zrzekającej się towaru;
- 2) nazwę i opis towaru;
- 3) określenie ilości i masy towaru;
- 4) elementy kalkulacyjne:
 - a) kod taryfy celnej,
 - b) stawkę celną,
 - c) wartość celną ustaloną według kursu waluty na dzień złożenia wniosku,
 - d) inne elementy niezbędne do ustalenia należności przywozowych;
- 5) oświadczenie stwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w ust. 2;
- 6) oświadczenie o nieodpłatnym zrzeczeniu się towaru na rzecz Skarbu Państwa.

4. Organ celny, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji, przyjmuje towar na rzecz Skarbu Państwa lub odmawia wyrażenia zgody na zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004r.³⁾

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 29 października 1999 r. w sprawie szczególnego trybu postępowania przy zniszczeniu towaru, zrzeczeniu na rzecz Skarbu Państwa oraz powrotnym wywozie (Dz. U. Nr 92, poz. 1053, z 2001 r. Nr 19, poz. 230, Nr 149, poz. 1676 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 386), które utraciło moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Z dniem 1 maja 2004 r. Polska stanie się członkiem Wspólnoty Europejskiej. W zakresie prawa celnego oznacza to, w szczególności, obowiązek przyjęcia jednolitych zasad dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi, jak również przemieszczania towarów w ramach Wspólnoty. Od dnia akcesji zatem Polska będzie w sposób bezpośredni stosować postanowienia wspólnotowego prawa celnego, w tym przede wszystkim rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, a także inne regulacje unijne wydane w randze rozporządzenia.

Jednakże konstrukcja przepisów wspólnotowych aktów prawnych, w tym Wspólnotowego Kodeksu Celnego, pozwala państwom członkowskim, których systemy prawne charakteryzują się odmiennymi rozwiązaniami, w pewnych zakresach wprowadzać dodatkowe regulacje krajowe.

Na gruncie polskiego ustawodawstwa takim uzupełnieniem przepisów wspólnotowych będzie ustawa – Prawo celne, której projekt znajduje się obecnie w toku prac legislacyjnych, oraz akty wykonawcze do niego.

Obecnie kwestię trybu postępowanie przy zniszczeniu towaru oraz zrzeczeniu na rzecz Skarbu Państwa reguluje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 października 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przy zniszczeniu towaru, zrzeczeniu na rzecz Skarbu państwo oraz powrotnym wywozie (Dz. U. Nr 92, poz. 1053 z późn. zm.).

Art.29 ust. 1. projektu ustawy – Prawo celne stanowi, iż organ celny może wyrazić zgodę na zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa bez innych obciążeń niż należności przywozowe. Organ celny może odstąpić od tego warunku, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że przyjęcie zrzeczonego towaru nie narazi Skarbu Państwa na straty.

Art. 29 ust. 2 tegoż projektu upoważnia Ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do określenia w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków i trybu postępowania przy zniszczeniu towaru i zrzeczeniu się towaru na rzecz Skarbu Państwa. Rozporządzenie to powinno uwzględniać w szczególności możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej oraz powierzenia zniszczenia towaru wyspecjalizowanym jednostkom powołanym do niszczenia określonego rodzaju towarów.

Niniejsze rozporządzenie stanowi wypełnienie powyższej delegacji ustawy – Prawo celne.

W rozporządzeniu tym Minister Finansów określa tryb postępowania w 3 przypadkach tj.

1) nadawania towarowi przeznaczenia celnego zniszczenia (na wniosek podmiotu);
Nadanie towarowi tego przeznaczenia celnego uzależnione jest od uzyskania pozwolenia organu celnego właściwego ze względu na planowane miejsce zniszczenia. Osoba, która uzyskała takie pozwolenia obowiązana jest następnie przedstawić organowi, który wydał

pozwolenie protokół ze zniszczenia towaru (§ 6.1), osoba ta ponosi również wszelkie koszty związane ze zniszczeniem towaru (§ 8).

Uregulowania niniejszego rozporządzenia odnośnie nadawania towarowi przeznaczenia celnego zniszczenia, na wniosek podmiotu są analogiczne do dotychczas obowiązujących - (ww. rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 października 1999 r. Dz.U. Nr 92, poz. 1053 z późn. zm.)

2) dokonywania zniszczenia towaru przez organ celny w sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 1 pkt 3 i art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo celne;

Zgodnie z art. 31. 1. pkt 3 ww. ustawy jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania, rozpowszechniania lub obrotu towarami albo uzależniają ich posiadanie, obrót lub rozpowszechnianie od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny, w celu uregulowania sytuacji towaru, może dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona.

Zgodnie art. 32 ust. 1 pkt 2 w celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń, organ celny może dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona.

Niniejsze rozporządzenie w §10 przewiduje, iż organ celny powierzy zniszczenie towarów wyspecjalizowanym jednostkom powołanym do niszczenia określonego rodzaju towarów. Przy zniszczeniu towaru w tym trybie odpowiednio stosuje się przepisy § 5 ust. 1 i 2, § 6, § 7 i § 9 przedmiotowego rozporządzenia.

Koszty zniszczenia ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajduje się towar (art.31 ust 4 i 32 ust. 4 ustawy Prawo celne).

3) zrzeczenia się towaru na rzecz Skarbu Państwa;

Przejęcie towaru na rzecz Skarbu Państwa następuje w drodze decyzji organu celnego wydawanej na wniosek właściciela lub osoby przez niego upoważnionej.

Uregulowania niniejszego rozporządzenia odnośnie zrzeczenia się towaru na rzecz Skarbu Państwa, są analogiczne do dotychczas obowiązujących - (ww. rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 października 1999 r. Dz.U. Nr 92, poz. 1053 z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Całość konstrukcji instytucji zniszczenia towaru lub jego zrzeczenia się na rzecz Skarbu Państwa zakłada, iż Skarbu Państwa nie zostanie narażony na straty w związku ze zrzeczeniem się towaru lub jego zniszczeniem. Co do zasady więc niniejsza regulacja nie wpłynie na dochody i wydatki budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozwiązania przyjęte w rozporządzeniu nie będą miały wpływu na krajowy rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Projekt rozporządzenia nie będzie miał bezpośredniego wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

26/01/em

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia.....

w sprawie depozytów

Na podstawie art. 35 ust. 4 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz.....) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) warunki przyjmowania towarów do depozytu;
- 2) przypadki, w których organ celny odmówi przyjęcia towarów do depozytu;
- 3) terminy przechowywania towarów w depozycie;
- 4) wzór pokwitowania przyjęcia towarów do depozytu.

§ 2. Przyjmując towary do przechowywania w depozycie urzędu celnego, zwanego dalej „magazynem depozytowym”, organ celny określa wartość:

- 1) towarów niewspólnotowych – przyjmując ich wartość celną;
- 2) towarów wspólnotowych – przyjmując ich szacunkową wartość rynkową.

§ 3. Przed przyjęciem towarów do przechowywania w magazynie depozytowym organ celny może zobowiązać osobę składającą towary albo osobę, której zatrzymano lub zajęto towary, a także organ państwowy, który zatrzymał lub zajął towary, do złożenia towarów w opakowaniu gwarantującym właściwe przechowanie i zachowanie ich tożsamości.

§ 4. 1. Przyjęcie towarów do przechowywania w magazynie depozytowym organ celny potwierdza wydając pokwitowanie, którego wzór stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Pokwitowanie sporządza się w 3 egzemplarzach, przy czym:

- 1) oryginał pokwitowania - otrzymuje osoba składająca towary do przechowywania w magazynie depozytowym albo której zatrzymano lub zajęto towary;
- 2) drugi egzemplarz - dołącza się do towaru;
- 3) trzeci egzemplarz - pozostaje w dokumentacji urzędu celnego w bloczku pokwitowań.

3. Odbiór pokwitowania powinien być na wszystkich egzemplarzach potwierdzony podpisem osoby, o której mowa w ust. 2 pkt 1.

§ 5. W przypadku, gdy nie można ustalić osoby wprowadzającej towary na obszar celny Wspólnoty Europejskiej, organ celny dokonuje ich przyjęcia do magazynu

¹⁾ Minister finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

depozytowego na podstawie wypełnionego druku, o którym mowa w § 4 ust. 2, z adnotacją, że brak osoby, której można wydać pokwitowanie.

§ 6. Przyjęcie do przechowywania w magazynie depozytowym towarów zatrzymanych lub zajętych przez inne organy państwowe odbywa się na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego i nie wymaga sporządzenia pokwitowania.

§ 7. Organ celny może odmówić przyjęcia do przechowywania w magazynie depozytowym towarów, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy - Prawo celne, jeżeli:

- 1) potwierdzenie ich jakości i rodzaju wymaga wiedzy specjalistycznej lub uprzednich badań, a tożsamości towarów nie można ustalić dostępnymi dla organu celnego metodami;
- 2) nie ma możliwości zagwarantowania właściwych warunków przechowywania towarów.

§ 8. 1. Odbioru towarów przechowywanych czasowo w magazynie depozytowym może dokonać osoba, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1, lub osoba przez nią upoważniona, po zwrocie pokwitowania i uiszczeniu opłaty za przechowanie. Upoważnienie do odbioru towarów powinno być sporządzone w formie pisemnej oraz poświadczony urzędowo lub notarialnie.

2. Wydanie towarów zajętych lub zatrzymanych do postępowań administracyjnych prowadzonych przed organami celnymi albo postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, może nastąpić po uprawomocnieniu się wydanego przez właściwy organ rozstrzygnięcia w sprawie i uiszczeniu opłaty za przechowanie, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Nie pobiera się opłat za przechowanie towarów zatrzymanych do postępowań administracyjnych, prowadzonych przed organami celnymi i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, jeżeli w zakończonym postępowaniu administracyjnym albo postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe i wykroczenie skarbowe umorzono postępowanie albo inaczej orzeczono, oddalając zarzuty stanowiące podstawę zatrzymania lub zajęcia.

4. W przypadku zagubienia lub utraty pokwitowania wydanie towarów może nastąpić po złożeniu przez osobę, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1, oświadczenia, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia. Pieniądze będące, w kraju, prawnym środkiem płatniczym mogą zostać zwrócone po upływie dwóch miesięcy od daty złożenia oświadczenia o zagubieniu lub utracie pokwitowania.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wydanie towarów następuje w obecności dwóch świadków, którymi mogą być funkcjonariusze celni, z wyłączeniem magazyniera.

§ 9. 1. Towary mogą być odebrane tylko w urzędzie celnym, w którym są przechowywane, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Pieniądze będące w kraju prawnym środkiem płatniczym mogą być odebrane w każdym urzędzie celnym, z zastrzeżeniem § 8 ust. 4.

3. Pieniądze będące w kraju prawnym środkiem płatniczym, przechowywane w magazynie depozytowym, powinny zostać odpowiednio zabezpieczone lub złożone na przechowanie zgodnie z przepisami odrębnymi.

§ 10. 1. Termin przechowywania towarów wynosi dwa miesiące. Termin ten może być przedłużony o cztery miesiące na wniosek osoby, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1 lub osoby przez nią upoważnionej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Okresy przechowywania towarów zajętych lub zatrzymanych uzależnione są od rozstrzygnięć wydanych przez właściwe organy.

§ 11. Towary przechowywane w magazynie depozytowym, nie podjęte w wyznaczonym terminie, podlegają sprzedaży po dwóch latach od dnia doręczenia osobie uprawnionej wezwania do ich odbioru; w przypadku niemożności doręczenia wezwania, termin ten liczy się od dnia zwrotu wezwania bądź stwierdzenia niemożności doręczenia.

§ 12. Przechowywanie przedmiotów wartościowych, przedmiotów muzealnych i zabytkowych, rzeczy znalezionych oraz broni, amunicji i innego sprzętu stanowiącego wyposażenie wojskowe określają przepisy odrębne.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 29 października 1999r. w sprawie szczegółowych warunków oraz sposobów i terminów przechowywania towarów w depozycie urzędu celnego (Dz. U. Nr 94, poz.1092), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia

Załącznik nr 1

Druk ścisłego zarachowania nr.....

Urząd Celnny
w

POKWITOWANIE

przyjęcia od

(imię i nazwisko albo nazwa osoby składającej towary, której zatrzymano lub zajęto towary)

.....
(adres lub siedziba osoby składającej towary)

.....
(określenie rodzaju sprawy i jej oznaczenie)

.....
(podstawa prawna przyjęcia towarów do przechowania w magazynie depozytowym)

.....
(przywóz, wywóz, inne)

Lp.	Określenie rodzaju i nazwa towaru	Ilość (w jednostkach miary)	Wartość celna towarów niewspółnotowych lub szacunkowa wartość rynkowa towarów wspólnotowych	Inne dane i uwagi
1	2	3	4	5

.....
(data wystawienia pokwitowania)

.....
(podpis i pieczęć
funkcjonariusza celnego)

.....
(potwierdzenie odbioru pokwitowania)

Termin odbioru towarów

Potwierdzenie odbioru towarów.....

(data i podpis odbiorcy)

Pouczenie

1. Przyjęte do przechowania w magazynie depozytowym towary mogą być odebrane przez osobę uprawnioną lub przez osobę przez nią upoważnioną w terminie podanym w pokwitowaniu, po zwrocie oryginału pokwitowania i uiszczeniu opłaty za przechowanie.
2. Przechowywane w magazynie depozytowym towary mogą być odebrane tylko w urzędzie, w którym były przechowywane, natomiast pieniądze będące w kraju prawnym środkiem płatniczym mogą być odebrane w każdym urzędzie celnym.
3. Upoważnienie do odbioru towarów z magazynu depozytowego powinno być sporządzone w formie pisemnej.
4. W wypadku zagubienia lub utraty pokwitowania wydanie towaru może nastąpić po złożeniu przez osobę, o której mowa w pkt 1, odpowiedniego oświadczenia złożonego pod rygorem odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 Kodeksu karnego za złożenie fałszywego oświadczenia. Pieniądze będące w kraju prawnym środkiem płatniczym zostaną zwrócone w urzędzie celnym, w którym były przechowywane, nie wcześniej niż po upływie dwóch miesięcy od daty złożenia oświadczenia o zagubieniu pokwitowania.
5. Towary nie podjęte z magazynu celnego w wyznaczonym terminie podlegają sprzedaży po dwóch latach od dnia doręczenia osobie uprawnionej wezwania odbioru. W wypadku niemożności doręczenia wezwania termin ten liczy się od dnia wezwania bądź stwierdzenia niemożności doręczenia.
6. Za przechowanie towarów w magazynie depozytowym prowadzonym przez organ celny pobiera się opłatę określoną zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia2004 r. w sprawie stawek opłat pobieranych przez organy (Dz. U. Nr, poz.).

Załącznik nr 2

.....
miejsowość i data

.....
(imię i nazwisko lub nazwa, adres lub siedziba
osoby składającej oświadczenie)

Oświadczenie

Uprzedzony(a) o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia,
wynikającej z art. 233 Kodeksu karnego, oświadczam, że w dniuzgubiłem(am) –
utraciłem(am)*) oryginał pokwitowania na złożenie towarów w magazynie depozytowym
Urzędu Celnego w.....

.....
.....
(dokładne określenie rodzaju i nazwa towarów)

.....
.....
(Opisanie okoliczności zagubienia-utruty oryginału pokwitowania)

.....
(podpis i pieczęć
funkcjonariusza celnego
przyjmującego oświadczenie
i pouczającego o odpowiedzialności karnej)

.....
(podpis osoby uprawnionej
lub jej upoważnionego pełnomocnika)

*) Niepotrzebne skreślić.

Uzasadnienie

Przedkładany projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie warunków i terminów przechowywania towarów w depozycie oraz przypadków, w których organ celny odmówi ich przyjęcia do depozytu urzędu celnego, stanowi wykonanie delegacji wynikającej z art. 35 ust. 4 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr, poz.....).

Podstawowym celem wprowadzenia powyższej regulacji jest zapewnienie przechowywania towarów, które podlegają zakazom lub ograniczeniom przywozowym lub wywozowym, na okres niezbędny do nadania tym towarom przeznaczenia celnego.

Regulacje projektowanego rozporządzenia w zasadzie są powtórzeniem regulacji zawartych w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 29 października 1999 r. w sprawie szczegółowych warunków oraz sposobów i terminów przechowywania towarów w depozycie urzędu celnego (Dz. U. Nr 94, poz.1092).

§ 1 projektu rozporządzenia ustanawia jego zakres przedmiotowy, tj. warunki przyjmowania towarów do depozytu, przypadki, w których organ celny odmówi przyjęcia towarów do depozytu oraz terminy przechowywania towarów w depozycie, określa wzór pokwitowania przyjęcia towarów do depozytu magazynu urzędu celnego mając na uwadze w szczególności rodzaj towarów oraz ułatwienie formalności w przyjmowaniu towarów do depozytu.

§ 2 projektu reguluje sposób określania przez organ celny wartości towarów niewspólnotowych i wspólnotowych przyjmowanych do depozytu urzędu celnego zwanego w projekcie „magazynem depozytowym”.

§ 3 projektu rozporządzenia daje organowi celnemu możliwość przed przyjęciem towarów do przechowania w magazynie depozytowym zobowiązania osoby składającej towary, albo której zatrzymano lub zajęto towary, a także organowi państwowemu, który zatrzymał lub zajął towary, do złożenia towarów w opakowaniu gwarantującym właściwe przechowanie i zachowanie ich tożsamości.

§ 4 ust. 1-2 projektu określa zasady i sposób przyjęcia towarów do przechowania w magazynie depozytowym, wskazując, że organ celny wydaje pokwitowanie stanowiące załącznik nr 1 do projektu rozporządzenia.

§ 5 projektu zawiera sposób przyjęcia towarów do magazynu depozytowego w przypadku gdy nie można ustalić osoby wprowadzającej towary na obszar celny Wspólnoty.

§ 6 projektu określa sposób przyjęcia do przechowywania w magazynie depozytowym towarów zatrzymanych lub zajętych przez inne organy państwowe.

§ 7 projektu reguluje przypadki kiedy organ celny odmówi przyjęcia do przechowywania w magazynie depozytowym towarów o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 ustawy z dnia 2003 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr, poz.....).

§ 8 ust. 1 projekt określa kto może dokonać odbioru towarów przechowywanych czasowo w magazynie depozytowym oraz sposób jego odbioru. W ust. 2 określono kiedy może nastąpić wydanie towarów zajętych lub zatrzymanych do postępowań administracyjnych, prowadzonych przed organami celnymi albo do postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe. W ust. 3 unormowano przypadki kiedy nie pobiera się opłat za przechowanie towarów zatrzymanych do postępowań administracyjnych, prowadzonych przed organami celnymi i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe. W ust. 4 i 5 uregulowano zasady wydania towarów w wypadku zagubienia lub utraty pokwitowania towarów oraz termin zwrotu pieniędzy będących w kraju prawnym środkiem płatniczym.

§ 9 ust. 1 i 2 projektu normuje, w którym urzędzie celnym mogą być odebrane towary oraz pieniądze będące w kraju prawnym środkiem płatniczym. Przepis ust 3 zobowiązuje fakultatywnie do przechowywania pieniędzy będących w kraju prawnym środkiem płatniczym w magazynie depozytowym, w sposób odpowiednio zabezpieczony lub do złożenia na przechowanie zgodnie z przepisami odrębnymi.

§ 10 projektu określa terminy przechowywania towarów w depozycie.

§ 11 projektu daje możliwość sprzedaży towarów przechowywanych w magazynie depozytowym nie podjętych w wyznaczonym terminie po dwóch latach od dnia doręczenia osobie uprawnionej wezwania do ich odbioru oraz określa sposób liczenia tego terminu.

§ 12 projektu stanowi, iż przechowywanie przedmiotów wartościowych, przedmiotów muzealnych i zabytkowych, rzeczy znalezionych oraz broni, amunicji i innego sprzętu stanowiącego wyposażenie wojskowe określają przepisy odrębne.

Problematyka będąca przedmiotem ww. projektu nie jest regulowana w prawie wspólnotowym, pozostaje zatem w gestii państw członkowskich i nie podlega harmonizacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa i sektora publicznego

W zakresie dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów Budżetu państwa i sektora publicznego.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożony projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie zwolnienia od należności przywozowych towarów, przywożonych w bagażu osobistym podróżnego

Na podstawie art. 40 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) ograniczenia wartości zwolnionych od należności przywozowych towarów, przywożonych w bagażu osobistym przez podróżnego, który nie ukończył 15 roku życia oraz
- 2) ograniczenia ilości i wartości zwalnianych od należności przywozowych towarów przywożonych w bagażu osobistym podróżnego, który:
 - a) ma miejsce zamieszkania w strefie przygranicznej lub
 - b) jest pracownikiem zatrudnionym w strefie przygranicznej lub
 - c) jest członkiem załogi środków transportu wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi a Wspólnotą Europejską.

§ 2. Łączna wartość zwolnionych od należności przywozowych towarów, o których mowa w art. 45 rozporządzenia Nr 918/83/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. WE L 105 z 23.4.1983, str. 1 i n.) ostatnio zmienionego aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.) zwanego dalej „Rozporządzeniem ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych”, przywożonych przez podróżnego, który nie ukończył 15 roku życia, nie może przekraczać równowartości 90 euro.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

§3.1. Zwolnione od należności przywozowych są towary, o których mowa w art. 46 rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, przywożone przez podróżnego, który:

- 1) ma miejsce zamieszkania w strefie przygranicznej lub
- 2) jest pracownikiem zatrudnionym w strefie przygranicznej lub
- 3) jest członkiem załogi środków transportu wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi a Wspólnotą Europejską, z zachowaniem następujących norm ilościowych:
 - a) wyroby alkoholowe - łącznie nie więcej niż 0,5 l,
 - b) tytoń i wyroby tytoniowe:
 - papierosy - nie więcej niż 20 sztuk albo
 - cygaretki (cygara o ciężarze nieprzekraczającym 3 g) - nie więcej niż 15 sztuk, albo
 - cygara - nie więcej niż 5 sztuk, albo
 - tytoń, tabaka - nie więcej niż 20 g,
 - c) perfumy - nie więcej niż 25 ml, i wody toaletowe - nie więcej niż 100 ml,
 - d) produkty lecznicze - w ilości przeznaczonej na potrzeby osobiste podróżnego.

2. Łączna wartość zwolnionych od należności przywozowych towarów, innych niż wymienione w ust. 1, przywożonych przez podróżnego, o którym mowa w ust. 1, nie może przekraczać równowartości 80 euro.

§4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie zwolnienia od cła towarów przywożonych w bagażu osobistym podróżnego (Dz. U. Nr 148, poz. 1651), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Podstawą do wydania niniejszego rozporządzenia jest art. 40 ustawy z dnia... 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr..., poz. ...) będący delegacją dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia ograniczenia wartości lub ilości zwolnionych od należności przywozowych towarów, przywożonych przez osoby, o których mowa w art. 47 zdanie drugie i art. 49 ust. 1 rozporządzenia Nr 918/83/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. WE L 105 z 23.4.1983, str. 1 i n.).

Zgodnie z wyżej powołanym przepisem ustawy - Prawo celne przepisy niniejszego rozporządzenia powinny w szczególności zapobiegać nadmiernemu przywozowi niektórych towarów objętych podatkiem akcyzowym na obszar celny Wspólnoty.

Wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wprowadzenia limitu wartości towarów, które mogą być zwolnione od należności przywozowych, w przypadku ich przywozu przez osoby poniżej 15 roku życia oraz przez osoby, które mają miejsce zamieszkania w strefie przygranicznej lub są pracownikami zatrudnionymi w strefie przygranicznej bądź są członkami załóg środków transportu wykorzystywanych w ruchu między państwami trzecimi a Wspólnotą, ma na celu uniemożliwienie przywozu przez te osoby rzeczy w ilościach handlowych i służy zabezpieczeniu finansowych interesów Wspólnoty.

Natomiast wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do ograniczenia norm ilościowych na niektóre towary akcyzowe, w szczególności alkohol i wyroby tytoniowe, które mogą być przywożone przez osoby zamieszkałe w strefie nadgranicznej, osoby przekraczające granicę w związku z wykonywaną pracą w strefie nadgranicznej oraz załogi środków transportu wykorzystywanych w ruchu między krajami trzecimi, a Wspólnotą, ma na celu zapobieżenie nadmiernemu przywozowi tych towarów na obszar Wspólnoty z krajów leżących poza jej granicami.

Projekt rozporządzenia, w § 1, określa zakres przedmiotowy, jaki reguluje niniejsze rozporządzenie.

W § 2 projektu została uregulowana kwestia, do jakiej łącznie wartości towarów może być stosowane zwolnienie od należności przywozowych, w przypadku przywozu tych towarów przez podróżnego, który nie ukończył 15 roku życia. Zgodnie z upoważnieniem do wprowadzenia ograniczenia w tym zakresie przez kraj członkowski, zawartym w art. 47 zdaniu drugim rozporządzenia dotyczącego ustanowienia wspólnotowego systemu zwolnień celnych, w § 2 projektowanego rozporządzenia określono, iż łączna wartość ww. towarów nie może przekraczać równowartości 90 euro.

W § 3 ust. 1 projektu rozporządzenia określone normy ilościowe niektórych towarów, w szczególności objętych podatkiem akcyzowym, które mogą korzystać ze zwolnienia od należności przywozowych, w przypadku ich przywozu przez osoby, które mają miejsce zamieszkania w strefie przygranicznej lub są pracownikami zatrudnionymi w strefie przygranicznej bądź są członkami załóg środków transportu wykorzystywanych w ruchu między państwami trzecimi a Wspólnotą. Ponadto w ust. 2 ww. przepisu uregulowana została kwestia, do jakiej łącznie wartości towary, inne niż wymienione w ust. 1, mogą być zwolnione od należności

przywozowych, w przypadku przywozu tych towarów przez ww. grupy osób. W § 3 ust. 2 ustalono więc, iż równowartość tych towarów, analogicznie jak miało to miejsce pod rządami dotychczas obowiązujących przepisów prawa, nie może przekraczać 80 euro.

W § 14 projektu rozporządzenia przewidziano wejście w życie przepisów tego rozporządzenia z dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej, a więc z dniem 1 maja 2004 r.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody budżetu państwa

Wprowadzenie niniejszych regulacji nie wpłynie na dochody i wydatki dla budżetu państwa, nie spowoduje dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa w stosunku do stanu prawnego obowiązującego do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność ani polskiej gospodarki wewnętrznej, ani zewnętrznej.

4. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

Projekt

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia.....

w sprawie wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych

Na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy z dnia..... – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz..) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych (Dz. U. Nr 80, poz. 723), które utraciło moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

**WYKAZ GWARANTÓW UPRAWNIONYCH DO UDZIELANIA GWARANCJI
SKŁADANYCH JAKO ZABEZPIECZENIE POKRYCIA KWOT WYNIKAJĄCYCH
Z DŁUGÓW CELNYCH**

I. Banki:

1. ABN AMRO Bank (Polska) S.A.
2. AIG Bank Polska S.A.
3. Bank Gospodarki Żywnościowej S.A.
4. Bank Gospodarstwa Krajowego
5. Bank Handlowy w Warszawie S.A.
6. Bank Inicjatyw Społeczno-Ekonomicznych S.A.
7. Bank Millennium S.A.
8. Bank Ochrony Środowiska S.A.
9. Bank of Tokyo-Mitsubishi (Polska) S.A.
10. Bank Pocztowy S.A.
11. Bank Polska Kasa Opieki S.A.
12. Bank Polskiej Spółdzielczości S.A.
13. Bank Przemysłowo-Handlowy PBK S.A.
14. Bank Przemysłowy S.A.
15. Bank Svenska Handelsbanken (Polska) S.A.
16. Bank Współpracy Europejskiej S.A.
17. Bank Zachodni WBK S.A.
18. Bankgesellschaft Berlin (Polska) S.A.
19. BNP Paribas Bank Polska S.A.
20. BRE Bank S.A.
21. CC-Bank S.A.
22. Credit Lyonnais Bank Polska S.A.
23. DaimlerChrysler Services Bank Polska S.A.
24. Danske Bank Polska S.A.
25. Deutsche Bank PBC S.A.
26. Deutsche Bank Polska S.A.
27. Dominet Bank S.A.
28. Dresdner Bank Polska S.A.
29. DZ Bank Polska S.A.
30. Euro Bank S.A.
31. FCE Bank Polska S.A.
32. Fiat Bank Polska S.A.
33. FORTIS Bank Polska S.A.
34. GE Bank Mieszkaniowy S.A.
35. GE Capital Bank S.A.
36. GMAC Bank Polska S.A.

37. Gospodarczy Bank Wielkopolski S.A.
38. Górnośląski Bank Gospodarczy S.A.
39. ING Bank Śląski S.A.
40. Inwest-Bank S.A.
41. Kredyt Bank S.A.
42. Lukas Bank S.A.
43. Mazowiecki Bank Regionalny S.A.
44. Nord/LB Bank Polska Norddeutsche Landesbank S.A.
45. Nordea Bank Polska S.A.
46. Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski S.A.
47. Rabobank Polska S.A.
48. Raiffeisen Bank Polska S.A.
49. Société Générale S.A. Oddział w Polsce
50. Volkswagen Bank Polska S.A.
51. WestLB Bank Polska S.A.
52. Wschodni Bank Cukrownictwa S.A.

II. Zakłady ubezpieczeń:

1. AIG Polska Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
2. Commercial Union Polska – Towarzystwo Ubezpieczeń Ogólnych S.A. w Warszawie
3. "Concordia Wielkopolska" Towarzystwo Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu
4. Euler Hermes S.A. w Warszawie
5. Fiat Ubezpieczenia Majatkowe S.A. w Warszawie
6. Generali Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
7. "Gerling Polska" Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
8. Korporacja Ubezpieczeniowa Filar S.A. w Szczecinie
9. Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. w Warszawie
10. Pocztowe Towarzystwo Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie
11. Polskie Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
12. Powszechny Zakład Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
13. Sampo Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie (IF TU S.A.)
14. Sopockie Towarzystwo Ubezpieczeniowe Ergo Hestia S.A. w Sopocie
15. Towarzystwo Ubezpieczeniowe Allianz Polska S.A. w Warszawie
16. Towarzystwo Ubezpieczeniowe Compensa S.A. w Warszawie
17. Towarzystwo Ubezpieczeniowe Europa S.A. we Wrocławiu
18. Towarzystwo Ubezpieczeniowe Inter-Polska S.A. w Warszawie
19. Towarzystwo Ubezpieczeniowe Winterthur S.A. w Warszawie
20. Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji CIGNA - STU S.A. w Warszawie
21. Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji Partner S.A. w Warszawie
22. Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji Warta S.A. w Warszawie
23. Towarzystwo Ubezpieczeń w Rolnictwie i Gospodarce Żywnościowej Agropoplisa S.A. w Warszawie
24. Tryg Polska Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Radomiu
25. UNIQA Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Łodzi
26. Zurich Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w Warszawie

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 52 ust. 2 projektu ustawy – Prawo celne.

W przedkładanym rozporządzeniu Ministra Finansów zawarty jest wykaz gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych. Problematyka regulowana w ww. rozporządzeniu pozostaje w kompetencji państw członkowskich i nie podlega harmonizacji.

W rozporządzeniu wskazano wyłącznie te podmioty spośród banków i zakładów ubezpieczeń, które mają siedzibę we Wspólnocie, związane są w spółki prawa handlowego, prowadzą działalność uprawniającą je do świadczenia tego rodzaju usług oraz dają rękojmię wywiązania się z przyjętych na siebie zobowiązań.

Projektowane rozporządzenie jest powtórzeniem regulacji zawartej w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych (Dz. U. Nr 80, poz. 723).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i sektora publicznego.

2. Wpływ na rynek pracy

Rozporządzenie to nie będzie miało na rynek pracy.

3. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenia nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożony projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

32/01/em

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr... , poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce;
- 2) dokumenty uważane za równoważne z depozytem w gotówce, mające wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organy celne;
- 3) sposób potwierdzenia przez organ celny złożenia zabezpieczenia.

§ 2. Dłużnik lub osoba, o której mowa w art. 189 ust. 1 lub 3 rozporządzenia nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1 i n.), ostatnio zmienionego aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.Urz.UE L 236 z 23.9.2003, str. 33 i n.), zwana dalej "zobowiązany", może złożyć zabezpieczenie co najmniej w jeden z następujących sposobów:

- 1) wpłacając kwotę zabezpieczenia gotówką w kasie urzędu celnego lub na bankowy rachunek pomocniczy izby celnej właściwej miejscowo dla tego urzędu w banku krajowym, w placówce pocztowej lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo – kredytowej;
- 2) udzielając dyspozycji bankowi krajowemu, prowadzącemu rachunek bankowy zobowiązanego, polecenia przelewu kwoty zabezpieczenia na bankowy rachunek pomocniczy izby celnej;
- 3) składając w urzędzie celnym czek gotówkowy lub rozrachunkowy, wystawiony przez zobowiązanego na kwotę zabezpieczenia, potwierdzony do wysokości tej kwoty przez bank krajowy prowadzący rachunek bankowy zobowiązanego;
- 4) składając w urzędzie celnym dokumenty płatnicze, o których mowa w § 3, na kwotę równą wysokości wymaganego zabezpieczenia, określoną według wartości nominalnej tych dokumentów.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

§3.1. Dokumentami mającymi wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organ celny jako zabezpieczenie, są papiery wartościowe na okaziciela o określonym terminie wykupu, wyemitowane przez Skarb Państwa albo Narodowy Bank Polski, bankowe papiery wartościowe i listy zastawne o określonym terminie wykupu, wyemitowane we własnym imieniu i na własny rachunek przez bank wymieniony w wykazie gwarantów, o którym mowa w art. 52 ustawy – Prawo celne.

2. W przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1, występujących w formie zdematerializowanej, organ celny przyjmuje świadectwo depozytowe albo inny dokument - wydane osobie uprawnionej do wykonywania praw z oznaczonych w treści świadectwa albo innego dokumentu papierów wartościowych - wraz z oświadczeniem podmiotu prowadzącego rachunek tych papierów wartościowych o ustanowieniu na określony okres blokady odpowiedniej liczby papierów wartościowych na tym rachunku.

§4.1. Organ celny, przyjmując zabezpieczenie, wydaje zobowiązanemu potwierdzenie złożenia zabezpieczenia na formularzu, którego wzór stanowi załącznik do rozporządzenia.

2. Wydanie potwierdzenia złożenia zabezpieczenia może nastąpić po przedstawieniu przez zobowiązanego wiarygodnego dowodu potwierdzającego dokonanie czynności, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2 oraz dokonaniu czynności, o których mowa w § 2 pkt 3 i 4.

§5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1999 r. w sprawie sposobu złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce oraz określenia dokumentów mających wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organ celny (Dz. U. 70, poz. 786, zm. Dz. U. z 2002 r. Nr 43, poz. 387), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Druk ścisłego zarachowania – Seria Nr	
..... (pieczęć podłużna UC)	.(
Potwierdzenie złożenia zabezpieczenia Urząd Celny w	
Składający zabezpieczenie:	
Zabezpieczenie dotyczy:	I
Sposób złożenia zabezpieczenia:	v
Termin ważności zabezpieczenia: od dnia do dnia	I
Oryginał potwierdzenia otrzymałem(am): (data i podpis zobowiązanego lub osoby uprawnionej do reprezentowania zobowiązanego)	.I

Pouczenie

1. Zabezpieczenie podlega zwrotowi na rzecz osoby uprawnionej, jeżeli właściwy organ celny stwierdzi, iż dług celny, na którego pokrycie zostało złożone, wygasł lub nie będzie już mógł powstać, w przypadku zaś korzystania z procedur zawieszających, zabezpieczenie podlega zwrotowi z chwilą rozliczenia procedury.
2. Zabezpieczenie w gotówce w walucie polskiej, wpłaconej w kasie urzędu celnego, może zostać odebrane w kwocie nominalnej w każdym urzędzie celnym, po stwierdzeniu powstania jednej z sytuacji wymienionych w ust. 1 pouczenia i po zwrocie oryginału niniejszego potwierdzenia.
3. Zabezpieczenie w gotówce w walucie polskiej, wpłacone na bankowy rachunek pomocniczy

izby celnej w banku, w placówce pocztowej lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo – kredytowej, albo wpłacone na ten rachunek w wykonaniu polecenia przelewu czy realizacji czeku gotówkowego lub rozrachunkowego, może być zwrócone w kwocie nominalnej w tej izbie celnej pod warunkami wymienionymi w ust. 1 pouczenia oraz po uzyskaniu przez tę izbę z banku prowadzącego rachunek wyciągu bankowego, potwierdzającego uznanie tego rachunku kwotą zabezpieczenia.

4. Zabezpieczenie złożone w postaci dokumentów mających wartość płatniczą może być zwrócone w tym urzędzie celnym, w którym zostało złożone, pod warunkami wymienionymi w ust.1 pouczenia.
5. W przypadku zagubienia oryginału potwierdzenia złożenia zabezpieczenia, podlegające zwrotowi zabezpieczenie może zostać zwrócone osobie uprawnionej w urzędzie celnym, w którym było złożone, po upływie dwóch miesięcy od dnia złożenia w tym urzędzie oświadczenia osoby uprawnionej o zagubieniu oryginału potwierdzenia.

Miejsce na adnotacje dotyczące wydania lub wykorzystania zabezpieczenia:

Z pouczeniem zapoznałem(am) się:

(data i czytelny podpis)

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Finansów stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 53 projektu ustawy – Prawo celne.

Rozporządzenie to odnosi się do jednej z podstawowych form zabezpieczenia – depozytu w gotówce, o której mowa w art. 194 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Ww. rozporządzenie zawiera regulacje uzupełniające, a więc takie, które nie zostały uwzględnione w przepisach wspólnotowych. Reguluje ono szczegółowe kwestie związane ze sposobem złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce, określa także, jakie dokumenty uznawane są za równoważne z depozytem w gotówce, mające wartość płatniczą oraz określa sposób potwierdzania przez organ celny złożenia zabezpieczenia.

Projektowane rozporządzenie jest powtórzeniem regulacji zawartych w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1999 r. w sprawie sposobu złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce oraz określenia dokumentów mających wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organ celny (Dz. U. 70, poz. 786, zm. Dz. U. z 2002 r. Nr 43, poz. 387), z tą tylko różnicą, że w przedkładanym projekcie rozporządzenia nie przewiduje się możliwości złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce poprzez złożenie zabezpieczenia w walutach wymiennalnych.

Pominięcie tego sposobu złożenia zabezpieczenia w ww. projekcie rozporządzenia wynika z tego, iż w myśl art. 194 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, depozyt w gotówce powinien zostać złożony w walucie kraju członkowskiego, w którym żąda się złożenia zabezpieczenia.

W art. 54 projektu ustawy – Prawo celne zawarta jest delegacja uprawniająca Ministra Finansów do określenia innych form zabezpieczenia, niż te, o których mowa w art. 193 WKC, biorąc pod uwagę formy zabezpieczenia określone w art. 857 rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. wprowadzającego Przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

Jedną z form przewidzianych w art. 857 Rozporządzenia Wykonawczego jest możliwość złożenia zabezpieczenia gotówkowego lub jednego z podobnych zabezpieczeń w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w której składane jest zabezpieczenie.

Delegacja zawarta w art. 54 projektu ustawy – Prawo celne jest fakultatywna ponieważ zgodnie z ww. art. 857 ust. 1 wprowadzenie innych form zabezpieczenia niż te, o których mowa w art. 193 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pozostawia się do decyzji państw członkowskich.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

W zakresie dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów budżetu państwa i sektora publicznego.

2. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Projektowane rozporządzenie nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedmiotowe rozporządzenie nie oddziałuje na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**
z dnia

**w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Celnej w Warszawie do prowadzenia niektórych
spraw celnych**

Na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy z dnia..... – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§~~1.~~¹ Wyznacza się Dyrektora Izby Celnej w Warszawie do wykonywania następujących zadań:

- 1) wydawania pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;
- 2) prowadzenia w pierwszej instancji postępowań w sprawach dotyczących:
 - a) wiążącej informacji taryfowej,
 - b) wiążącej informacji o pochodzeniu towaru;
- 3) prowadzenia postępowań w sprawach dotyczących:
 - a) wpisu na listę agentów celnych,
 - b) skreślenia z listy agentów celnych,
 - c) zawieszenia działalności agenta celnego;
- 4) prowadzenia listy agentów celnych;
- 5) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.

§ 2.~~R~~ozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 17 października 2003 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Celnej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych (Dz. U. Nr 172, poz. 1781) oraz rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2002 r. w sprawie właściwości miejscowej organów celnych (Dz. U. Nr 43, poz. 391, Nr 194, poz. 1631 i z 2003 r. Nr 134, poz. 1255 i Nr 184, poz. 1799), które utraciły moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia jest aktem wykonawczym do art. 70 ust. 3 ustawy z dnia..... – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) .

W projekcie niniejszego rozporządzenia wyznaczono Dyrektora Izby Celnej w Warszawie do wykonywania następujących zadań:

- 1) wydawania pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;
- 2) prowadzenia w pierwszej instancji postępowań w sprawach dotyczących:
 - a) wiążącej informacji taryfowej,
 - b) wiążącej informacji o pochodzeniu towaru;
- 3) prowadzenia postępowań w sprawach dotyczących:
 - a) wpisu na listę agentów celnych,
 - b) skreślenia z listy agentów celnych,
 - c) zawieszenia działalności agenta celnego;
- 4) prowadzenia listy agentów celnych;
- 5) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.

W projektowanej regulacji szczegółowo określono zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby celnej, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

Dotychczas problematyka ta była unormowana w:

- 1) rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2002 r. w sprawie właściwości miejscowej organów celnych (Dz. U. Nr 43, poz. 391);
- 2) rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 17 października 2003 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Celnej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1781).

Problematyka będąca przedmiotem ww. projektu rozporządzenia nie jest regulowana w prawie wspólnotowym, pozostaje zatem w gestii państw członkowskich.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożone rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywrze wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie agentów celnych

Na podstawie art. 81 ust. 2 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego oraz sposób powoływania komisji egzaminacyjnej, kwalifikacje członków komisji, zakres i sposób przeprowadzania egzaminu, a także wysokość opłat egzaminacyjnych przeznaczonych na pokrycie działalności i wynagrodzenia jej członków;
- 2) sposób prowadzenia i tryb dokonywania wpisu na listę agentów celnych.

§ 2. Egzamin kwalifikacyjny dla osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego, zwany dalej „egzaminem”, przeprowadza Komisja Egzaminacyjna, zwana dalej „Komisją”.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych powołuje przewodniczącą Komisji i jego zastępcę spośród funkcjonariuszy celnych oraz pracowników Ministerstwa Finansów, na 2-letnią kadencję.

3. Przewodniczący Komisji i jego zastępca, po upływie kadencji, o której mowa w ust. 2, pełnią swoje obowiązki do czasu powołania kolejnego przewodniczącego i jego zastępcy.

4. Komisja przeprowadza egzaminy w składach, zwanych dalej „zespołami egzaminującymi”.

5. W skład zespołu egzaminującego wchodzi:

- 1) przewodniczący zespołu;
- 2) członkowie;
- 3) sekretarz.

6. Jeżeli przewodniczący Komisji albo jego zastępca wchodzi w skład zespołu egzaminującego, to pełni w nim funkcję przewodniczącego zespołu.

7. Przewodniczący zespołu egzaminującego jest odpowiedzialny za sprawne i zgodne z przepisami prawa przeprowadzenie egzaminu.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

8. Przewodniczących zespołów oraz członków i sekretarzy zespołów egzaminujących powołuje, na wniosek przewodniczącego Komisji, minister właściwy do spraw finansów publicznych.

9. Przewodniczący Komisji ustala skład poszczególnych zespołów egzaminujących, uwzględniając potrzebę sprawnego przeprowadzenia egzaminów.

10. Na wniosek przewodniczącego Komisji minister właściwy do spraw finansów publicznych powołuje zespoły egzaminujące w liczbie niezbędnej do sprawnego przeprowadzenia egzaminów.

§ 3. Osoby, o których mowa w § 2 ust. 2 i 8, powinny posiadać wysoki poziom wiedzy z zakresu przepisów prawa celnego, administracyjnego i podatkowego.

1. Organizacje zrzeszające przedsiębiorców uczestniczących w wymianie handlowej z zagranicą mogą delegować swojego przedstawiciela na czas trwania egzaminu w charakterze obserwatora.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może odwołać przewodniczącego Komisji lub jego zastępcę oraz przewodniczącego zespołu, członka i sekretarza zespołu egzaminującego:

- 1) na ich wniosek;
- 2) z urzędu w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;
- 3) gdy osoby te wykonują swoje obowiązki w sposób nierzetelny lub niesumienny.

4. Odwołanie zastępcy przewodniczącego Komisji, przewodniczącego zespołu, członka i sekretarza zespołu egzaminującego może nastąpić na wniosek przewodniczącego Komisji.

5. Odwołanie, o którym mowa w ust. 3 i 4, następuje w drodze decyzji administracyjnej.

6. Kadencja przewodniczących zespołów, członków i sekretarzy zespołów egzaminujących trwa 2 lata. Przepis § 2 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

7. Kadencja osoby powołanej w miejsce osoby odwołanej kończy się z upływem kadencji osoby odwołanej.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ustala wykaz zagadnień tematycznych związanych z przeprowadzaniem egzaminem i podaje go do publicznej wiadomości w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów.

1. Wykaz zagadnień tematycznych jest aktualizowany z uwzględnieniem zmian przepisów prawa celnego i innych przepisów należących do tematyki egzaminu.

2. Zagadnienia tematyczne mogą być przedmiotem egzaminu nie wcześniej niż po upływie miesiąca od dnia podania ich do publicznej wiadomości w sposób określony w ust. 1.

§ 5. Przewodniczący Komisji:

- 1) sprawuje nadzór nad prawidłowością i aktualnością zagadnień tematycznych, o których mowa w § 4 ust. 1;
- 2) przedkłada ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych propozycje wykazu zagadnień tematycznych obowiązujących na egzaminie;
- 3) opracowuje pytania testowe na egzamin;
- 4) ustala termin i miejsce egzaminu;
- 5) sprawuje nadzór nad zespołami egzaminującymi;
- 6) dysponuje środkami uzyskanymi z opłat egzaminacyjnych oraz nadzoruje wypłaty dokonywane z tych środków, w zakresie określonym w § 12 ust. 2-5.

§7.1. Egzamin odbywa się w terminie i miejscu wyznaczonym przez przewodniczącego Komisji, po uprzednim ogłoszeniu egzaminu w siedzibach izb celnych nie później niż na miesiąc przed jego terminem.

2. Wniosek o przystąpienie do egzaminu składa się do Komisji.

§7.2. Egzamin przeprowadza się w wydzielonej sali, w warunkach umożliwiających i zapewniających samodzielną pracę osób, które do niego przystąpiły.

2. Przed rozpoczęciem egzaminu osoba do niego przystępująca jest obowiązana do okazania dokumentu potwierdzającego jej tożsamość.

3. Przewodniczący zespołu oraz członkowie zespołu egzaminującego sprawują nadzór nad prawidłowym przebiegiem egzaminu.

4. W czasie składania egzaminu osoba, która do niego przystąpiła, może opuścić salę po uzyskaniu zgody osoby sprawującej nadzór nad prawidłowym przebiegiem egzaminu; przed opuszczeniem sali osoba ta przekazuje pracę przewodniczącemu zespołu egzaminującego.

5. Przewodniczący zespołu egzaminującego może wykluczyć z egzaminu osobę, która podczas jego trwania korzysta z cudzej pomocy, posługuje się niedozwolonymi materiałami pomocniczymi, pomaga innym uczestnikom egzaminu lub w inny sposób rażąco zakłóca przebieg egzaminu.

6. Wykluczenie, o którym mowa w ust. 5, zostaje stwierdzone protokołem podpisanym przez przewodniczącego zespołu i członków zespołu egzaminującego.

7. Przewodniczący zespołu egzaminującego jest obowiązany poinformować osoby przystępujące do egzaminu o treści przepisów ust. 4-6.

8. Obsługę administracyjną zespołu egzaminującego zapewnia sekretarz.

§8.1. Egzamin składa się z dwóch części.

2. Pierwsza część egzaminu jest przeprowadzana w formie testu. Zestawy testowe są niejawnne.

3. Test składa się ze 100 pytań i obejmuje tematykę z zakresu przepisów prawa celnego, podatkowego i administracyjnego, niezbędną do prawidłowego wykonywania czynności określonych dla agentów celnych, w szczególności, dotyczącą:

- 1) nadania towarom przeznaczenia celnego;
- 2) przedstawicielstwa w sprawach celnych;
- 3) elementów kalkulacyjnych;
- 4) operacji uprzywilejowanych;
- 5) długu celnego;
- 6) elementów towaroznawstwa i znajomości taryfy celnej oraz przepisów dotyczących środków polityki handlowej;
- 7) prawa administracyjnego w zakresie stosowanym w sprawach celnych;
- 8) podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów.

4. Pierwsza część egzaminu trwa nie dłużej niż 150 minut.

5. Ocenę pozytywną z testu otrzymuje osoba, która prawidłowo odpowie co najmniej na 81 pytań.

6. W razie uzyskania oceny negatywnej z pierwszej części egzaminu osoba egzaminowana nie jest dopuszczana do drugiej części egzaminu.

7. Druga część egzaminu polega na:

- 1) wypełnianiu druków i formularzy dokumentów obowiązujących w przywozie towarów na obszar celny Wspólnoty oraz w wywozie towarów z tego obszaru;

2) przygotowaniu dokumentów niezbędnych do nadania towarowi przeznaczenia celnego, w tym wypełnieniu zgłoszenia celnego.

§9. Osoba, która uzyskała ocenę negatywną z pierwszej części egzaminu, może przystąpić do powtórzenia egzaminu w całości nie wcześniej niż po upływie 2 miesięcy od dnia uzyskania oceny negatywnej.

2. Osoba, która uzyskała ocenę negatywną z drugiej części egzaminu, może przystąpić do powtórzenia tej części egzaminu po złożeniu wniosku w tej sprawie.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien być złożony do przewodniczącego Komisji nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia uzyskania oceny negatywnej z drugiej części egzaminu.

4. Osoba, która uzyskała ponownie ocenę negatywną z drugiej części egzaminu, powtarza egzamin w całości. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§10. Brace egzaminacyjne udostępniane są do wglądu na żądanie osoby, która przystąpiła do egzaminu.

§11. Przewodniczący Komisji lub osoba przez niego upoważniona potwierdza złożenie egzaminu z wynikiem pozytywnym zaświadczeniem, którego wzór stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§12. Opłatę egzaminacyjną ustala się w wysokości 30% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym został złożony wniosek o przystąpienie do egzaminu, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

2. Opłatę egzaminacyjną, przeznacza się na:

- 1) obsługę administracyjną egzaminów - 20% opłaty;
- 2) wynagrodzenie przewodniczącego zespołu, członków i sekretarza zespołu egzaminującego - 80 % opłaty.

3. Część opłaty, o której mowa w ust. 2 pkt 1, wnosi się przy składaniu wniosku o przystąpienie do egzaminu, a pozostałą część opłaty, o której mowa w art. 2 pkt 2 - nie później niż w przeddzień wyznaczonego terminu egzaminu.

4. W przypadku nieprzystąpienia do egzaminu część opłaty, o której mowa w ust. 2 pkt 1, nie podlega zwrotowi.

5. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje osobom wchodzącym w skład zespołu egzaminującego, w przypadku gdy obowiązki związane z egzaminowaniem wykonują poza godzinami pracy lub służby.

6. Wynagrodzenie przewodniczącego zespołu jest o połowę wyższe niż członka zespołu egzaminującego, a wynagrodzenie sekretarza stanowi połowę wynagrodzenia członka zespołu egzaminującego.

7. Niezależnie od wynagrodzenia za przeprowadzanie egzaminów przewodniczący Komisji oraz jego zastępca, ze środków, o których mowa w ust. 2, pobierają miesięczne wynagrodzenie w wysokości odpowiednio 80% i 50% przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym odbywa się egzamin.

§13.1. W celu uzyskania wpisu na listę agentów celnych osoba składa do właściwego dyrektora izby celnej pisemny wniosek, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Do wniosku o wpis na listę agentów celnych należy dołączyć uwierzytelnione kserokopie dokumentu:

- 1) potwierdzającego posiadanie co najmniej średniego wykształcenia;
- 2) zawierającego aktualną informację o niekaralności;
- 3) o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej, z zastrzeżeniem ust. 5.

3. W przypadku wątpliwości co do wiarygodności dokumentów, o których mowa w ust. 2, dyrektor izby celnej może zażądać przedstawienia ich oryginałów.

4. Jeżeli przepis odrębny nie stanowi inaczej, dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, powinien zostać sporządzony nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku.

5. Brzepsu ust. 2 pkt 3 nie stosuje się do osoby, która na podstawie przepisów odrębnych nie podlega obowiązkowi ewidencyjnemu w zakresie uzyskania numeru identyfikacji podatkowej.

§14.1. Wpisu na listę agentów celnych dokonuje właściwy dyrektor izby celnej.

2. Wpis na listę agentów celnych obejmuje:

- 1) numer i datę wpisu;
- 2) nazwisko, imię (imiona) i datę urodzenia;
- 3) adres zamieszkania;
- 4) numer identyfikacji podatkowej, jeżeli osoba podlega obowiązkowi ewidencyjnemu w zakresie uzyskania numeru identyfikacji podatkowej.

3. Osoba, o której mowa w § 13 ust. 5, w przypadku otrzymania decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej jest obowiązana niezwłocznie wystąpić z wnioskiem o zmianę decyzji w sprawie wpisu na listę agentów celnych, przedkładając uwierzytelnioną kserokopię decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej.

§15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 9 marca 2001 r. w sprawie agencji celnych i agentów celnych (Dz. U. Nr 19, poz. 232 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 390 oraz z 2003 r. Nr 116, poz. 1097, Nr 146, poz. 1417 i Nr 182, poz. 1782), które utraciło moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Finansów z dnia

Załącznik nr 1

ZAŚWIADCZENIE

Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia ... w sprawie agentów celnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) stwierdza się, że Pan(i) ...
urodzony(a) dnia ... w ...
imię ojca ...
złożył(a) egzamin kwalifikacyjny na agenta celnego w dniu ... i uzyskał(a) **ocenę pozytywną**.

mp.

Za Zespół Egzaminujący: Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej:

Warszawa, dnia ... Nr ewidencyjny ...

....., dnia

(miejscowość)

.....

(imię i nazwisko)

.....

.....

(adres zamieszkania)

.....

(numer dowodu osobistego lub innego dokumentu
potwierdzającego tożsamość)

Dyrektor Izby Celnej
W

.....

(adres)

WNIOSEK O WPIS NA LISTĘ AGENTÓW CELNYCH

W związku ze złożeniem egzaminu na agenta celnego z wynikiem pozytywnym (zaświadczenie z dnia ..., nr ewidencyjny ...) wnoszę o wpisanie mnie na listę agentów celnych.

Jednocześnie oświadczam, że mam pełną zdolność do czynności prawnych i korzystam z pełni praw publicznych oraz posiadam numer identyfikacji podatkowej*

.....

(podpis wnioskodawcy)

Załączniki w postaci uwierzytelnionych kserokopii dokumentu:

- 1) potwierdzającego posiadanie co najmniej średniego wykształcenia;
- 2) zawierającego aktualną informację o niekaralności;
- 3) o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej.*

Niniejszym oświadczam, że według stanu na dzień sporządzenia wniosku dane zawarte we wniosku są prawdziwe oraz dane i informacje wynikające z załączonych do wniosku dokumentów są aktualne.

....., dnia

(miejscowość)

.....

* Nie dotyczy osoby która na podstawie przepisów odrębnych nie podlega obowiązkowi ewidencyjnemu w zakresie uzyskania numeru identyfikacji podatkowej.

(podpis wnioskodawcy)

UZASADNIENIE

W myśl postanowień wspólnotowego prawa celnego, krajom członkowskim pozostawiona została swoboda w uregulowaniu pewnych kwestii, m.in. w zakresie przedstawicielstwa realizowanego przez agenta celnego. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 2913/92/EWG z 12.10.1992r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, kraje członkowskie mogą sobie zastrzec prawo do dokonywania, na swoim obszarze, zgłoszenia celnego w formie przedstawicielstwa bezpośredniego, lub przedstawicielstwa pośredniego, w taki sposób, aby przedstawicielem był agent celny wykonujący swój zawód. Rzeczpospolita Polska, korzystając z powyższej regulacji, zastrzegła w ustawie Prawo celne, poza kilkoma ściśle określonymi wyjątkami, możliwość dokonywania zgłoszenia celnego w formie przedstawicielstwa bezpośredniego wyłącznie dla agentów celnych.

Zgodnie z zasadami zawartymi w przepisach ustawy Prawo celne, agentem celnym może być jedynie osoba wpisana na listę agentów celnych, spełniająca wymogi określone w przepisach ustawy. Jednym z takich wymogów jest złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu na agenta celnego przed komisją egzaminacyjną powoływaną przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Agent celny powinien wykazywać się odpowiednią wiedzą z dziedziny prawa celnego, jak również administracyjnego i podatkowego, niezbędną do rzetelnego i profesjonalnego wykonywania zawodu. Przed dokonaniem wpisu na listę agentów celnych i przyznaniem osobie uprawnień do wykonywania zawodu agenta celnego, konieczne zatem jest sprawdzenie i udokumentowanie posiadanej przez daną osobę wiedzy.

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w ustawie Prawo celne, która w art. 81 ust. 2 nakłada na Ministra Finansów obowiązek określenia trybu przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego dla osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego oraz sposobu powoływania komisji egzaminacyjnej, kwalifikacji członków komisji, zakresu i sposobu przeprowadzania egzaminu, a także wysokości opłat egzaminacyjnych przeznaczonych na pokrycie działalności i wynagrodzenia jej członków, oraz określenia sposobu prowadzenia i trybu dokonywania wpisu na listę agentów celnych.

Zgodnie z zapisami proponowanego rozporządzenia, egzamin kwalifikacyjny dla osób ubiegających się o uzyskanie uprawnienia do wykonywania czynności agenta celnego będzie przeprowadzała Komisja Egzaminacyjna. Przewodniczący Komisji i jego zastępca powoływani będą przez Ministra Finansów, spośród funkcjonariuszy celnych oraz pracowników Ministerstwa Finansów. Kadencja przewodniczącego Komisji i jego zastępcy będzie wynosiła 2 lata, z tym że po jej upływie będą oni pełnić swoje obowiązki do czasu powołania następców. Projekt rozporządzenia daje jednak ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych możliwość odwołania, z urzędu lub na wniosek, przewodniczącego Komisji lub jego zastępcy przed upływem kadencji. Przesłanką odwołania z urzędu będzie skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wykonywanie obowiązków w sposób nierzetelny lub niesumienny. O odwołanie zastępcy przewodniczącego Komisji będzie mógł wnioskować także przewodniczący Komisji. Odwołanie następców będzie w drodze decyzji. Kadencja osoby nowo powołanej będzie się kończyć z upływem kadencji osoby odwołanej.

W rozporządzeniu proponuje się, aby egzaminy przeprowadzane były w „zespołach egzaminujących”. Zespoły te powoływane będą, na wniosek przewodniczącego Komisji, przez Ministra Finansów. Zespoły egzaminacyjne składać się będą z przewodniczącego, członków i sekretarza, powoływanych, na wniosek przewodniczącego Komisji, przez Ministra Finansów. W odniesieniu do przewodniczących zespołów egzaminujących, członków i sekretarzy, będą stosowane również przepisy dotyczące okresu kadencji, trybu i przesłanek odwołania przewodniczącego Komisji i jego zastępcy. Obowiązek ustalenia składu poszczególnych zespołów egzaminujących należał będzie do przewodniczącego Komisji. Winien on tego dokonać z uwzględnieniem potrzeb sprawnego przeprowadzenia egzaminu. Do obowiązków przewodniczącego Komisji będzie również należało sprawowanie nadzoru nad prawidłowością i aktualnością zagadnień tematycznych, przedkładanie Ministrowi Finansów propozycji wykazu zagadnień tematycznych obowiązujących na egzaminie, opracowywanie pytań testowych, ustalanie terminu i miejsca egzaminu, sprawowanie nadzoru nad zespołami egzaminującymi, dysponowanie środkami uzyskanymi z opłat egzaminacyjnych oraz nadzorowanie wypłat dokonywanych z tych środków. Natomiast przewodniczący zespołu egzaminującego będzie odpowiedzialny za sprawne i zgodne z przepisami prawa przeprowadzenie egzaminu. Wraz z członkami zespołu egzaminującego będzie on sprawował również nadzór nad prawidłowym przebiegiem egzaminu. Obowiązek zapewnienia obsługi administracyjnej zespołu egzaminującego będzie należał do sekretarza.

Projekt rozporządzenia szczegółowo określa tryb, sposób i zakres przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego dla osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania czynności agenta celnego. Wniosek o przystąpienie do egzaminu będzie składany do Komisji. Informacja o wyznaczonym przez przewodniczącego Komisji miejscu i terminie egzaminu ogłaszana będzie w siedzibach izb celnych nie później niż na miesiąc przed terminem egzaminu. Egzamin winien zostać przeprowadzony w warunkach umożliwiających samodzielną pracę zdających, w wydzielonej sali, osoba przed przystąpieniem do egzaminu jest obowiązana do wylegitymowania się dowodem potwierdzającym jej tożsamość. Osoba zdająca może opuścić salę tylko po uzyskaniu zgody osoby sprawującej nadzór nad prawidłowym przebiegiem egzaminu, przed wyjściem zostawiając pracę przewodniczącemu zespołu egzaminującego. Przewodniczący zespołu egzaminującego będzie mógł wykluczyć z egzaminu osobę w przypadku, gdy podczas egzaminu korzysta ona z cudzej pomocy, posługuje się niedozwolonymi materiałami pomocniczymi, pomaga innym uczestnikom lub w inny sposób rażąco zakłóca przebieg egzaminu. Wykluczenie osoby z egzaminu będzie stwierdzone protokołem, podpisywanym przez przewodniczącego i członków zespołu egzaminującego. O powyższych regułach przebiegu egzaminu przewodniczący zobowiązany jest poinformować osoby przed przystąpieniem do egzaminu.

Egzamin składa się z dwóch części:

- pisemnej - przeprowadzanej w formie testu, sprawdzającego wiedzę teoretyczną osoby ubiegającej się o uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu agenta celnego,
- i ustnej - sprawdzającej umiejętność praktycznego wykorzystania posiadanej wiedzy.

Test zawiera 100 pytań z zakresu przepisów prawa celnego, podatkowego i administracyjnego, z tematyki niezbędnej do prawidłowego wykonywania czynności agenta celnego. Zgodnie z przepisami projektu rozporządzenia, wykaz zagadnień tematycznych związanych z przeprowadzaniem egzaminem ustala i podaje go do publicznej wiadomości minister właściwy do

spraw finansów publicznych. W przypadku zmian przepisów należących do tematyki egzaminu wykaz ten będzie uaktualniany. Zagadnienia tematyczne będą mogły stać się przedmiotem egzaminu najwcześniej po upływie miesiąca od dnia ich opublikowania w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów. Test będzie trwał nie dłużej niż 150 minut. W celu uzyskania oceny pozytywnej trzeba będzie prawidłowo odpowiedzieć na co najmniej 81 pytań. Warunkiem dopuszczenia do części drugiej egzaminu będzie uzyskanie pozytywnej oceny z testu. W drugiej części egzaminowany otrzyma do wypełnienia druki i formularze dokumentów obowiązujących w przywozie towarów na obszar celny Wspólnoty oraz w wywozie z tego obszaru oraz będzie miał za zadanie przygotować dokumenty niezbędne do nadania towarowi przeznaczenia celnego, w tym wypełnić zgłoszenie celne. W przypadku uzyskania oceny negatywnej z jednej części egzaminu, będzie on mógł być powtórzony. W przypadku pierwszej części egzamin może być powtórzony w całości najwcześniej po upływie 2 miesięcy od dnia uzyskania oceny negatywnej z pierwszej części egzaminu, w przypadku uzyskania oceny negatywnej z drugiej części egzaminu - po złożeniu wniosku o powtórzenie drugiej części egzaminu do przewodniczącego Komisji. Wniosek ten powinien być złożony nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia uzyskania oceny negatywnej z drugiej części egzaminu. W przypadku ponownego uzyskania oceny negatywnej z drugiej części egzaminu egzamin powinien być powtórzony w całości. Może to nastąpić nie wcześniej niż po upływie 2 miesięcy od dnia egzaminu złożonego z wynikiem negatywnym. Na żądanie egzaminowanego praca egzaminacyjna będzie mu udostępniana do wglądu.

Świadectwem złożenia egzaminu z wynikiem pozytywnym, będzie zaświadczenie potwierdzone przez przewodniczącego Komisji lub osobę przez niego upoważnioną.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy Prawo celne, osoba przystępująca do egzaminu wnosi opłatę egzaminacyjną. Projekt rozporządzenia określa wysokość opłaty, jej przeznaczenie i sposób uiszczenia. Opłata ustalana będzie w wysokości 30% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym został złożony wniosek o przystąpienie do egzaminu, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Część opłaty przeznaczana będzie na obsługę administracyjną – 20%, pozostałe 80% na wynagrodzenie dla przewodniczącego, członków i sekretarza zespołu egzaminującego. Wynagrodzenie będzie przysługiwało osobom wchodzącym w skład zespołu egzaminującego, w wypadku, gdy obowiązki związane z egzaminowaniem wykonują poza godzinami pracy lub służby. Wynagrodzenie przewodniczącego będzie o połowę wyższe niż członka zespołu egzaminującego, a wynagrodzenie sekretarza stanowić będzie połowę wynagrodzenia członka zespołu egzaminującego. Niezależnie od wynagrodzenia za przeprowadzanie egzaminów przewodniczący Komisji oraz jego zastępca, ze środków otrzymanych z wpłaconych opłat egzaminacyjnych, będą pobierali miesięczne wynagrodzenie w wysokości odpowiednio 80% i 50% przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, z kwartału poprzedzającego, kwartał, w którym odbywa się egzamin kwalifikacyjny. Wraz z wnioskiem o przystąpienie do egzaminu osoba będzie zobowiązana wpłacić 20% opłaty, pozostałą część winna wnieść nie później niż w przeddzień wyznaczonego terminu egzaminu. W przypadku nieprzystąpienia do egzaminu opłata przeznaczona na obsługę administracyjną egzaminu nie będzie podlegała zwrotowi.

Pozytywne złożenie egzaminu na agenta celnego jest jednym z warunków uzyskania wpisu na listę agentów celnych. Wpis na listę agentów celnych nie jest czynnością dokonywaną z urzędu. W celu uzyskania wpisu osoba będzie musiała złożyć wniosek wraz z dokumentami

określonymi przepisami rozporządzenia. Wniosek, którego wzór stanowi załącznik nr 1 do projektu rozporządzenia, będzie się składać do właściwego dyrektora izby celnej. Właściwość w tym zakresie będzie wynikać z przepisów szczególnych (rozporządzenie wydane na podstawie art. 70, ust. 3 ustawy Prawo celne). Żądane załączniki, które osoba zobowiązana składa z wnioskiem o wpis na listę agentów celnych to uwierzytelnione kserokopie dokumentu: potwierdzającego posiadanie co najmniej średniego wykształcenia, zawierającego aktualną informację o niekaralności oraz dokumentu o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej. Dokument o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej nie będzie wymagany, jeżeli osoba na podstawie odrębnych przepisów nie podlega obowiązkowi ewidencyjnemu w zakresie uzyskania numeru identyfikacji podatkowej. Dyrektor izby celnej będzie mógł zażądać przedstawienia oryginałów ww. dokumentów, w przypadku wątpliwości co do ich wiarygodności. Dokument zawierający informację o niekaralności powinien zostać sporządzony nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku. Wpis będzie obejmował – numer i datę wpisu, nazwisko, imię (imiona) i datę urodzenia, adres zamieszkania oraz numer identyfikacji podatkowej (chyba, że osoba nie podlega obowiązkowi ewidencyjnemu). W przypadku, gdy osoba, która nie podlegała obowiązkowi ewidencyjnemu, otrzyma decyzję o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej zobowiązana będzie niezwłocznie wystąpić do z wnioskiem o zmianę decyzji w sprawie wpisu na listę agentów celnych, przedkładając uwierzytelnioną kserokopię decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej.

Wejście w życie powyższego rozporządzenia nie spowoduje żadnych dodatkowych kosztów lub zmniejszenia dochodów dla budżetu państwa. Koszty związane organizacją i przeprowadzeniem egzaminu będzie ponosił zdający.

Powyższe rozporządzenie jest w pełni zgodne z prawem wspólnotowym.

Ocena Skutków Regulacji

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowane rozporządzenie
Projekt rozporządzenia oddziałuje na agentów celnych.
2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych
Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów Budżetu Państwa.
3. Wpływ regulacji na rynek pracy
Proponowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.
4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki
Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.
5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny
Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie ryczałtowych stawek opłat za badania lub analizy przeprowadzane
przez laboratoria celne**

Na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się ryczałtowe stawki opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne, w wysokości określonej w załączniku do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Finansów

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów
z dnia

**RYCZAŁTOWE STAWKI OPŁAT ZA BADANIA LUB ANALIZY
PRZEPROWADZANE PRZEZ LABORATORIA CELNE**

Lp.	Rodzaj badania lub analizy	Stawka w zł
I	II	III
Badania fizykochemiczne		
1.	Analiza mikroskopowa	70,00
2.	Analiza sitowa	35,00
3.	Analiza sitowa substancji mineralnych	40,00
4.	Analiza termograwimetryczna (do 1000 _C)	600,00
5.	Analiza termograwimetryczna z identyfikacją produktów rozpadu techniką IR	1000,00
6.	Badania amylograficzne	35,00
7.	Badania makroskopowe	35,00
8.	Barwa cukru	70,00
9.	Destylacja	35,00
10.	Destylacja z parą wodną	65,00
11.	Ekstrakcja	40,00
12.	Ilościowe oznaczenie pierwiastków metodą ICP (na 1 pierwiastek)	250,00
13.	Jakościowe oznaczanie pierwiastków metodą ED XRF (na 1 pierwiastek) z wyłączeniem produktów petrochemicznych	70,00
14.	Jakościowe oznaczenie pierwiastków metodą ICP (na 1 pierwiastek)	120,00
15.	Kwasowość miareczkowa	40,00
16.	Kwasowość ogólna	40,00
17.	Liczba formolowa	55,00
18.	Masa właściwa (gęstość) ciała stałego metodą piknometryczną	70,00
19.	Masa właściwa (gęstość) cieczy metodą oscylacyjną	20,00
20.	Mielenie młynem kulowym	30,00
21.	Mineralizacja mikrofalowa	100,00
22.	Mineralizacja na mokro (metoda klasyczna)	75,00
23.	Określenie zawartości towaru w opakowaniu jednostkowym (określenie objętości) – 1 opakowanie	30,00
24.	Określenie zawartości towaru w opakowaniu jednostkowym (określenie masy) – 1 opakowanie	30,00
25.	Oznaczanie pH	30,00
26.	Oznaczenie kwasowości lotnej w winie	120,00
27.	Oznaczenie substancji krystalicznych metodą dyfrakcji rtg (na 1 związek)	150,00
28.	Oznaczenie zawartości hydroxyproliny	150,00
29.	Pomiar konduktometryczny	30,00
30.	Pomiar lepkości z wykorzystaniem lepkościomierza rotacyjnego (1 temperatura)	80,00
31.	Pomiar napięcia powierzchniowego	40,00
32.	Pomiar temperatury kroplenia wosków organicznych	40,00

33.	Pomiar temperatury mięknienia	40,00
34.	Pomiar temperatury topnienia	60,00
35.	Rejestracja widma absorpcyjnego w podczerwieni próbki oraz porównanie z widmem wzorcowym (promieniowanie odbite lub przechodzące)	100,00
36.	Rejestracja widma absorpcyjnego w podczerwieni z wykorzystaniem technik mikroskopowych oraz porównanie z widmem wzorcowym	200,00
37.	Równoważnik glukozowy w syropie ziemniaczanym	35,00
38.	Różnicowa kalorymetria skaningowa (zakres temperatur -90 do 500_C) – charakterystyka dla jednego parametru	600,00
39.	Suszenie	30,00
40.	Wilgotność przez suszenie	40,00
41.	Zawartość alkoholu etylowego w piwie albo w winie	50,00
42.	Zawartość azotu/białka metodą Duma	100,00
43.	Zawartość azotu/białka metodą Kjeldahla	85,00
44.	Zawartość chlorków metodą Mohra	35,00
45.	Zawartość cukrów po inwersji	90,00
46.	Zawartość cukrów redukujących	55,00
47.	Zawartość cukru (glukoza, fruktoza, sacharoza) metodą enzymatyczną	165,00
48.	Zawartość ekstraktu bezcukrowego z wyliczenia	20,00
49.	Zawartość ekstraktu brzożki podstawowej (PLATO)	75,00
50.	Zawartość ekstraktu refraktometrycznego/ wartość współ. załamania światła	20,00
51.	Zawartość glutenu	45,00
52.	Zawartość jonów fluorkowych z wykorzystaniem elektrody jonoselektywnej	80,00
53.	Zawartość popiołu nierozpuszczalnego w HCl	110,00
54.	Zawartość popiołu siarczanowego	55,00
55.	Zawartość popiołu, popiołu całkowitego, popiołu ogólnego	40,00
56.	Zawartość sacharozy metodą polarymetryczną	70,00
57.	Zawartość skrobi metodą Eversa	70,00
58.	Zawartość suchej masy	40,00
59.	Zawartość suchej pozostałości po odparowaniu	50,00
60.	Zawartość tłuszczu metodą Gerbera	40,00
61.	Zawartość tłuszczu metodą Soxhleta bez hydrolizy	55,00
62.	Zawartość tłuszczu metodą Soxhleta z hydrolizą	90,00
63.	Zawartość węglowodanów ogółem	135,00
64.	Zawartość wody metodą Karla Fischera	100,00
Analizy chromatograficzne		
Chromatografia cienkowarstwowa		
65.	Chromatografia jednokierunkowa	320,00
66.	Chromatografia wielokierunkowa	475,00
Chromatografia gazowa		
67.	Analiza ilościowo-jakościowa węglowodorów (14 składników) próbki gazu płynnego LPG	520,00
68.	Identyfikacja związków organicznych z wykorzystaniem spektrometrii mas	350,00
69.	Zawartość alkoholu etylowego	40,00
70.	Zawartość alkoholu metylowego	40,00
71.	Zawartość fuzli	90,00
72.	Zawartość kumaryny	110,00
73.	Zawartość kwasów benzoowego, sorbowego	250,00

74.	Zawartość kwasów tłuszczowych	220,00
75.	Zawartość kwasu erukowego	180,00
76.	Zawartość kwasu masłowego	150,00
77.	Zawartość steroli	250,00
78.	Zawartość waniliny	150,00
Wysokosprawna chromatografia cieczowa		
79.	Analiza produktów enzymatycznego rozpadu skrobi	260,00
80.	Zawartość beta-karotenu	150,00
81.	Zawartość cukrów (glukoza, fruktoza, sacharoza)	180,00
82.	Zawartość estrów hydroksykwasów, kwasu benzoesowego, sorbowego	260,00
83.	Zawartość kakao	120,00
84.	Zawartość karotenoidów i beta-karotenu	200,00
85.	Zawartość kofeiny	120,00
86.	Zawartość kwasu cytrynowego	120,00
87.	Zawartość laktozy	230,00
88.	Zawartość maltozy	230,00
89.	Zawartość sorbitolu lub słodzików	180,00
90.	Zawartość witamin (za jedną witaminę)	250,00
Analizy produktów petrochemicznych		
91.	Destylacja symulowana produktów naftowych	350,00
92.	Gęstość produktów naftowych wg ASTM D 4052	40,00
93.	Identyfikacja lekkich składników produktów naftowych	350,00
94.	Kolor naturalny i (rozcieńczony koloru C) produktów naftowych wg ASTM D 1500	40,00
95.	Lepkość kinematyczna produktów naftowych wg ASTM D445	100,00
96.	Liczba oktanowa LOB i LOM metodą spektrofotometrii w średnim zakresie podczerwieni	200,00
97.	Liczba zmydlenia przetworów naftowych wg ISO 6293-2	150,00
98.	Określenie składu grupowego produktów naftowych i innych	200,00
99.	Oznaczenie estru metylowego rzepakowego w średnich (właściwych) destylatach (oleju napędowego) metodą spektroskopii w podczerwieni wg NFM 07	150,00
100.	Pomiar penetracji wosków petrochemicznych i materiałów bitumicznych wg ASTM D 5, ASTM D 217 i ASTM D 937	80,00
101.	Skład frakcyjny produktów naftowych wg ASTM D86	175,00
102.	Skład pierwiastkowy	150,00
103.	Temperatura krzepnięcia wosków petrochemicznych wg ASTM D 938	80,00
104.	Temperatura zapłonu paliw płynnych wg ISO 13736 (Abel)	100,00
105.	Temperatura zapłonu paliw płynnych wg ISO 2719 (Pensky-Martens)	80,00
106.	Temperatury mętnienia produktów naftowych wg ASTM D 2500	200,00
107.	Temperatury płynięcia produktów naftowych wg ASTM D 97	200,00
108.	Zawartość oleju w woskach petrochemicznych wg ASTM D 721	300,00
109.	Zawartość ołowiu w benzynach metodą rentgenowskiej spektrometrii fluorescencyjnej (XRF)	150,00
110.	Zawartość popiołu siarczanowego ASTM D 874	200,00
111.	Zawartość siarki w benzynach, olejach napędowych i opałowych wg PN-ISO 8754	150,00
112.	Zawartość siarki w ciekłych produktach ropopochodnych metodą spalania z detekcją fluorescencyjną w nadfiolecie wg ASTM D 5453	250,00

113.	Zawartość w benzynach: związków nasyconych, olefin, aromatów (w tym: benzen, toluen, ksyleny), związków tlenowych (MTBE,DIPE,ETBE, TAME, TBA, etanol, metanol) oraz tlenu całkowitego metodą spektrofotometrii w średnim zakresie podczerwieni	200,00
114.	Zawartość znacznika Solvent Yellow 124 w olejach napędowych metodą spektrofotometrii UV-VIS	150,00
Analizy produktów włókienniczych		
115.	Badanie identyfikacyjne 1 składnika metodami zespolonymi	150,00
116.	Badanie identyfikacyjne mikroskopowe	70,00
117.	Określenie gramatury	50,00
118.	Określenie masy liniowej włókien	70,00
119.	Określenie średniej grubości włókien odłuszczonych metodą mikroskopową	100,00
Analizy tytoni		
120.	Analiza ilościowa zawartości cukrów w tytoniu metodą Luffa-Schoorla	160,00
121.	Analiza półilościowo-jakościowa próbki tytoniu metoda chromatografii gazowej z detekcją mas GC-MS w zakresie podstawowym (humektanty oraz cukry: glukoza, fruktoza i sacharoza.	250,00
122.	Analiza półilościowo-jakościowa próbki tytoniu metoda chromatografii gazowej z detekcją mas GC-MS w zakresie poszerzonym (humektanty; cukry: glukoza, fruktoza i sacharoza; nikotyna; składniki mieszanin sosujących, profilowanie typu tytoniu	350,00
123.	Badania makro i mikroskopowe tytoniu	80,00
124.	Oznaczanie jakościowe humektantów w tytoniu i wyrobach tytoniowych metodą chromatografii gazowej w zakresie podstawowym (gliceryny, glikolu propylenowego)	80,00
125.	Oznaczanie jakościowe humektantów w tytoniu i wyrobach tytoniowych metodą chromatografii gazowej w zakresie poszerzonym (gliceryny, glikolu propylenowego i innych glikoli)	120,00
126.	Rozdział mieszanki tytoniowej i określenie zawartości procentowej jej składników	60,00

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie ryczałtowych stawek opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne stanowi wykonanie delegacji art. 92 ust. 4 projektu ustawy - Prawo celne.

W załączniku do rozporządzenia określono ryczałtowe stawki opłat za najczęściej wykonywane badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne niezbędne do pełnej identyfikacji towarów, a tym samym m.in. do określenia prawidłowej klasyfikacji taryfowej. W załączniku do rozporządzenia uwzględniono także badania, które będą musiały być wykonywane w celu identyfikacji towarów podlegających systemowi refundacji eksportowych w ramach Wspólnej Polityki Rolnej.

Powyższy projekt rozporządzenia ma na celu spowodowanie wpływu środków za przeprowadzane przez laboratoria celne badania lub analizy do budżetu państwa.

Ryczałtowe stawki opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne oszacowano na dzień 30 grudnia 2003 r.

Problematyka będąca przedmiotem ww. projektu rozporządzenia nie jest regulowana w prawie wspólnotowym, pozostaje zatem w gestii państw członkowskich.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia zapewnia wpływ środków za przeprowadzone przez laboratoria celne badania do budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożone rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywrze wpływu na sytuację i rozwój regionów.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾
z dnia

w sprawie stawek opłat pobieranych przez organy celne

Na podstawie art. 93 ust. 2 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa:

- 1) stawki opłat za przechowywanie towarów w depozycie lub w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny;
- 2) stawki opłat za wykonywanie na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego.

§2.1. Za przechowanie towarów niewspólnotowych w depozycie pobiera się opłatę w wysokości 5% ich wartości celnej za każdy rozpoczęty miesiąc, jednak nie mniej niż 3% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w kwartale poprzedzającym przyjęcie towarów do depozytu.

2. Za przechowanie towarów niewspólnotowych w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny pobiera się opłatę w wysokości 2% wartości celnej towaru za pierwszy rozpoczęty miesiąc, a za każdy rozpoczęty następny miesiąc - w wysokości 1% wartości celnej towaru.

3. Za przechowanie towarów wspólnotowych w depozycie lub magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny pobiera się opłatę w wysokości określonej odpowiednio w ust. 1 lub 2, z tym że podstawę ustalenia wysokości opłaty stanowi wartość rynkowa towaru identycznego lub podobnego z dnia przyjęcia towaru do depozytu lub magazynu czasowego składowania.

4. W wypadku przechowania wartości dewizowych pobiera się opłatę w wysokości 5% ich równowartości ustalonej według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu ich przyjęcia do przechowania, za każdy rozpoczęty miesiąc, jednak nie mniej niż 3% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w kwartale poprzedzającym przyjęcie towarów do depozytu.

5. W wypadku przekazania innej osobie towaru przyjętego do przechowania w depozycie urzędu celnego, do przechowania go przez tę osobę pod dozorem celnym, pobiera się opłatę w wysokości równowartości kosztów przechowania poniesionych przez tę osobę.

§ 3. Ustala się stawkę opłaty za czynności podejmowane w wyniku wykonywania na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego w wysokości 30, - zł za każdą rozpoczętą godzinę pracy funkcjonariusza celnego, w tym za czas niezbędny na dojazd oraz za opóźnienia i przerwy w ich wykonywaniu, niezawinione przez funkcjonariusza celnego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r. ²⁾

Minister Finansów

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 5 marca 2001 r. w sprawie opłat pobieranych przez organy celne (Dz. U. Nr 17, poz. 194), które utraciło moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia jest aktem wykonawczym do art. 93 ust. 2 ustawy z dnia – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...)

Dotychczas problematyka ta była unormowana w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 5 marca 2001 r. w sprawie opłat pobieranych przez organy celne (Dz. U. Nr 17, poz. 194).

Projekt niniejszego rozporządzenia normuje wprowadzenie stawek opłat pobieranych przez organy celne. Projekt ustawy - Prawo celne przewiduje w art. 93 ust. 1, iż organy celne pobierają opłaty za

- przechowywanie towarów w depozycie lub w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny,
- wykonywanie na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego.

Zgodnie z powyższą delegacją ustawową minister właściwy do spraw finansów publicznych określa wysokość stawek pobieranych przez organy celne, mając na względzie charakter czynności za które opłaty te są pobierane.

Powyższa regulacja jest niezbędna w celu realizacji ustawowych zadań organów celnych.

Regulacje dotyczące wysokości stawek opłat zaproponowane w projekcie rozporządzenia odpowiadają regulacjom określonym we wskazanym wyżej, obowiązującym obecnie rozporządzeniu.

I tak w § 2 ust. 1 określono, iż za przechowywanie towarów niewspólnotowych w depozycie pobiera się opłatę w wysokości 5% ich wartości celnej za każdy rozpoczęty miesiąc, jednak nie mniej niż 3% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w kwartale poprzedzającym przyjęcie towarów do depozytu. Natomiast za przechowanie towarów niewspólnotowych w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny pobiera się opłatę w wysokości 2% wartości celnej towaru za pierwszy rozpoczęty miesiąc, a za każdy rozpoczęty następny miesiąc - w wysokości 1% wartości celnej towaru (ust. 2).

W przypadku zaś przechowywania towarów wspólnotowych w depozycie lub magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny pobiera się opłatę w wysokości określonej odpowiednio w ust. 1 lub 2, z tym że podstawę ustalenia wysokości opłaty stanowi wartość rynkowa towaru identycznego lub podobnego z dnia przyjęcia towaru do depozytu lub magazynu czasowego składowania.

§ 3 projektu rozporządzenia stanowi, iż stawka opłaty za czynności podejmowane w wyniku wykonywania na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa

celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego wynosi 30, - zł za każdą rozpoczętą godzinę pracy funkcjonariusza celnego, w tym za czas niezbędny na dojazd oraz za opóźnienia i przerwy w ich wykonywaniu, niezawinione przez funkcjonariusza celnego.

Problematyka będąca przedmiotem ww. projektu rozporządzenia nie jest regulowana w prawie wspólnotowym, pozostaje zatem w gestii państw członkowskich.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa. Stawki opłat są identyczne jak w obowiązującym obecnie rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 5 marca 2001 r. w sprawie opłat pobieranych przez organy celne (Dz.Π. Nr 17, poz. 194).

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przedłożone rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywrze wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie zgłoszeń INTRASTAT

Na podstawie art. 98 ust. 2 i art. 100 ust. 3 ustawy z dnia ...r. – Prawo celne (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT oraz korekt tych zgłoszeń;
- 2) wzory i sposób wypełniania formularzy stosowanych przy dokonywaniu zgłoszeń INTRASTAT oraz korekt tych zgłoszeń;
- 3) właściwość miejscową organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT;
- 4) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz wezwań.

§ 2. Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) przywóz towarów – przywóz towarów w rozumieniu przepisów wspólnotowych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty,
- 2) wywóz towarów – wywóz towarów w rozumieniu przepisów wspólnotowych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty.

§ 3. 1. Osoba zobowiązana do przekazywania informacji wymaganych przez system INTRASTAT, zwana dalej „osobą zobowiązaną”, dokonuje zgłoszeń INTRASTAT w przywozie, jeżeli wartość towarów przywiezionych przez nią w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy przekroczyła wartość ustaloną dla statystycznego progu asymilacji w przywozie.

2. Osoba zobowiązana dokonuje zgłoszeń INTRASTAT w wywozie, jeżeli wartość towarów wywiezionych przez nią w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy przekroczyła wartość ustaloną dla statystycznego progu asymilacji w wywozie.

3. Jeżeli wartość przywiezionych lub wywiezionych towarów przekroczyła u osoby zobowiązanej w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy wartość ustaloną odpowiednio dla statystycznego progu specyficznego w przywozie lub statystycznego progu specyficznego w wywozie, osoba ta dokonuje w roku sprawozdawczym zgłoszeń INTRASTAT zgodnie z wymogami ustalonymi dla każdego z tych progów.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

ROZDZIAŁ III

FORMA I ZAKRES INFORMACYJNY ZGŁOSZEŃ INTRASTAT

§ 4. Zgłoszenie INTRASTAT może zostać dokonane w formie:

- 1) pisemnej;
- 2) z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego (elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT).

§ 5. Zgłoszenie INTRASTAT powinno zostać sporządzone zgodnie z wymaganiami określonymi dla poszczególnej formy zgłoszenia, powinno zawierać niezbędne dane oraz podpis albo kod identyfikacyjny osoby, która dokonała zgłoszenia INTRASTAT.

§ 6. 1. Zgłoszenie INTRASTAT w przywozie w formie pisemnej powinno zostać dokonane na formularzu „DEKLARACJA INTRASTAT - PRZYWÓZ”, którego wzór stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Zgłoszenie INTRASTAT w wywozie w formie pisemnej powinno zostać dokonane na formularzu „DEKLARACJA INTRASTAT - WYWÓZ”, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 7. Elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT powinno zostać sporządzone zgodnie z wymogami zawartymi w specyfikacji XML publikowanej na stronie internetowej: www.intrastat.mf.gov.pl.

§ 8. 1. Elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT powinno zawierać kod identyfikacyjny osoby zobowiązanej, a w przypadku gdy jest ono dokonywane w jej imieniu przez przedstawiciela, zgłoszenie to powinno zawierać kod identyfikacyjny przedstawiciela.

2. Kod identyfikacyjny osoby zobowiązanej lub jej przedstawiciela, nadawany przez właściwego miejscowo dyrektora izby celnej, powinien identyfikować uprawnionego do dokonywania elektronicznego zgłoszenia INTRASTAT oraz osobę fizyczną, która faktycznie dokonuje zgłoszenia INTRASTAT.

3. Kod identyfikacyjny, o którym mowa w ust. 1 i 2 zastępuje podpis osoby zobowiązanej lub podpis przedstawiciela dokonującego zgłoszenia INTRASTAT w imieniu osoby zobowiązanej.

§ 9. Elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT może zostać dokonane tylko po uprzednim uzgodnieniu z właściwym dyrektorem izby celnej warunków dotyczących stosowania tej formy zgłoszenia INTRASTAT, a w szczególności:

- 1) sposobu dokonywania elektronicznego zgłoszenia INTRASTAT i powiadamiania o jego przyjęciu;
- 2) sposobu przetwarzania przez organy celne danych wynikających z elektronicznego zgłoszenia INTRASTAT;
- 3) sposobu przekazywania osobie uprawnionej do dokonywania elektronicznego zgłoszenia INTRASTAT informacji dotyczących dokonanych zgłoszeń;
- 4) trybu postępowania przy korekcie zgłoszenia INTRASTAT dokonywanej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego.

§ 10. Osoba uprawniona do dokonywania elektronicznego zgłoszenia INTRASTAT jest zobowiązana do przechowywania kopii takich zgłoszeń, zapisanych na nośnikach informacji lub w formie wydruku.

§ 11. Elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT uznaje się za przyjęte po potwierdzeniu przyjęcia tego zgłoszenia przez organ celny.

§12. W uzasadnionych przypadkach organ celny może zażądać, aby elektroniczne zgłoszenie INTRASTAT zostało dodatkowo dokonane w formie pisemnej.

§ 13. Osoba zobowiązana, która w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy przywozła lub wywozła towary o wartości przekraczającej wartość ustaloną odpowiednio dla statystycznego progu asymilacji w przywozie lub statystycznego progu asymilacji w wywozie, dokonuje zgłoszeń INTRASTAT w przywozie lub w wywozie obejmujących następujące pola:

- 1) okres sprawozdawczy;
- 2) rodzaj deklaracji;
- 3) kod organu celnego, do którego adresowana jest deklaracja INTRASTAT;
- 4) odbiorca – w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie albo nadawca - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w wywozie;
- 5) zgłaszający/przedstawiciel;
- 6) łączna wartość faktur w PLN;
- 7) łączna wartość statystyczna w PLN;
- 8) łączna liczba pozycji;
- 9) numer pozycji;
- 10) opis towaru;
- 11) kod kraju wysyłki – w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie albo kraj przeznaczenia – w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w wywozie;
- 12) kod rodzaju transakcji;
- 13) kod towaru;
- 14) kod kraju pochodzenia – w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie;
- 15) masa netto (w kg);
- 16) ilość w uzupełniającej jednostce miary;
- 17) wartość faktury w PLN;
- 18) wypełniający.

§ 14. Osoba zobowiązana, która w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy przywozła lub wywozła towary o wartości przekraczającej wartość ustaloną odpowiednio dla statystycznego progu specyficznego w przywozie lub statystycznego progu specyficznego w wywozie, dokonuje zgłoszeń INTRASTAT w przywozie lub w wywozie obejmujących pola, o których mowa w § 13, oraz dodatkowo następujące pola:

- 1) kod warunków dostawy;
- 2) kod rodzaju transportu;
- 3) wartość statystyczna w PLN.

§ 15. Sposób wypełniania formularzy DEKLARACJA INTRASTAT – PRZYWÓZ i DEKLARACJA INTRASTAT - WYWÓZ określa Instrukcja wypełniania formularza DEKLARACJA INTRASTAT, stanowiąca załącznik nr 3 do rozporządzenia.

ROZDZIAŁ III

TRYB DOKONYWANIA ZGŁOSZEŃ INTRASTAT I WŁAŚCIWOŚĆ MIEJSCOWA ORGANÓW CELNYCH

§ 16. 1. Zgłoszenie INTRASTAT za dany okres sprawozdawczy powinno zostać dokonane do 10 dnia miesiąca następującego po tym okresie.

2. Osoba zobowiązana dokonuje zgłoszeń INTRASTAT w izbie celnej właściwej dla niej miejscowo w sprawach celnych.

§ 17. 1. Jeżeli zgłoszenie INTRASTAT nie zawiera podpisu albo kodu identyfikacyjnego osoby, która dokonała zgłoszenia INTRASTAT, organ celny zwraca zgłoszenie INTRASTAT osobie, która go dokonała z żądaniem uzupełnienia o brakujące elementy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku nieuzupełnienia w tym terminie zgłoszenia INTRASTAT o elementy wskazane w wezwaniu, zgłoszenie INTRASTAT uznaje się z mocy prawa za niedokonane.

2. Wezwanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać pouczenie o skutkach prawnych nieuzupełnienia w ustalonym terminie zgłoszenia INTRASTAT o elementy wskazane w wezwaniu.

§ 18. Kopie dokonanych zgłoszeń INTRASTAT, a także dokumenty, na podstawie których osoba zobowiązana zadeklarowała dane w tych zgłoszeniach, powinny być przechowywane przez tę osobę przez okres 2 lat, licząc od końca okresu sprawozdawczego do którego się odnoszą.

Rozdział IV CZYNNOŚCI SPRAWDZAJĄCE

§ 19. Po przyjęciu zgłoszenia INTRASTAT, organ celny może przystąpić do badania poprawności danych zawartych w tym zgłoszeniu.

§ 20. 1. W razie stwierdzenia lub zaistnienia uzasadnionego przypuszczenia, że zgłoszenie INTRASTAT zawiera niekompletne lub nieprawidłowe dane bądź że sporządzono je niezgodnie z wymaganiami, organ celny telefonicznie, telefaksem lub za pomocą innych środków łączności może wezwać osobę, która dokonała zgłoszenia INTRASTAT do:

- 1) uzupełnienia brakujących elementów w tym zgłoszeniu lub
- 2) złożenia niezbędnych wyjaśnień lub przedstawienia dokumentów dotyczących tego zgłoszenia lub
- 3) złożenia korekty tego zgłoszenia

– wskazując jednocześnie przyczyny, z powodu których informacje zawarte w zgłoszeniu INTRASTAT poddaje się w wątpliwość lub elementy zgłoszenia, które należy uzupełnić, a także termin do dokonania tych czynności.

2. Organ celny może odstąpić od wezwania, o którym mowa w ust. 1, w takim zakresie, w jakim pociągałoby ono za sobą nakłady niewspółmierne do zamierzonego celu.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, albo w razie niemożności nawiązania z osobą, która dokonała zgłoszenia INTRASTAT kontaktu telefonicznego, przy użyciu telefaksu lub innych środków łączności, organ celny dokonuje adnotacji na deklaracji INTRASTAT albo dokonuje odpowiednich zapisów w systemie teleinformatycznym.

4. Złożenie przez osobę, która dokonała zgłoszenia INTRASTAT niezbędnych wyjaśnień dotyczących zgłoszenia INTRASTAT lub uzupełnienie tego zgłoszenia o brakujące elementy, dokonane wskutek wezwania organu celnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 powinno zostać dokonane także w formie pisemnej, chyba że organ celny uzna za wystarczające informacje przekazane przez tę osobę telefonicznie, telefaksem lub przy użyciu innych środków łączności. W ostatnim przypadku, organ celny dokonuje adnotacji na deklaracji INTRASTAT albo dokonuje odpowiednich zapisów w systemie teleinformatycznym.

ROZDZIAŁ V PROCEDURA UPOMINAWCZA

§ 21. 1. Jeżeli osoba zobowiązana:

- 1) nie dokonała w ustalonym terminie zgłoszenia INTRASTAT w przywozie lub w wywozie albo,
- 2) niezastosowała się do wezwania, o którym mowa w § 20 ust 1, lub wezwanie to nie doszło do skutku,

– organ celny upomina tę osobę pisemnie o konieczności złożenia zgłoszenia INTRASTAT lub dokonania korekty zgłoszenia już dokonanego w terminie 7 dni od dnia otrzymania upomnienia, wskazując jednocześnie przyczyny, z powodu których informacje zawarte w zgłoszeniu INTRASTAT poddaje się w wątpliwość lub elementy zgłoszenia, które należy uzupełnić.

2. Postanowienia ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio w stosunku do przedstawiciela osoby zobowiązanej, w przypadku gdy dokonuje on zgłoszenia INTRASTAT w jej imieniu.

ROZDZIAŁ VI

KOREKTA I UZUPEŁNIENIE ZGŁOSZEŃ INTRASTAT

§ 22. 1. Jeżeli zgłoszenie INTRASTAT zawiera niekompletne lub nieprawidłowe dane bądź gdy sporządzono je niezgodnie z wymaganiami, osoba zobowiązana ma obowiązek dokonać korekty tego zgłoszenia lub uzupełnić w nim brakujące elementy.

2. Korekta zgłoszenia INTRASTAT może zostać sporządzona:

- 1) na formularzu „KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT”, którego wzór stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia;
- 2) w formie deklaracji korygującej sporządzonej na odpowiednim formularzu zgłoszenia INTRASTAT, o którym mowa w § 6 ust. 1 i 2;
- 3) z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego.

3. Korektę zgłoszenia INTRASTAT z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego sporządza się zgodnie z ustalonymi warunkami oraz specyfikacją XML publikowaną na stronie internetowej: www.intrastat.mf.gov.pl, podając kod identyfikacyjny, o którym mowa w § 8 rozporządzenia.

4. W stosunku do złożonej korekty zgłoszenia INTRASTAT, przepisy § 20 - 21 stosuje się odpowiednio.

5. Sposób wypełniania formularza „KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT” określa Instrukcja wypełniania formularza KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT, stanowiąca załącznik nr 5 do rozporządzenia.

6. Uzupełnienie zgłoszenia INTRASTAT dokonane bez wezwania organu celnego powinno zostać sporządzone:

- 1) na formularzu „KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT”, którego wzór stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia;
- 2) w formie deklaracji korygującej sporządzonej na odpowiednim formularzu zgłoszenia INTRASTAT, o którym mowa w § 6 ust. 1 i 2;
- 3) z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

§ 23. W celu ustalenia istnienia obowiązku dokonywania zgłoszeń INTRASTAT w roku sprawozdawczym, w którym Rzeczpospolita Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej, wartość towarów przywiezionych lub wywiezionych przez osobę zobowiązaną oblicza się następująco:

- 1) za rok poprzedzający rok sprawozdawczy – wartością towarów przywiezionych jest zadeklarowana w zgłoszeniach celnych wartość towarów przywiezionych w tym roku przez osobę zobowiązaną z państw będących członkami Wspólnoty w roku 2003 oraz z następujących państw: Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej,

- Republiki Łotweskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Republiki Słowenii i Republiki Słowacji, zwanych dalej „innymi państwami przystępującymi do Wspólnoty”;
- 2) za rok poprzedzający rok sprawozdawczy - wartością towarów wywiezionych jest zadeklarowana w zgłoszeniach celnych wartość towarów wywiezionych w tym roku przez osobę zobowiązaną do państw będących członkami Wspólnoty w roku 2003 oraz do innych państw przystępujących do Wspólnoty;
 - 3) za rok sprawozdawczy – wartością towarów przywiezionych jest zadeklarowana w zgłoszeniach celnych wartość towarów przywiezionych przez osobę zobowiązaną od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. z państw będących członkami Wspólnoty w tym okresie oraz z innych państw przystępujących do Wspólnoty i wartość towarów przywiezionych z państw członkowskich Wspólnoty od dnia 1 maja 2004 r.;
 - 4) za rok sprawozdawczy – wartością towarów wywiezionych jest zadeklarowana w zgłoszeniach celnych wartość towarów wywiezionych przez osobę zobowiązaną od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. do państw będących członkami Wspólnoty w tym okresie oraz do innych państw przystępujących do Wspólnoty i wartość towarów wywiezionych do państw członkowskich Wspólnoty od dnia 1 maja 2004 r.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Finansów

Miejsce na adnotacje urzędowe

RZECZPOSPOLITA POLSKA
DEKLARACJA INTRASTAT
PRZYWÓZ

1. Okres sprawozdawczy	
Miesiąc	Nr deklaracji częściowej
Rok	Nr wersji dekl./Nr korekty

2. Rodzaj deklaracji	
Deklaracja	
Deklaracja korygująca	
Korekta deklaracji	

3. Kod organu celnego, do którego adresowana jest deklaracja Intrastat	

4. Odbiorca				5. Zgłaszający/Przedstawiciel											
NIP	P	L	-					NIP	P	L	-				
REGON								REGON							

6. Łączna wartość faktur w PLN	7. Łączna wartość statystyczna w PLN	8. Łączna liczba pozycji
--------------------------------	--------------------------------------	--------------------------

10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju wysyłki	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju wysyłki	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju wysyłki	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju wysyłki	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	

21. Wypełniający:

Imię i nazwisko wypełniającego

Telefon Fax

E-mail

Miejscowość, data, podpis

W

W

Załącznik nr 2

W

RZECZPOSPOLITA POLSKA
DEKLARACJA INTRASTAT
WYWÓZ

W

1. Okres sprawozdawczy	
Miesiąc	Nr deklaracji częściowej
Rok	Nr wersji dekl./Nr korekty

2. Rodzaj deklaracji	
Deklaracja	
Deklaracja korygująca	
Korekta deklaracji	

Miejsce na adnotacje urzędowe

3. Kod organu celnego, do którego adresowana jest deklaracja Intrastat	

W

4. Nadawca	
NIP	P L -
REGON	

5. Zgłaszający/Przedstawiciel	
NIP	P L -
REGON	

W

W

6. Łączna wartość faktur w PLN	7. Łączna wartość statystyczna w PLN	8. Łączna liczba pozycji
--------------------------------	--------------------------------------	--------------------------

W

W

10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju przeznaczenia	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju przeznaczenia	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
10. Opis towaru	9. Nr pozycji	11. Kod kraju przeznaczenia	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	
	19. Wartość faktury w PLN		20. Wartość statystyczna w PLN	
	9. Nr pozycji	11. Kod kraju przeznaczenia	12. Kod warunków dostawy	13. Kod rodzaju transakcji
	14. Kod towaru		15. Kod rodzaju transportu	16. Kod kraju pochodzenia
	17. Masa netto (w kg)		18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary	

	19. Wartość faktury w PLN	20. Wartość statystyczna w PLN
--	---------------------------	--------------------------------

21. Wypełniający: Imię i nazwisko wypełniającego	
Telefon	Fax
E-mail	
	Miejscowość, data, podpis

INSTRUKCJA WYPEŁNIANIA FORMULARZA DEKLARACJA INTRASTAT

CZĘŚĆII

Uwagi ogólne

1. Deklaracje INTRASTAT powinny być wypełnione czytelnie, pismem maszynowym lub komputerowo. Dopuszcza się ręczne wypełnianie deklaracji INTRASTAT długopisem w kolorze czarnym lub niebieskim, dużymi drukowanymi literami. W polach, w których zostały umieszczone linie pomocnicze, wpisy powinny zostać dokonane z uwzględnieniem tych linii. W pozostałych polach wyrównania wpisów należy dokonywać do lewej strony.
2. Zapisy w poszczególnych polach deklaracji INTRASTAT nie mogą być wycierane lub zamalowywane. Ewentualne zmiany należy wprowadzać po skreśleniu nieprawidłowych danych, jednakże nowe wpisy muszą być czytelne. Każdą zmianę powinna potwierdzić osoba, która wypełniającą deklarację.
3. W wypadku użycia komputerowych wydruków formularzy, powinny one być sporządzone na białym papierze do maszynopisania o gramaturze przynajmniej 40 g/m². Formularze powinny mieć format 210 x 297 mm, przy czym dopuszczalne są odchylenia w długości od -5 do +8 mm. Nadruk powinien być dokonany w czarnym kolorze.
4. W polach 4 i 5 dopuszcza się stosowanie odpowiednich stempli i pieczęci, jednakże muszą one wskazywać czytelnie NIP i REGON osoby.
5. Jeżeli przedmiotem obrotu towarowego było więcej niż cztery pozycje towarowe, dla zadeklarowania kolejnych pozycji należy posłużyć się dodatkowymi odpowiednimi deklaracjami INTRASTAT. W takim przypadku poszczególne pozycje należy numerować kolejno bez żadnych przerw (pole Nr 9), a łączna liczba pozycji musi być wpisana na pierwszej stronie kompletu deklaracji w polu Nr 8. Jeżeli deklaracja INTRASTAT wykorzystywana jest do zgłoszenia kolejnych pozycji, wówczas należy wypełnić pole Nr 1 oraz pole Nr 4 a także pola od Nr 9 do 20. Pola Nr 2, 3, 5 i 21 należy w tym wypadku pozostawić niewypełnione.
6. Do deklaracji INTRASTAT nie należy dołączać dokumentów, na podstawie których deklarowane są dane (np. kopii faktur czy dokumentów wysyłkowych).

CZĘŚĆIII

Szczególne przypadki postępowania

7. Informacje dotyczące kilku wymian towarowych realizowanych w obrębie Wspólnoty w jednym miesiącu sprawozdawczym mogą być komasowane w jednej pozycji, o ile dane dotyczące: kodu kraju przeznaczenia/kodu kraju wysyłki (pole Nr 11), kodu warunków dostawy (pole Nr 12), kodu towaru (pole Nr 15) oraz w przywozie - kodu kraju pochodzenia (pole Nr 16) są identyczne, tzn. jeżeli każde z tych pojedynczych pól zawiera to samo oznaczenie kodu.
8. W wypadku transakcji, których wartość jest niższa lub równa 100 Euro i które różnią się kodem towaru, ale odnoszą się do tego samego:

- 1) kraju wysyłki (w przywozie) albo kraju przeznaczenia (w wywozie),
- 2) warunku dostawy,
- 3) rodzaju transakcji,
- 4) rodzaju transportu,
- 5) kraju pochodzenia (w przywozie)

wszystkie transakcje, o których mowa powyżej, mogą zostać ujęte łącznie pod jednym numerem pozycji wraz z zastosowaniem następującego kodu Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego CN: 99 50 00 00.

9. Wywóz lub przywóz towarów w stanie rozmontowanym lub niezmontowanym, objętych jedną fakturą, ale załadowanych na kilka środków transportu należy zadeklarować pod jedną pozycją towarową i wskazać ogólną (łącną) wartość towarów. W tym wypadku deklarację dotyczącą takiego towaru należy złożyć za okres sprawozdawczy, w którym została przywieziona lub wywieziona ostatnia z partii towaru.
10. W wypadku przywozu lub wywozu różnych części do pojazdów mechanicznych i statków powietrznych dopuszczalne jest ujęcie różnych części pod jedną pozycją towarową i podanie kodu towarowego, który odnosi się do towarów obejmujących ponad 50% wartości przywożonych lub wywożonych części zamiennych.
11. Towary wysyłane i otrzymywane w celu uszlachetniania lub naprawy muszą być zgłoszone do systemu INTRASTAT z podaniem ich faktycznej wartości. Towary wysyłane i otrzymywane po uszlachetnieniu lub naprawie muszą być zgłoszone do systemu INTRASTAT z podaniem ich faktycznej wartości powiększonej o koszt usługi (uszlachetniania lub naprawy).
Dostawy dokonywane w celu uszlachetniania lub przetwarzania towarów powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 41.
Dostawy dokonywane w celu naprawy i konserwacji towarów, jeśli wykonywane są odpłatnie powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 42.
Dostawy dokonywane w celu naprawy i konserwacji towarów, jeśli wykonywane są nieodpłatnie, powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 43.
Dostawy po uszlachetnieniu lub przetworzeniu towarów powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 51.
Dostawy po naprawie lub konserwacji towarów, jeśli wykonywane są odpłatnie, powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 52.
Dostawy po naprawie lub konserwacji towarów, jeśli wykonywane są bezpłatnie, powinny być klasyfikowane jako transakcja o kodzie 53.
Naprawa środków transportu nie podlega rejestracji w systemie INTRASTAT.
12. Jeżeli w miesiącu sprawozdawczym osoba zobowiązana do przekazywania informacji wymaganych przez system INTRASTAT nie zrealizowała żadnych obrotów towarowych, wówczas należy dokonać zgłoszenia INTRASTAT poprzez złożenie tzw. "deklaracji zerowej", tzn. deklaracji, w której po wypełnieniu pól identyfikacji podmiotu (pola Nr 1, 2, 3, 4 i 5) należy wstawić w polu Nr 6 (łączna wartość faktur w PLN), w polu Nr 7 (łączna wartość statystyczna w PLN) oraz w polu Nr 8 (łączna liczba pozycji) wartość "0". Pozostałe pola, oprócz pola Nr 21 (wypełniającego) należy pozostawić niewypełnione.
13. W wypadku przywozu lub wywozu towarów przeznaczonych jako zaopatrzenie statków wodnych lub powietrznych, stosuje się następujące kody taryfowe:

99 30 24 00 – towary wymienione w działach od 1 do 24 Nomenklatury Scalonej,

99 30 27 00 – towary wymienione w dziale 27 Nomenklatury Scalonej,
99 30 99 00 – towary wymienione w pozostałych działach Nomenklatury Scalonej.

14. Przywóz lub wywóz towarów w ramach leasingu finansowego jest traktowane jako obrót i jest on włączany do statystyki INTRASTAT. Towary przemieszczane na mocy umowy leasingu finansowego powinny być ujęte w deklaracji INTRASTAT jako wywozy lub przywozy, jednak nie wcześniej niż nastąpi przeniesienie prawa własności do tych towarów. W zgłoszeniu musi być podana suma wszystkich wpłaconych rat oraz pozostałe do zapłaty saldo. Leasing finansowy jest klasyfikowany jako transakcja o kodzie 15. Natomiast przemieszczenia towarów w ramach leasingu operacyjnego, dzierżawy lub pożyczki powinny być klasyfikowane jako rodzaj transakcji o kodzie 61.

CZĘŚĆ III

Wypełnianie pól deklaracji INTRASTAT

POLE 1 – Okres sprawozdawczy

Pole to składa się z 4 części: miesiąc sprawozdawczy, rok sprawozdawczy, Nr deklaracji częściowej i Nr wersji deklaracji/Nr korekty.

PIERWSZA CZĘŚĆ POLA: MIESIĄC SPRAWOZDAWCZY

Należy wpisać dwucyfrowe oznaczenie miesiąca kalendarzowego, do którego odnosi się deklaracja, w postaci dwóch cyfr arabskich, odpowiednio od 01 dla stycznia, 02 dla lutego, 03 dla marca....12 dla grudnia.

DRUGA CZĘŚĆ POLA: ROK SPRAWOZDAWCZY

Należy wpisać dwucyfrowe oznaczenie roku kalendarzowego, do którego odnosi się deklaracja, w postaci dwóch cyfr arabskich, np. 04 – dla roku 2004, 05 – dla roku 2005.

TRZECIA CZĘŚĆ POLA: NUMER DEKLARACJI CZĘŚCIOWEJ

(Należy wypełnić, jeżeli deklaracja INTRASTAT jest deklaracją częściową)

Należy podać kolejny numer deklaracji częściowej, odpowiednio 1 dla pierwszej deklaracji częściowej w miesiącu sprawozdawczym, 2 dla drugiej deklaracji częściowej w miesiącu sprawozdawczym,99 dla dziewięćdziesiątej dziewiątej deklaracji częściowej w miesiącu sprawozdawczym. Liczb nie należy poprzedzać zerami.

W wypadku składania częściowych deklaracji INTRASTAT w miesiącu sprawozdawczym, należy zachować kolejną, ciągłą numerację dla wszystkich deklaracji częściowych. Deklaracje częściowe powinny obejmować łącznie cały okres sprawozdawczy.

CZWARTA CZĘŚĆ POLA: NUMER WERSJI DEKLARACJI/NR KOREKTY

Należy podać numer deklaracji, deklaracji korygującej lub korekty deklaracji, zachowując kolejność w oznaczeniu deklaracji lub korekt odnoszących się do danego zgłoszenia INTRASTAT, zgodnie z przedstawionym przykładem: 1 – dla pierwotnej deklaracji, 2 - dla korekty pierwotnej deklaracji, 3 – dla pierwszej deklaracji korygującej, 4 – dla pierwszej korekty deklaracji korygującej, 5 – dla drugiej korekty deklaracji korygującej, 6 – dla trzeciej korekty deklaracji korygującej, itd. (każdy kolejny dokument odnoszący się do pierwotnie

złożonej deklaracji INTRASTAT powinien być oznaczony kolejną liczbą, przy czym sama deklaracja pierwotna posiada oznaczenie „1”. Liczb nie należy poprzedzać zerami.

Deklaracja korygująca polega na zastąpieniu w całości dotychczasowej, ostatnio aktualnej deklaracji INTRASTAT.

Korekta deklaracji INTRASTAT może polegać na zmianie danych we wskazanej pozycji, anulowaniu wskazanej pozycji lub dodaniu nowej pozycji w deklaracji.

Korekta deklaracji INTRASTAT może odnosić się tylko do aktualnej wersji deklaracji, tj. jeżeli pierwotnie złożona deklaracja INTRASTAT została skorygowana dwoma korektami, a następnie deklaracja ta została zastąpiona poprzez złożenie deklaracji korygującej, kolejna składana deklaracja musi się odnosić do danych zawartych w deklaracji korygującej.

POLE 2 – Rodzaj deklaracji

W polu tym należy zaznaczyć znakiem X umieszczonym w odpowiednim kwadracie, czy formularz jest używany jako deklaracja INTRASTAT, deklaracja korygująca, czy też korekta deklaracji.

Deklaracja korygująca polega na zastąpieniu w całości dotychczasowej deklaracji INTRASTAT.

Korekta deklaracji INTRASTAT może polegać na zmianie danych we wskazanej pozycji deklaracji, anulowaniu wskazanej pozycji lub dodaniu nowej pozycji w deklaracji.

POLE 3 – Kod organu celnego

Należy podać, zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik Nr 1 do instrukcji, sześciocyfrowy kod izby celnej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji INTRASTAT.

POLE 4 – Odbiorca (w przywozie) / Nadawca (w wywozie)

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - przywóz

Odbiorca

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu zobowiązanego do złożenia deklaracji INTRASTAT w przywozie oraz 10-cyfrowy Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON.

Pole to należy wypełnić w każdym wypadku, niezależnie od faktu wypełnienia pola dotyczącego osoby zgłaszającej/przedstawiciela.

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - wywóz

Nadawca

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu zobowiązanego do złożenia deklaracji INTRASTAT w wywozie oraz 10-cyfrowy Numer Identyfikacji

Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON.

Pole to należy wypełnić w każdym wypadku, niezależnie od faktu wypełnienia pola dotyczącego osoby zgłaszającej/ przedstawiciela.

POLE 5 – Zgłaszający/Przedstawiciel

Należy wypełnić w przypadku składania deklaracji INTRASTAT przez przedstawiciela.

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu składającego deklarację w imieniu podmiotu zobowiązanego do przekazania informacji oraz, jeżeli przedstawiciel posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania w Polsce, 10-cyfrowy Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON tego podmiotu. Jeżeli przedstawiciel nie posiada siedziby lub miejsca zamieszkania w Polsce, numerów NIP i REGON nie podaje się.

POLE 6 – Łączna wartość faktur w PLN

Należy wpisać sumę wartości określonych w polu Nr 19 ze wszystkich pozycji kompletu deklaracji INTRASTAT (suma wartości faktur w PLN z pól Nr 19).

Wartość należy podać w pełnych złotych polskich. Zaokrąglenie do pełnych złotych, należy dokonywać zgodnie z zasadami matematycznymi w następujący sposób, że końcówki poniżej 50 groszy pomija się, a końcówki wynoszące 50 groszy i więcej podnosi się do pełnych złotych.

Pole wypełnić jedynie na pierwszej stronie kompletu deklaracji INTRASTAT. Na kolejnych stronach deklaracji pole należy pozostawić niewypełnione.

W przypadku braku obrotów w okresie sprawozdawczym, należy wpisać wartość „0”.

POLE 7 – Łączna wartość statystyczna w PLN

Należy wpisać sumę wartości określonych w polu Nr 20 ze wszystkich pozycji kompletu deklaracji INTRASTAT.

Wartość należy podać w pełnych złotych polskich. Zaokrąglenie do pełnych złotych, należy dokonywać zgodnie z zasadami matematycznymi w następujący sposób, że końcówki poniżej 50 groszy pomija się, a końcówki wynoszące 50 groszy i więcej podnosi się do pełnych złotych.

Pole wypełnić jedynie na pierwszej stronie kompletu deklaracji INTRASTAT. Na kolejnych stronach deklaracji pole należy pozostawić niewypełnione.

W przypadku braku obrotów w okresie sprawozdawczym, należy wpisać wartość „0”.

POLE 8 – Łączna ilość pozycji

Należy wpisać łączną ilość pozycji towarowych. Łączna ilość pozycji towarowych nie może być większa od 9999. Liczb nie należy poprzedzać zerami.

Łączna ilość pozycji podana w tym polu musi zgadzać się z ostatnim numerem pozycji wpisanym w polu Nr 9 deklaracji INTRASTAT.

Pole wypełnić jedynie na pierwszej stronie kompletu deklaracji INTRASTAT. Na kolejnych stronach deklaracji pole należy pozostawić niewypełnione.

W przypadku braku obrotów w okresie sprawozdawczym, należy wpisać wartość „0”.

POLE 9 – Nr pozycji

Należy wpisać kolejny numer danej pozycji towarowej. Łączna ilość pozycji towarowych w jednej deklaracji INTRASTAT nie może być większa niż liczba 9999 i ostatni zadeklarowany numer pozycji musi być zgodny z łączną liczbą pozycji wpisaną w polu 8.

POLE 10 – Opis towaru

Należy wpisać zwyczajową nazwę handlową danego towaru, w sposób umożliwiający jego identyfikację. Opis ten musi umożliwiać klasyfikację towaru według kodu Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego CN.

Jeżeli zwyczajowa nazwa handlowa nie pozwala na jednoznaczne określenie, jakiego rodzaju jest dany towar i do której pozycji CN należy go przypisać, nazwę tę należy uzupełnić o informacje dotyczące rodzaju materiału, sposobu obróbki, celu wykorzystania lub innych kryteriów służących do kwalifikacji towaru według kodu CN.

POLE 11 – Kod kraju wysyłki/ Kod kraju przeznaczenia

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - przywóz

Kod kraju wysyłki

Należy wpisać, zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku Nr 2 do instrukcji, dwuliterowy kod kraju, w którym opuszczające go towary stały się przedmiotem wywozu do Polski, jako kraju przeznaczenia towarów. Jeżeli państwo członkowskie wysyłki nie jest znane, należy wpisać kod kraju członkowskiego, w którym dokonano zakupu lub nabycia towaru. Krajem członkowskim, w którym dokonano zakupu lub nabycia towaru jest kraj, w którym mieści się siedziba partnera umowy (sprzedającego lub zbywcy), z którym została zawarta umowa (za wyjątkiem typowych umów o przewóz towarów), na podstawie której realizowany jest przywóz towarów do kraju.

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - wywóz

Kod kraju przeznaczenia

Należy wpisać, zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku Nr 2 do instrukcji, dwuliterowy kod kraju, w którym towary wywożone z Polski zostaną dopuszczone do konsumpcji, zużyte, poddane obróbce lub przetworzeniu. Jeśli kraj przeznaczenia nie jest znany uważa się, że krajem przeznaczenia jest ostatnie znane w momencie wywozu państwo członkowskie, na którego terytorium towary zostały fizycznie wprowadzone i w takim przypadku nie musi to być kraj ostatecznego przeznaczenia.

POLE 12 – Kod warunków dostawy

Należy wpisać zgodny z umową literowy kod warunków dostaw wg INCOTERMS 2000, zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku Nr 3 do instrukcji.

Jeżeli ze względów handlowych umowa zawarta jest na innych warunkach niż określone w INCOTERMS 2000, należy wpisać symbol INCOTERMS 2000 najbardziej zbliżony do warunków zawartych w umowach.

POLE 13 – Kod rodzaju transakcji

Należy podać kod rodzaju transakcji związanej z danym przywozem lub wywozem towarów, zgodnie z załącznikiem Nr 4 do instrukcji.

POLE 14 – Kod towaru

Należy wpisać ośmiocyfrowy kod towaru wskazanego w polu Nr 10, zgodnie z kodem określonym w Scalonej Nomenklaturze Towarowej Handlu Zagranicznego CN.

POLE 15 – Kod rodzaju transportu

Należy wpisać dwucyfrowy kod rodzaju transportu, zgodnie z wykazem zamieszczonym w załączniku Nr 5 do instrukcji. Rodzaj transportu jest to aktywny rodzaj transportu przy użyciu którego towar opuścił terytorium statystyczne kraju.

W przypadku transportu kombinowanego aktywnym środkiem transportu jest ten, który porusza cały zestaw (np. „ciężarówka na statku morskim” – aktywnym środkiem transportu jest statek, w przypadku „ciągnika z naczepą” aktywnym środkiem jest ciągnik).

POLE 16 – Kod kraju pochodzenia

Należy wypełniać tylko w razie zgłoszenia INTRASTAT w przywozie

Należy wpisać dwuliterowy symbol kraju, zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku Nr 6 do instrukcji, w którym towar został całkowicie pozyskany, wytworzony lub w którym został ostatni raz poddany istotnej i uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu. Jeżeli towar jest wyprodukowany w dwóch lub więcej krajach, wówczas krajem pochodzenia jest ten, w którym towar został poddany znaczącej obróbce lub została wykonana ostatnia obróbka towaru. W przypadku mieszanek towarów (np. kawy) krajem pochodzenia jest ten, którego udział w mieszance jest największy. Pakowanie towarów, przepakowywanie, mieszanie nie jest uznawane za przetwarzanie, produkcję i nie ma wpływu na określenie kraju pochodzenia. Dla towarów wysyłanych do uszlachetniania biernego lub naprawy, a następnie zwróconych, krajem pochodzenia jest kraj ich pierwotnej wysyłki, nawet jeśli proces uszlachetniania doprowadził do powstania nowego produktu. Jeżeli kraj pochodzenia nie jest znany, należy podać kraj będący krajem wysyłki towarów.

POLE 17 – Masa netto (w kg)

Należy podać masę netto towaru wskazanego w polu Nr 10 deklaracji INTRASTAT.

Masa netto jest to rzeczywista masa towaru bez jakiegokolwiek opakowania. Na komplecie deklaracji INTRASTAT należy masę netto podawać w pełnych kilogramach. Zaokrąglenia należy dokonywać zgodnie z regułami matematycznymi. Jeżeli masa netto wynosi mniej niż 0,5 kilograma należy wpisać „0”. Jeżeli masa wynosi 0,5 kilograma lub więcej, należy wpisać „1”. Wypełnienie pola nie jest wymagane dla kategorii towarowych, które zostały określone kodami Scalonej Nomenklatury w załączniku Nr 2 do rozporządzenia Komisji WE Nr 1901/00 z 7 września 2000 r.

POLE 18 – Ilość w uzupełniającej jednostce miary

Należy podać ilość towaru w liczbach całkowitych, wyrażoną w jednostce miary wskazanej dla danej pozycji towarowej w obowiązującej wersji Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego CN, jeżeli dla danej pozycji towarowej przewiduje ona dodatkową jednostkę miary. Wartości po przecinku należy zaokrąglić zgodnie z zasadami matematycznymi. W przypadku gdy towar podawany w litrach wynosi mniej niż 0,5 litra należy wpisać „0”. Jeżeli ilość towaru wynosi 0,5 litra lub więcej, należy wpisać „1”.

Pola nie należy wypełniać, jeżeli dla danego towaru w Scalonej Nomenklaturze Towarowej Handlu Zagranicznego CN nie przypisano uzupełniającej jednostki miary.

POLE 19 – Wartość faktury w PLN

Należy wpisać wartość z faktury netto wszystkich transakcji objętych tą pozycją. W przypadku transakcji będących wewnątrzspółnotowymi nabyciami lub dostawami wartość fakturowa odpowiada kwocie będącej podstawą opodatkowania tych transakcji podatkiem od towarów i usług – a więc z wyłączeniem kwoty samego podatku (nie powinna zawierać podatku VAT). W przypadku towarów wysłanych lub otrzymanych w celu uszlachetnienia, należy podać wartość powierzonego surowca. Natomiast, w przypadku towarów wysłanych lub otrzymanych po uszlachetnieniu, należy podać wartość powierzonego surowca i wartość usługi. Wartość fakturową podaje się w pełnych złotych. Zaokrąglenie do pełnych złotych następuje w ten sposób, że końcówki poniżej 50 groszy pomija się, a końcówki wynoszące 50 groszy i więcej podnosi się do pełnych złotych.

W przeliczeniu z walut obcych na walutę polską stosuje się zasadę określoną w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12.02.2003 r. w sprawie stosowania kursów walut obcych, ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski w celu ustalenia wartości celnej (Dz. U. nr 30 poz. 247), przyjmowaną na dzień wystawienia faktury.

POLE 20 – Wartość statystyczna w PLN

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - przywóz

Wartość statystyczna jest to wartość wynikająca z przeliczenia wartości fakturowej w taki sposób aby przedstawiała ona wartość towaru na warunkach dostawy CIF (jest to wartość towaru na granicy państwa, do której należy dodać koszt ubezpieczenia i fracht), więc włącza się jedynie wynikające koszty, które są ponoszone w czasie tej części przewozu, która odbyła się poza terytorium państwa członkowskiego, w przypadku przywozu towaru. Jeśli wartość towaru na fakturze jest ustalona na warunkach dostawy CIF wówczas w polu tym należy wpisać podaną wartość.

W przypadku uszlachetnienia lub naprawy wartość statystyczna jest zawsze całkowitą wartością towaru, przed i po uszlachetnieniu (jest to suma wartości usługi i powierzonego towaru). Oznacza to, że dla towarów przywożonych do uszlachetnienia lub naprawy wartość

statystyczna jest ustalana tak, jakby te towary w całości były wyprodukowane w państwie członkowskim, w którym nastąpiło przetworzenie.

W przypadku zwrotów towarów wartość statystyczna jest równa wartości, która została podana przy wywozie towaru.

Wartość statystyczną podaje się w pełnych złotych.

Wypełnianie deklaracji INTRASTAT - wywóz

Wartość statystyczna jest to wartość wynikająca z przeliczenia wartości fakturowej w taki sposób, aby przedstawiała ona wartość towaru na bazie FOB (jest to wartość towaru na granicy państwa bez żadnych kosztów - franko statek /oznaczony port załadowania). Jeśli wartość towaru na fakturze jest ustalona na bazie FOB wówczas w polu tym będzie ta sama wartość.

W przypadku uszlachetnienia lub naprawy wartość statystyczna jest zawsze całkowitą wartością towaru, przed i po uszlachetnieniu (jest to suma wartości wykonanej usługi i powierzonego towaru). Oznacza to, że dla towarów wysyłanych do uszlachetnienia lub naprawy wartość statystyczna jest ustalana tak, jakby te towary w całości były wyprodukowane w państwie członkowskim, w którym nastąpiło przetworzenie.

W przypadku zwrotów towarów wartość statystyczna jest równa wartości, która została podana przy przywozie towaru.

Wartość statystyczną podaje się w pełnych złotych.

POLE 21 – Wypełniający

Należy wpisać czytelnie imię, nazwisko, telefon, fax i e-mail osoby, która dokonała wypełnienia kompletu deklaracji INTRASTAT oraz miejscowość i datę wypełnienia deklaracji. Osoba odpowiedzialna za wypełnienie deklaracji potwierdza zadeklarowane dane czytelnym podpisem.

Załącznik Nr 1 do Instrukcji wypełniania formularza - Deklaracja Intrastat. Wykaz kodów organów celnych.

Nazwa izby celnej	Kod identyfikacyjny
Izba Celna w Białej Podlaskiej	130000
Izba Celna w Białymstoku	060000
Izba Celna w Gdyni	040000
Izba Celna w Katowicach	180000
Izba Celna w Krakowie	050000
Izba Celna w Łodzi	070000
Izba Celna w Olsztynie	200000
Izba Celna w Poznaniu	090000
Izba Celna w Przemyślu	100000
Izba Celna w Rzepinie	110000
Izba Celna w Szczecinie	120000
Izba Celna w Toruniu	190000
Izba Celna w Warszawie	140000
Izba Celna we Wrocławiu	160000

Załącznik Nr 2 do Instrukcji wypełniania formularza - Deklaracja Intrastat. Wykaz i kody państw członkowskich Unii Europejskiej.

Symbol	Nazwa
AT	Austria
BE	Belgia
CY	Cypr
CZ	Czeska Republika
DK	Dania
EE	Estonia
FI	Finlandia
FR	Francja
GR	Grecja
ES	Hiszpania
IE	Irlandia
LT	Litwa
LU	Luksemburg
LV	Łotwa
MT	Malta
NL	Niderlandy
DE	Niemcy
PL	Polska
PT	Portugalia
SK	Słowacja
SI	Słowenia
SE	Szwecja
HU	Węgry
GB	Wielka Brytania
IT	Włochy

Załącznik Nr 3 do Instrukcji wypełniania formularza - Deklaracja Intrastat. Symbole warunków dostaw wg INCOTERMS 2000

Kod Incoterm	Znaczenie kodu Incoterm MIH/EKG Genewa
EXW	z zakładu... (oznaczone miejsce)
FCA	franco przewoźnik... (oznaczone miejsce)
FAS	franco wzdłuż burty statku... (oznaczony port załadunku)
FOB	franco statek... (oznaczony port załadunku)
CFR	koszt i fracht... (oznaczony port przeznaczenia)
CIF	koszt, ubezpieczenie i fracht... (oznaczony port przeznaczenia)
CPT	przewoźne opłacone do... (oznaczone miejsce przeznaczenia)
CIP	przewoźne i ubezpieczenie opłacone do... (oznaczone miejsce przeznaczenia)
DAF	dostarczone na granicę... (oznaczone miejsce)
DES	dostarczone statek... (oznaczony port przeznaczenia)
DEQ	dostarczone nabrzeże... (oznaczony port przeznaczenia)
DDU	dostarczone (cło nieopłacone)... (oznaczone miejsce przeznaczenia)
DDP	dostarczone (cło opłacone)... (oznaczone miejsce przeznaczenia)

Załącznik Nr 4 do Instrukcji wypełniania formularza - Deklaracja Intrastat. Kody rodzajów transakcji

Kolumna A	Kod transakcji	Kolumna B
1. Transakcje z przeniesieniem prawa własności (rzeczywistym lub zamierzonym) w zamian za płatność lub inne świadczenie (finansowe, w naturze lub inne), z wyjątkiem transakcji wymienionych pod kodami 2, 7, 8, z uwzględnieniem uwag ⁽¹⁾ , ⁽²⁾ i ⁽³⁾	11	1. Kupno/ sprzedaż za zapłatą ⁽²⁾
	12	2. Dostawy z zamiarem sprzedaży po akceptacji, obejrzeniu lub wypróbowaniu oraz transakcje komisowe
	13	3. Transakcje powodujące zapłatę w naturze (w tym handel barterowy)
	15	5. Leasing finansowy ⁽³⁾
2. Zwroty towarów zarejestrowanych uprzednio pod kodem 1 ⁽⁴⁾ , dostawy rekompensacyjne nieodpłatne ⁽⁴⁾	21	1. Zwrot towarów.
	22	2. Rekompensata za zwrócone towary
	23	3. Rekompensata za towary, które nie podlegają zwrotowi (np. w ramach gwarancji)
3. Dostawy bezpłatne, nie na czas oznaczony, z przeniesieniem prawa własności.	31	1. Dostawy towarów w ramach programów pomocy (całkowicie lub częściowo prowadzonych bądź finansowanych przez Wspólnotę Europejską)
	32	2. Inne dostawy towarów w ramach pomocy rządowej
	33	3. Inne dostawy towarów w ramach pomocy (od osób fizycznych lub organizacji pozarządowych)
	34	4. Inne transakcje dotyczące dostaw bezpłatnych
4. Dostawy towarów w celu uszlachetnienia w ramach kontraktu ⁽⁵⁾ lub naprawy ⁽⁶⁾ , z wyjątkiem transakcji wymienionych pod kodem 7	41	1. Dostawa towarów w celu uszlachetnienia lub przetwarzania w ramach umowy (kontraktu)
	42	2. Dostawy towarów w celu naprawy i konserwacji za zapłatą
	43	3. Dostawy towarów w celu naprawy i konserwacji bez zapłaty
5. Dostawy towarów po uszlachetnieniu w ramach kontraktu ⁽⁵⁾ lub po naprawie ⁽⁶⁾ , z wyjątkiem transakcji wymienionych pod kodem 7	51	1. Dostawa towarów po uszlachetnieniu lub przetworzeniu w ramach umowy (kontraktu)
	52	2. Dostawy towarów po naprawie lub konserwacji za zapłatą
	53	3. Dostawa towarów po naprawie lub konserwacji bez zapłaty

6. Transakcje niepowodujące przeniesienia prawa własności, np. dzierżawa, pożyczka, leasing operacyjny ⁽⁷⁾ oraz inne czasowe użytkowanie ⁽⁸⁾ , z wyjątkiem uszlachetniania lub przetwarzania w ramach umowy (kontraktu) (dostawy lub zwrot towarów)	61	1. Dzierżawa, pożyczka, leasing operacyjny
	62	2. Inne czasowe użytkowanie
7. Wysyłki towarów w ramach wspólnych programów obronnych lub innych międzyrządowych programów produkcyjnych (np. Airbus)	70	
8. Dostawy materiałów budowlanych, wyposażenia i sprzętu w ramach realizacji umowy budowlanej lub inżynierskiej, stanowiącej część umowy generalnej ⁽⁹⁾ .	80	
9. Inne rodzaje transakcji	91	1. Środki trwałe (aporty rzeczowe) stanowiące przedmiot wkładu niepieniężnego w ramach tworzenia przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego
	95	5. Towary przeznaczone na zaopatrzenie statków

Uwagi:

⁽¹⁾ Ujmowana jest tu większość przywozów i wywozów, tj. transakcji, w przypadku których:

- następuje przeniesienie prawa własności pomiędzy osobami zamieszkałymi na stałe na danym terytorium (rezydentami) a osobami niezamieszkałymi na stałe na danym terytorium (nierezydentami) oraz
- następuje lub nastąpi zapłata lub inne świadczenie (zapłata w naturze).

Dotyczy to również dostaw towarów przesyłanych pomiędzy powiązаныmi ze sobą przedsiębiorstwami oraz towarów przesyłanych z/ do centrów dystrybucyjnych, nawet jeśli nie towarzyszy temu natychmiastowa zapłata.

⁽²⁾ Zawiera dostawy części zamiennych lub towarów rekompensacyjnych w formie odpłatnej.

⁽³⁾ Leasing finansowy: płatności leasingowe są obliczane w taki sposób, aby pokrywały one całkowitą lub prawie całkowitą wartość towaru. Korzyści i ryzyka wynikające z prawa własności towarów przechodzą na leasingobiorcę. Po zakończeniu umowy leasingobiorca staje się prawowitym właścicielem towaru.

⁽⁴⁾ Wysyłki zwrotne i dostawy rekompensacyjne towarów, które uprzednio zarejestrowano pod kodami od 3 do 9 kolumny A, należy rejestrować pod tymi samymi kodami.

⁽⁵⁾ Pod kodami 4 i 5 kolumny A ujmowany jest obrót uszlachetniający lub naprawa towarów.

⁽⁶⁾ Naprawa towaru stanowi przywrócenie jego pierwotnej funkcji. Może z nią być związana pewna przebudowa lub ulepszenie.

⁽⁷⁾ Leasing operacyjny: wszystkie transakcje leasingowe, które nie są leasingiem finansowym.

⁽⁸⁾ Kod ten obejmuje towary wywożone/ przywożone z zamiarem ich późniejszego ponownego przywiezienia/ wywiezienia, gdzie działaniom tym nie towarzyszy przeniesienie prawa własności.

⁽⁹⁾ Pod kodem 8 kolumny A należy ujmować jedynie takie transakcje, w przypadku których faktura nie jest wystawiana na poszczególne dostawy, lecz jedna faktura obejmuje łączną wartość dostaw. Jeżeli tak nie jest, należy transakcje te ująć pod kodem 1.

Załącznik Nr 5 do Instrukcji wypełniania formularza - Deklaracja Intrastat . Kody rodzajów transportu

Kod	Oznaczenie
10	Transport morski
12	Wagon kolejowy załadowany na statek/ prom morski
16	Samochód /ciągnik załadowany na statek / prom morski
17	Przyczepa/ naczepa bez silnika załadowana na statek / prom morski
18	Statek/ barka śródlądowa załadowana na statek / prom morski
20	Transport kolejowy
23	Samochód /ciągnik załadowany na wagon kolejowy
30	Transport drogowy
40	Transport lotniczy
50	Poczta
70	Stałe instalacje transportowe (ropociągi, gazociągi, wodociągi, ciepłociągi, linie energetyczne, koleje linowe itp.)
80	Transport wodny śródlądowy
90	Towar przemieszcza się o własnym napędzie (samoloty, statki, samochody, dźwigi samojezdne itp.)

**Załącznik Nr 6 do Instrukcji wypełniania formularza
- Deklaracja Intrastat. Wykaz kodów krajów**

SYMBOL	NAZWA
AF	Afganistan
AL	Albania
DZ	Algieria
AD	Andora
AO	Angola
AI	Anguilla
AQ	Antarktyda
AG	Antigua i Barbuda
AN	Antyle Niderlandzkie
SA	Arabia Saudyjska
AR	Argentyna
AM	Armenia
AW	Aruba
AU	Australia
AT	Austria
AZ	Azerbejdżan
BS	Bahamy
BH	Bahrajn
BD	Bangladesz
BB	Barbados
BE	Belgia
BZ	Belize
BJ	Benin
BM	Bermudy
BT	Bhutan
BY	Białoruś
BO	Boliwia
BA	Bośnia i Hercegowina
BW	Botswana
BR	Brazylia
BN	Brunei Darussalam
IO	Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego
BG	Bułgaria
BF	Burkina Faso
BI	Burundi
QR	Bunkier i zaopatrzenia statków dla państw Unii Europejskiej
QS	Bunkier i zaopatrzenia statków dla państw spoza Unii Europejskiej
QU	Bunkier i zaopatrzenia statków – nieznanym armator
XC	Ceuta
HR	Chorwacja
CL	Chile

CN	Chiny
CY	Cypr
TD	Czad
DK	Dania
DM	Dominika
DO	Dominikana
DJ	Dżibuti
EG	Egipt
EC	Ekwador
ER	Erytrea
EE	Estonia
ET	Etiopia
FK	Falklandy
FJ	Fidżi Republika
PH	Filipiny
FI	Finlandia
FR	Francja
TF	Franc. Teryt. Płd.
GA	Gabon
GM	Gambia
GH	Ghana
GI	Gibraltar
GR	Grecja
GD	Grenada
GL	Grenlandia
GE	Gruzja
GU	Guam
GY	Gujana
GF	Gujana Francuska
GP	Gwadelupa
GT	Gwatemala
GN	Gwinea
GW	Gwinea-Bissau
GQ	Gwinea Równikowa
HT	Haiti
HM	Heard i McDonald Wyspy
ES	Hiszpania
HN	Honduras
HK	Hongkong
IN	India
ID	Indonezja
IQ	Irak
IR	Iran
IE	Irlandia
IS	Islandia

IL	Izrael
JM	Jamajka
JP	Japonia
YE	Jemen
JO	Jordania
KY	Kajmany
KH	Kambodża
CM	Kamerun
CA	Kanada
QA	Katar
KZ	Kazachstan
KE	Kenia
KG	Kirgistan
KI	Kiribati
CO	Kolumbia
KM	Komory
CG	Kongo
CD	Kongo (d. Zair)
KP	Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna
CR	Kostaryka
CU	Kuba
KW	Kuwejt
LA	Laos
LS	Lesotho
LB	Liban
LR	Liberia
LY	Libia
LI	Liechtenstein
LT	Litwa
LU	Luksemburg
LV	Łotwa
MK	Macedonia
MG	Madagaskar
YT	Majotta
MO	Makau
MW	Malawi
MV	Malediwy
MY	Malezja
ML	Mali
MT	Malta
MA	Maroko
MQ	Martynika
MR	Mauretania
MU	Mauritius

MP	Mariany Północne
MX	Meksyk
XL	Melilla
FM	Mikronezja
UM	Powiernicze Wyspy Pacyfiku Stanów Zjednoczonych
MD	Mołdowa
MC	Monako
MN	Mongolia
MS	Montserrat
MZ	Mozambik
MM	Myanmar (Burma)
NA	Namibia
NR	Nauru
NP	Nepal
NL	Niderlandy
DE	Niemcy
NE	Niger
NG	Nigeria
NI	Nikaragua
NU	Niue
NF	Norfolk
NO	Norwegia
NC	Nowa Kaledonia
NZ	Nowa Zelandia
OM	Oman
PS	Okupowane Terytorium Palestyny
XY	ONZ
PK	Pakistan
PW	Palau
PA	Panama
PG	Papua Nowa Gwinea
PY	Paragwaj
PE	Peru
PN	Pitcairn
PF	Polinezja Franc.
PL	Polska
PT	Portugalia
PR	Portoryko
CZ	Republika Czeska
KR	Republika Korei
ZA	Rep. Połud. Afryki
CF	Rep. Środkowoafrykańska
RE	Reunion
RU	Rosja

RO	Rumunia
RW	Ruanda
EH	Sahara Zachodnia
GS	South Georgia and South Sandwich Islands
KN	St.Kitts i Nevis
LC	St.Lucia
PM	St.Pierre i Miquelon
VC	St. Vincent i Grenadyny
SV	Salwador
AS	Samoa Amerykańskie
WS	Samoa
SM	San Marino
SN	Senegal
CS	Serbia i Czarnogóra
SC	Seszele
SL	Sierra Leone
SG	Singapur
SK	Słowacja
SI	Słowenia
SO	Somalia
LK	Sri Lanka
US	Stany Zjednoczony Ameryki
SD	Sudan
SR	Surinam
SZ	Suazi
SJ	Svalbard i Jan Meyen
SY	Syria
SE	Szwecja
CH	Szwajcaria
SH	Święta Helena
TJ	Tadżykistan
TH	Tajlandia
TW	Tajwan
TZ	Tanzania
TG	Togo
TK	Tokelau

TO	Tonga
TT	Trynidad i Tobago
TN	Tunezja
TR	Turcja
TM	Turkmenistan
TC	Turks i Caicos
TV	Tuvalu
UG	Uganda
UA	Ukraina
UY	Urugwaj
UZ	Uzbekistan
VU	Vanuatu
WF	Wallis i Futuna
VA	Watykan
VE	Wenezuela
HU	Węgry
GB	Wielka Brytania
VN	Wietnam
IT	Włochy
TL	Wschodni Timor
CI	Wybrzeże Kości Słoniowej
BV	Wyspa Bouveta
CX	Wyspa Bożego Narodzenia
CK	Wyspy Cooka
VI	Wyspy Dziewicze-USA
VG	Wyspy Dziewicze - W.B
CC	Wyspy Kokosowe
MH	Wyspy Marshalla
FO	Wyspy Owcze
ST	Wyspy Św. Tomasza i Książęca
ZM	Zambia
CV	Zielony Przylądek
ZW	Zimbabwe
AE	Zjednoczone Emiraty Arabskie

1. Rodzaj korygowanej deklaracji	
Deklaracja Intrastat Przywóz	
Deklaracja Intrastat Wywóz	

2. Typ korekty	
Zmiana danych w pozycji	
Anulowanie pozycji	
Dodanie pozycji	

Miejsce na adnotacje urzędowe

3. Okres sprawozdawczy			
Miesiąc	Rok	Nr deklaracji częściowej	Nr korekty

4. Kod organu celnego, do którego adresowana jest korekta

5. Odbiorca/Nadawca		6. Zgłaszający/Przedstawiciel	
NIP	P L -	NIP	P L -
REGON		REGON	

7. Dane podlegające korekcie				
Numer i nazwa pola	Powinno być			
	Pozycja	Pozycja	Pozycja	Pozycja
10. Opis towaru				
11. Kod kraju pochodzenia				
12. Kod warunków dostawy				
13. Kod rodzaju transakcji				
14. Kod towaru				
15. Kod rodzaju transportu				
E. Kod kraju pochodzenia (tylko w przywozie)				
17. Masa netto w (kg)				
18. Ilość w uzupełniającej jednostce miary				
19. Wartość faktury w PLN				
20. Wartość statystyczna w PLN				
Inne				

8. Wypełniający:	
Imię i nazwisko wypełniającego
Telefon Fax
E-mail
Miejscowość, data, podpis	

INSTRUKCJA WYPEŁNIANIA FORMULARZA KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT

CZĘŚĆII

2. Korekta deklaracji INTRASTAT może polegać na zmianie danych we wskazanej pozycji, anulowaniu wskazanej pozycji lub dodaniu nowej pozycji w deklaracji oraz na złożeniu deklaracji korygującej, która zastępuje w całości wcześniej złożoną deklarację. Korekta polegająca na złożeniu deklaracji korygującej powinna zostać dokonana na formularzu Deklaracja Intrastat.
3. Zasady odnoszące się do wypełniania formularza Deklaracja Intrastat, określone w Instrukcji wypełniania formularza Deklaracja Intrastat stanowiącej załącznik nr 3 do rozporządzenia, stosuje się odpowiednio do wypełniania formularza Korekta Deklaracji Intrastat.
4. Jeżeli ilość pozycji podlegających korekcie jest większa niż 4, dla ich zadeklarowania należy posłużyć się kolejnymi formularzami Korekta Deklaracji Intrastat.

CZĘŚĆIII

Wypełnianie pól deklaracji INTRASTAT

POLE 1 – Rodzaj korygowanej deklaracji

W tym polu należy zaznaczyć znakiem X umieszczonym w odpowiednim kwadracie, czy korekta deklaracji Intrastat dotyczy dokonanego zgłoszenia Intrastat w przywozie, czy też zgłoszenia Intrastat w wywozie. Niedopuszczalne jest stosowanie formularza do jednoczesnej korekty zgłoszenia Intrastat w przywozie i w wywozie. W takim wypadku należy złożyć odrębne Korekty Deklaracji Intrastat

POLE 2 – Typ korekty

W tym polu należy zaznaczyć znakiem X umieszczonym w odpowiednim kwadracie, czy korekta polega na zmianie danych w pozycji, anulowaniu pozycji lub dodaniu pozycji. W wypadku korekty polegającej np. na zmianie danych w pozycji oraz jednocześnie na dodaniu pozycji, znaki X należy umieścić w obydwu kwadratach.

POLE 3 – Okres sprawozdawczy

Pole to składa się z 4 części: miesiąc sprawozdawczy, rok sprawozdawczy, Nr deklaracji częściowej i Nr wersji deklaracji/Nr korekty.

PIERWSZA CZĘŚĆ POLA: MIESIĄC SPRAWOZDAWCZY

Należy wpisać dwucyfrowe oznaczenie miesiąca kalendarzowego, do którego odnosi się deklaracja, w postaci dwóch cyfr arabskich, odpowiednio od 01 dla stycznia, 02 dla lutego, 03 dla marca....12 dla grudnia.

DRUGA CZĘŚĆ POLA: ROK SPRAWOZDAWCZY

Należy wpisać dwucyfrowe oznaczenie roku kalendarzowego, do którego odnosi się deklaracja, w postaci dwóch cyfr arabskich, np. 04 – dla roku 2004, 05 – dla roku 2005.

TRZECIA CZĘŚĆ POLA: NUMER DEKLARACJI CZĘŚCIOWEJ

(Należy wypełnić, jeżeli korekta dotyczy częściowej deklaracji INTRASTAT

Należy podać kolejny numer deklaracji częściowej do której odnosi się korekta, odpowiednio 1 dla pierwszej deklaracji częściowej w miesiącu sprawozdawczym, 2 dla drugiej deklaracji częściowej w

miesiącu sprawozdawczym, ...99 dla dziewięćdziesiątej dziewiątej deklaracji częściowej w miesiącu sprawozdawczym. Liczb nie należy poprzedzać zerami.

CZWARTA CZĘŚĆ POLA: NR KOREKTY

Należy podać numer korekty deklaracji, zachowując kolejność w oznaczeniu korekt odnoszących się do danego zgłoszenia INTRASTAT, zgodnie z przedstawionym przykładem: 1 – dla pierwotnej deklaracji, 2 - dla korekty pierwotnej deklaracji, 3 – dla pierwszej deklaracji korygującej, 4 – dla pierwszej korekty deklaracji korygującej, 5 – dla drugiej korekty deklaracji korygującej, 6 – dla trzeciej korekty deklaracji korygującej, itd. (każdy kolejny dokument odnoszący się do pierwotnie złożonej deklaracji INTRASTAT powinien być oznaczony kolejną liczbą, przy czym sama deklaracja pierwotna posiada oznaczenie „1”).

Liczb nie należy poprzedzać zerami.

Korekta deklaracji INTRASTAT może odnosić się tylko do aktualnej wersji deklaracji, tj. jeżeli pierwotnie złożona deklaracja INTRASTAT została skorygowana 2 korektami, a następnie deklaracja ta została zastąpiona poprzez złożenie deklaracji korygującej, kolejna składana deklaracja musi się odnosić do danych zawartych w deklaracji korygującej.

Pole 4 – Kod organu celnego

Należy podać, zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik Nr 1 do Instrukcji wypełniania formularza Deklaracja Intrastat stanowiącej załącznik nr 3 do rozporządzenia, sześciocyfrowy kod izby celnej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji INTRASTAT.

POLE 5 – Odbiorca (w przywozie) / Nadawca (w wywozie)

Wypełnianie formularza Korekta Deklaracji Intrastat - Przywóz

Odbiorca

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu zobowiązanego do złożenia deklaracji INTRASTAT w przywozie oraz 10-cyfrowy Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON.

Pole to należy wypełnić w każdym wypadku, niezależnie od faktu wypełnienia pola dotyczącego osoby zgłaszającej/ przedstawiciela.

Wypełnianie formularza Korekta Deklaracji Intrastat - Wywóz

Nadawca

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu zobowiązanego do złożenia deklaracji INTRASTAT w wywozie oraz 10-cyfrowy Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON.

Pole to należy wypełnić w każdym wypadku, niezależnie od faktu wypełnienia pola dotyczącego osoby zgłaszającej/ przedstawiciela.

POLE 6 – Zgłaszający/Przedstawiciel

Należy wypełnić w przypadku składania Korekty Deklaracji INTRASTAT poprzez przedstawiciela.

Należy podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres podmiotu składającego Korektę Deklaracji Intrastat w imieniu podmiotu zobowiązanego do przekazania informacji oraz, jeżeli przedstawiciel posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania w Polsce, 10-cyfrowy Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) i 14-cyfrowy statystyczny numer identyfikacyjny podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON tego podmiotu. Jeżeli przedstawiciel nie posiada siedziby lub miejsca zamieszkania w Polsce, numerów NIP i REGON nie podaje się.

POLE 7 – Dane podlegające korekcie

W tym polu należy wskazać pozycję deklaracji Intrastat, która podlega korekcie oraz wskazać prawidłowe dane w podlegającym korekcie polu. Pola w danej pozycji, które nie podlegają korekcie powinny być niewypełnione.

Przy pomocy jednego formularza Korekta Deklaracji Intrastat można skorygować 4 pozycje w deklaracji Intrastat.

W wypadku nieprawidłowych danych, które są identyczne w wielu pozycjach, dopuszczalne jest skorygowanie wszystkich pozycji poprzez umieszczenie w podpolu „Pozycja” zapisu wskazującego wszystkie te pozycje, zgodnie z niżej przedstawionym przykładem:

	<i>Pozycja</i> 2-9	<i>Pozycja</i> 11-13	<i>Pozycja</i> 15,18,27,56	<i>Pozycja</i> 57,45,29,99
10. Opis towaru				
11. Kod kraju pochodzenia	FR	NL		
12. Kod warunków dostawy			FOB	

Jeżeli korekcie podlegałyby dane zawarte w innych polach niż pola 10-20 Deklaracji Intrastat, pola te należy wskazać w podpolu „INNE” wraz ze wskazaniem prawidłowego zapisu tych pól.

POLE 8 – Wypełniający

Należy wpisać czytelnie imię, nazwisko, telefon, fax i e-mail osoby, która dokonała wypełnienia formularza Korekta Deklaracji Intrastat oraz miejscowość i datę wypełnienia deklaracji. Osoba odpowiedzialna za wypełnienie deklaracji potwierdza zadeklarowane dane czytelnym podpisem.

UZASADNIENIE

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej stwarza konieczność zorganizowania w Polsce systemu INTRASTAT, tj. systemu statystyki handlu towarami pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, którego podstawę prawną stanowią w szczególności rozporządzenie Rady nr 3330/91 z dnia 7 listopada 1991 r. w sprawie statystyki dotyczącej obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi, rozporządzenie Komisji nr 1901/2000 z dnia 7 września 2000 r. ustanawiające określone warunki do wprowadzenia rozporządzenia Rady nr 3330/91 w sprawie statystyki dotyczącej obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi oraz rozporządzenie Komisji nr 3590/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. w sprawie środków przekazu informacji statystycznej na temat obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi.

Zasady dotyczące obrotu towarowego z państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej w zakresie ewidencji i statystyki INTRASTAT zawarte zostały w art. 97-102 projektu ustawy Prawo celne.

Przepisy niniejszego rozporządzenia stanowią wykonanie delegacji zawartych w art. 98 ust. 2 i art. 100 ust. 3 ustawy Prawo celne.

Przepisy te regulują szczegółowy tryb dokonywania zgłoszeń Intrastat oraz sposób i terminy ich przekazywania organowi celnemu przez podmiot zobowiązany.

Zgłoszenie Intrastat może zostać dokonane w dwojaki sposób: w formie pisemnej, przy użyciu formularzy DEKLARACJA INTRASTAT – PRZYWÓZ i DEKLARACJA INTRASTAT - WYWÓZ oraz z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego.

Rozporządzenie określa wzory formularzy „DEKLARACJA INTRASTAT” – oddzielnie dla dokonania zgłoszenia Intrastat w przywozie i oddzielnie dla zgłoszenia Intrastat w wywozie, a także wskazuje, iż elektroniczne zgłoszenie Intrastat powinno zostać dokonane zgodnie ze specyfikacją XML publikowaną na stronie internetowej Ministerstwa Finansów.

W rozdziale 2 rozporządzenia określono zakres informacyjny zgłoszeń Intrastat, wskazując przy tym obowiązek przekazywania rozszerzonej informacji w wypadku osób, których wartość dokonanych przywozów lub wywozów przekroczyła w roku sprawozdawczym lub w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy, wartość ustaloną odpowiednio dla statystycznego progu specyficznego w przywozie lub statystycznego progu specyficznego w wywozie.

Zgłoszenie Intrastat powinno zostać dokonane za dany okres sprawozdawczy, którym jest miesiąc kalendarzowy, do 10 dnia każdego miesiąca następującego po tym okresie sprawozdawczym.

Organem właściwym w sprawach dotyczących zgłoszeń Intrastat jest dyrektor izby celnej właściwy dla danej osoby zobowiązanej w sprawach celnych, ze względu na jej siedzibę lub miejsce zamieszkania.

Rozporządzenie określa również czynności, jakie dokonuje organ celny po przyjęciu zgłoszenia Intrastat oraz procedurę związaną z upomnieniami i wezwaniami osoby zobowiązanej lub jej

przedstawiciela do dokonania zgłoszenia Intrastat – w wypadku gdy nie zostało ono dokonane, lub do złożenia niezbędnych wyjaśnień, uzupełnienia lub korekty zgłoszenia – w razie ustalenia, że zgłoszenie to zawiera niekompletne lub nieprawidłowe dane.

Przepisy rozporządzenia przewidują również wzór formularza „KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT” oraz zasady, jakie należy zachować w wypadku dokonywania korekty zgłoszenia Intrastat.

Integralną częścią rozporządzenia jest Instrukcja wypełniania formularzy DEKLARACJA INTRASTAT i formularzy KOREKTA DEKLARACJI INTRASTAT wraz z załącznikami.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa.

Projekt niniejszej ustawy jest bezpośrednią konsekwencją decyzji o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej oraz obowiązku przyjęcia wspólnotowego prawa w zakresie statystyki dotyczącej obrotów towarowych z innymi państwami członkowskimi Wspólnoty i nie przewiduje się, aby projekt ten spowodował ujemne skutki finansowe dla budżetu państwa.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Projektowana regulacja nie wpływa na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Przedłożony projekt rozporządzenia nie wpływa na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.